

ETT LÅNGSKOTT SOM GICK IN

av

Falcon Bird of Prey

“Fisken ruttar från huvudet”

This work is protected by copyright laws.

Kapitel 1

Fågelskiten rann från hjässan, över ögat, och letade sig så sakteliga ner mot mungipan. Fiskmåsen som lyfte med tunga vingslag denna vackra men aningen kylslagna marsmorgon hade just utgjutit sin respekt för överheten och svensk historia på den staty som år 1868, under pompa, stått och hurrarop, avtäcktes i Kungsträdgården i centrala Stockholm.

Krigarkonungen Karl den tolfte i ståtlig pose, som med sin kraghandskeförsedda högerhand greppar värjan och självsäkert pekar mot fienden med den vänstra. Nu med ännu ett lager stelrande träck mot sin ärgade kind av brons. Mörsarna nedanför skrämde föga.

Morgonljuset var skarpt, våren på ingång. Alex justerade solglasögonens tunna metallskalmar, körde fingrarna genom sitt rufsiga hår och speglade sig en stund i kioskglasets. Han snubblade till och slog i tårna men överkom snabbt smärtan innan han jäktade från uteserveringen under almarna.

En lång serie av tillfälligheter hade placerat honom på ett pendeltåg söderut från Stockholms centralstation, åtminstone var det så han såg på det vid den här tiden. Senare skulle han komma att tvivla på slumpen.

Det var sista sommaren innan skolan som den första stora förändringen drabbade honom, det var då föräldrarna skildes. Hans far förklarade för honom att han betalade underhåll nu och att Alex därför inte kunde komma och hälsa på hur som helst, inte alls lät det som, trots ett avstånd på några hundra meter.

Hyreslängan, där Alex hamnade, låg på andra sidan järnvägen. En nästan övertydlig gräns mellan nuet och den värld som stulits från honom. Stängslet satte avtryck i pannan, fingrarna vitnade av en längtan som bara fantasin kunde segra över. Efter några månader flyttade han långt därifrån, därmed hade även hans vänner berövats honom.

Lägenheten låg i ett område dit ingen utomstående tog sig utan mycket goda skäl. Själlös prefabricerad betong, klossar som sträckte sig mot skyn. Där darwinismens principer härskade enväldigt i kampen om utrymmet, där kvarglömnda leksaker snabbt fick fötter och där hot om våld från större barn ständigt var närvarande. Ibland ville han bara spränga skiten i luften.

Lärare, rektorer och SYO -konsulenter tog sin uppgift som förvaltare av det eviga och strikt indelade samhällsmaskineriet på största allvar. Att vara *skilsmässobarn* var en black om foten och renderade minst ett par pinnhåls avdrag. Drömmar stympades och barn stöptes. Stod man inte på sig, stod någon annan på en.

Franks *riktiga* pappa hade byggt en rymdraket och åkt till solen. Hans nya klasskamrat omfamnade sin fantasi som ett gosedjur, Alex insåg snabbt det lönlösa i att bråka om den saken. Med sina fräknar, sin hemgjorda något ojämna rödlätta pottfrisyr och väna leende, kunde han vid första anblicken tas för en oskyldig och faktiskt rätt charmig liten gosse. Han var ju trots allt bara ett barn.

Franks mor stod ut från de andra mammorna med sina kulörta papiljotter, och inte sällan med en tänd cigarill som guppade mellan läpparna alltmedan hon svor och domderade. Nätbrynjan som täckte överkroppen avslöjade mer än den dölde, ansiktet var lika skrynkligt det.

Den grötiga danska rösten skar som en slö kniv när hon överröstade dammsugaren och vrålade:

"Fraaänk, da ä ti daaaj!"

Franks styvfar tvinnade sin yviga mustasch mellan tumme och pekfinger och sjönk allt djupare ner i sin egen värld. Hux flux brast han ut i ett bullrande skratt, åtföljt av något obegripligt mummel. Trind som en vällagrad ost och rödkindad som en pølse, någon som fanns där i bakgrunden men som aldrig deltog på riktigt.

Alex tyckte de såg gamla ut, säkert över fyrtio. De var annorlunda på något vis. Fast för en åttaåring var den främsta kvalifikationen hos en ny bästis att han också var åtta år gammal.

Frank var liksom Alex fritt uppfostrad, eller sorglöst slapphänt som en del skulle kallat det. Måhända fanns en kulturell skillnad mellan de bägge nordiska grannländerna i sättet att se på den saken, för även om debattens svallvågor gick höga om huruvida Sverige skulle bli först i världen med förbud mot barnaga fanns knappt ett mer liberalt folk än det danska.

Frank rökte och snusade, uppmuntrades därtill. Barn skulle bli vuxna så fort som möjligt, även om inte alla delade definitionen. När det dracks alkohol till maten var dock hållningen striktare, en tvåcentiliters snaps fick räcka. Elefantölet fick anstå ytterligare några år.

För den som redan i ung ålder fått smak på spriten fanns även andra möjligheter. På den här tiden ökade antalet arbetstillfällen snabbare än tillflödet av arbetskraft, något som innebar rekryteringssvårigheter för vissa branscher.

Sophämtningen, till exempel, sköttes av tre alkoholister nära pensionsåldern som med polisens goda minne dagligen navigerade i trånga utrymmen och bland lekande barn.

När de stinkande sopbilarna inte rullade stod de parkerade en bit in i skogen. I ett olåst förvaringsutrymme, under förrådet av sopsäckar, låg godsakerna. Alex smuttade och Frank klunkade i sig, varefter de hällde ut resterande innehåll och pantade flaskorna.

Alex skulle snart komma att invigas i de vuxnas sensationer, som förutom tobak och alkohol inbegrep frenetiskt bladdrande i snattade tidningar med fotografier av tanter och farbröder i full färd med någon slags märklig nakenbrottning. En typ av magasin som fanns på översta hyllan i varenda svensk pappershandel på sjuttioalet.

Inte för att någon av dem fattade vad just det där handlade om, men han hade ändå en osviklig känsla för vad som var tabu och förbjudet i de vuxnas värld. Att beträda sådan mark var oemotståndligt nervkittlande. Det som var platt och i A5-format gled enkelt ner innanför byxlinningen. De kunde lika gärna snott skattetabeller om det varit lika laddat.

Franks kunnande och kompetens som rövare och tjuv plockades snabbt upp och förfinades av den betydligt mer slipade Alex som nära nog upphöjde stölderna till en konststart. Mest var det godis som stals, men allt som fick plats i en byxficka kunde slinka med. Om inte annat för spänningens skull. Allteftersom modet steg och värdet av pengar klarnade ändrades inriktningen.

Deras kriminella bana sköt fart. De vittjade fickor på badplatser och bröt upp myntautomater, parkeringsmätare och varumaskiner. De var ute till sent på kvällarna och åkte aldrig fast. De var ännu inte straffmyndiga, det var en underbar tid.

Frank hade redan innan Alex kom in i bilden skaffat sig ett grundmurat rykte. Allt jävelskap som inträffade var hans fel. Vilket det många gånger också var, fast långt ifrån alltid. Ofta var det bara bekvämt att ha en liten gangster att skylla på.

Allvarligast av allt, och som ytterligare kom att elda på Franks rykte, var när en annan av pojkarna i grannskapet cyklade ner i ån och drunknade. Han som strök med var visserligen ett år äldre, men det hindrade inte att Frank hotat spöa upp honom flera gånger om. Frank hotade ofta andra pojkar med stryk. Händelsen blev ett av årets största samtalsämnen i det lilla samhället och skapade löpsedlar inte bara i lokalpressen utan även i rikstäckande tidningar.

Polisen skulle snart gå ut med en naturlig förklaring, cykelkedjan hade hoppat i ett nedförslut. Katastrofen hade slagit till på en slirig, bitvis brant och smal skogsstig utan skyddsräcken, som stundtals nuddade åkanten, och med grova tvärsgående trädrötter.

Pojken hade i hög fart voltat över styret och därefter studsat förbi en smal gångbro, ut i terrängen och sköljts ner som en hal tvål i den kalla och kraftigt strömmande ån med sitt obefintliga siktdjup. Utan chans att ta sig upp över de höga eroderade kanterna.

Dagarna, mellan försvinnandet och polisens tillkännagivande av dödsorsaken, fylldes av skvaller och spekulationer som så ofta när obegripliga saker inträffar. Ett av de mer ihärdiga ryktena gjorde gällande att Frank var inblandad på något sätt. Att han jagat efter sitt offer, kanske bundit honom vid ett träd i skogen, *lämnat honom att dö*. Ryktena bet sig fast och blev till sanningar, hämndlystnaden spred sig som en farsot.

När kroppen, och cykeln, efter några dygn bärgades från fyra meters djup nådde byskvallret lynchnivåer. Gränslösa fantasier gavs fritt spelrum. Kanske hade även Alex varit med och jagat pojken till döds. Blickar brände, hatet ångade och Frank gömdes på okänd ort. Alex höll sig mest inomhus.

Vänskapen avslutades abrupt när Frank och hans familj, oanat och utan ett knyst, försvann. På flykt undan de svårsläckta rykten som fortfarande pyrde, samt de sociala myndigheter som till syvende og sidst beslutat sig för att placera lille Frank på fosterhem.

Ilskan låg som ett isolerande lager kring smärtan. Ibland slog han tills det kändes alldeles tomt, alltid på döda ting och mest när ingen såg på. Fast han hade någonting alla andra omkring honom saknade, som skyddade honom från att slukas av ondskan; han var bland de snabbaste och starkaste, bäst på plan och överlägsen i nästan alla skolämnen.

Även fast han visste att hans inneboende kapital en dag skulle bli biljetten därifrån, satt han ännu så länge fast i en värld där han var någon annans rekvisita, och där rollerna redan var fördelade. Han bidade sin tid.

Aldrig skulle han glömma den vresige skolläkarens bryska behandling och illa dolda besvikelse över uteblivna nålstick när han vred om armarna. Eller idrottsläraren som radade upp klassen och slog fast att han minsann gjorde dem en tjänst som tvingade dem att ha tråkigt och att det var lika bra att de vande sig.

"För så skulle det bli ute i arbetslivet".

Först långt senare fick Alex veta hur det gick till när samme lärare samlat en annan klass, barn till tjänstemän och egna företagare, och inför dem föreläst om vikten av

att de aktivt deltog i att fatta beslut om vad som skulle göras på lektionerna. Sådant skulle de nämligen inte komma undan som vuxna.

Nya vänners föräldrar ville veta *"vems pojke han var"*, olämpliga influenser skulle strypas i sin linda. Fadern till en av dessa nyfunna kompisar hade en gång lagt armen om sin unge son och viskat att *"det där var ingen han skulle umgås med"*.

Greppet om gallret hårdnade. Reducerad, instängd och på väg att vingklippas. Den sociala statusen var ristad i sten, begåvning och prestationer saknade värde. Arbetare och företagare var inget man *blev*, det var något man *föddes till* i den hyllade småföretagarbygden. Att stanna kvar var att dö.

Döden var för övrigt en nära bekant. Efter att modern hållt ut spriten i vasken hade den gravt alkoholiserade före detta boxaren samlat in alla dörrnycklar utom den som Alex lyckats smussla undan, därefter låst in sig i köket där han satte sig gränsle över henne med nävarna kring nacken.

Mest av allt hade han sett förvånad ut, tagit sig för det punktformiga såret och stapplat mot diskbänken där han sjönk ihop sittande på golvet, alltmedan kaskaderna snabbt avtog. Alex hade träffat halsartären med första och enda hugget. Blodet rann som svart bläck längs luckorna, köket liknade ett slakthus.

Dödsfallet avskrevs som berättigat självförsvar, vilket det också var. Ur juridisk synvinkel hade Alex tagit över nödvärnet, myndigheterna lät det hela bero. De pratade aldrig mer om det som hände den dagen, Alex bar sin hemlighet själv.

Vad som skulle kunnat bli ett trauma blev i stället en källa till lugn. För första gången hade han haft förmågan att bokstavligen sätta punkt, makt att avsluta ett

problem. Han visste att han kunde göra om det, hur många gånger som helst om det behövdes.

Andra "manliga förebilder" var enkla att hantera och försvann snabbt. Ingen av dem sade det rent ut, men rädslan för honom hängde kvar som en svag doft. Äldre syskon bjöds in att snoka bland hans tillhörigheter, övriga släktband kapades och den själsliga isoleringen tilltog.

I takt med att han närmade sig vuxen ålder förvandlades han alltmer till en osynlig bricka i ett spel, en informationskälla och ett redskap det drogs i från flera håll. Långt senare skulle han komma att förstå att hans egen existens var tätt sammankopplad med moderns framtida geriatriska behov, hon behövde någon som tog hand om henne när hon blev gammal.

Ständiga familjekonflikter ältades men löstes sällan eller aldrig, plötsliga anklagelser kom via ombud, kommunikationen var triangulär och manipulationer legio. Möjliggörarna fanns överallt och där man minst anade. "Sanningar" bet sig fast. Allt var svart eller vitt. Ingenting fick komma ut, rädslan för skammen var större än allt annat.

Sten för sten murade han in sina känslor, därefter sig själv. Lärde sig läsa omgivningen och att undvika den krossande kraften från kugghjulens konstanta malande. Han hårdnade, var ständigt på sin vakt. Iakttog. En mästare på att anpassa sig, som knöt sina band löst. En överlevare.

Kapitel 2

Sträckan hade han åkt en gång tidigare, då till den intervju som ledde fram till jobbet han just fått. Han hade tillfrågats om han var fackligt ansluten och fått intrycket att anställningsbarheten var högre om han svarade nej.

"Facket, vad fan ska man ha det till", hade han sagt. Han ljög i varje fall inte.

Att inte behöva träffa någon från HR var i och för sig upplyftande. De skulle garanterat haft invändningar, inte minst eftersom han under lång tid försörjt sig på pokerspel, turnerande mellan casinon jorden runt. De skulle komma att ifrågasätta det valet, och han skulle svara att det var en bransch där ingen HR-människa satt som grindvakt och bestämde vem som skulle släppas in. Ridå.

Han hade inte haft så mycket att komma tillbaka till, ingenting egentligen. Uppväxten hade mest varit ett kvävande mörker. Ändå hade han dragits tillbaka, mot det bekanta. Som en gummisnodd, av skäl han inte riktigt begrep.

Utanför tågfönstret rullade barrskogen förbi, med enklaver av lövträd och böljande gula fält med högt gräs och nervösa dovhjortar. På en blå himmel stod solen lågt och kastade långa vassa skuggor, enstaka rovfåglar cirkulerade på höjd. Tåget bromsade in med ett gnissel, tryckluften släpptes och dörrarna for åt sidan. Den täta vita röken bolmade från hamnen och löstes upp. Han sveper halsduken tätt om ansiktet och börjar röra på sig.

Han var nu anställd på ett av Sveriges främsta telekombolag. Ett bolag som sedermera under "dotcom"-erans berusning, först skulle byta namn till "E.", där bokstaven och punkten uttalades på engelska: "iii-dot" vilket ansågs vara alltför likt

ett invektiv, sedermera "E-dot" med svenskt uttal på första bokstaven, innan styrelsen slutligen bestämde sig för att ta bort bindestrecket. I och för sig påminde det nya namnet om en lokal tillverkare av toalettpapper, men det fick duga.

Arbetsuppgifterna kretsade kring den modulära telefonväxel som sedan länge var företagets flaggskepp och vars användning med tiden utökats och numera fyllde flera funktioner i det kretskopplade telefonnätet. Alex jobb var att testa den programvara som hanterade *lawful interception* -laglig telefonavlyssning: SRE, en anonym akronym för det lika anonyma "*Subsystem for Remote-control Equipment*".

Produkten ingick som en självklar del i varje beställning av växelsystemet, där funktionaliteten varierade beroende på exportmarknadernas nationella lagkrav. För nätoperatörerna var SRE endast en svart låda vars inre de inte hade tillgång till, allt samarbete skedde direkt med slutanvändaren. Affärerna gick lysande, beställningarna haglade in. Den senaste omorganisationen innehöll till och med en liten marknadsavdelning.

En kund, från Ryssland den här gången, beställde ett system som skulle visa sig så snarligt ett annat redan påbörjat att det bestämdes att slå ihop de bägge projekten till ett och samma. Likheterna var mest skenbara visade det sig; ryssarna bombarderade med den ena ändringen efter den andra.

Vad som på papperet skulle bli ett enkelt sätt att öka intäkterna ledde i själva verket till en orimlig belastning på redan ansträngda resurser. Det fattades pengar, vilket var lite konstigt med tanke på hur mycket de sålde. Pengar till löneförhöjningar fanns inte heller sades det, nyckelpersoner försvann en efter en.

Att påtala problemen uppåt i företagsorganisationen var en säker karriärstoppare, ömma tår fanns i överflöd. Alex egen vilja att lämna skeppet växte dag för dag, vilket inte minst berodde på hans nye chef. En snarstucken petimäter vars mest utmärkande drag var att han tog all kritik och alla synpunkter personligt. Tyckte han någonting om vad som helst och för jobbet helt irrelevant gjorde man bäst i att hålla med. Ingen struntsak var för liten för att starta en livslång fiendskap.

Från början hade han bara varit en kollega i mängden. De hade växlat några ord, säkert om något obetydligt. När Alex inte höll med hade han vänt på klacken och gått därifrån. Därefter var deras relation för alltid förändrad.

Från havet blåste en pinande iskall vind, vintern var inte långt borta. Ryssarnas kravändringar verkade aldrig ta slut. En från början helt normal order hade genom en kakafoni av tekniskt konspirativa metoder förvandlats till en mardröm.

I en tid då man fortfarande trodde på noggrann projektplanering var modifieringarna märkliga, ibland oklara och ofta snudd på omöjliga att realisera. Planeringen knycklades ihop till en papperstuss.

Det sades att den ryska kunden betalade ovanligt bra, just den biten var inte helt oviktig. Dessutom: ville man ifrågasätta en kund kunde man med fördel välja någon annan än *Federalnaya Slushba Besopasnosti*, den ryska federala säkerhetstjänsten FSB.

En liten fingervisning om det *egentliga* syftet med *Project Falcon* kom när man landade i den slutliga funktionaliteten. Som innebar att inte bara enskilda telefonsamtal, eller serier av abonnentnummer, utan *hela* växelstationen avlyssnades. *Allt tal i samtliga samtal som kopplades genom stationen lagrades digitalt.*

Ytterligare en anställd hade sagt upp sig, chefen var rasande över det illojala i att sluta *mitt under pågående projekt*. Alex var ensam om att torgföra en motsatt åsikt, var det viktigt att behålla folk fick man se till att betala.

Som genom ett trollslag fanns ny testutrustning på plats, Project Falcon prioriterades. De anställda gavs stränga förhållningsorder: *"Med hänvisning till sekretess och kundernas behov av att skydda sin egen verksamhet tillåts inga spekulationer kring produkternas användningsområden."*

Ämnet hade avhandlats medarbetare emellan, tydligen lite väl mycket. Alex kände sig träffad, han var nog den som snackat mest. För att säkra projekten föreslogs att löften skulle avkrävas de anställda, om att inte säga upp sig innan de påbörjade projekten avslutats. Ett möte under ledning av chefen för avdelningen hölls särskilt för den sakens skull.

Områdeschefen som rest ner för att delta, satt bakom alla andra. Tyst och med ryggen mot väggen. Hans närvaro gav tyngd åt argumenten och förstärkte hoten. Det sägs att en groda som värms långsamt, sakta vänjer sig innan den dör. Hur det än är med den saken var det få i rummet som betraktade situationen som särskilt anmärkningsvärd.

Kapitel 3

Tunga regndroppar studsade mot betongplattan medan de taxade mot gaten. På terminalens flammiga fasad rann smutsen likt tårar under de svarta bokstäver som kungjorde destinationen. *Baile Átha Cliath*. Dublin, Irland. Alex var där för en tre veckor lång internutbildning.

Från balkongen på femte våningen intill Dún Laoghaire's västra pir var utsikten vidunderlig. Ett pärlband av stadsljus ramade in Dublinvikens böljor, fiskebåtar gungade i skymningen. Siluetten av ett kantigt och gapande monster tornade upp bortom piren, Stenas katamaran från Holyhead var på väg in i hamnen.

Howth, med sina gräsklädda kullar, skönjdes vagt genom det bleka diset långt därborta på andra sidan av den hästskoformade bukten. Längs den regnvåta gatan nedanför sträckte sig ett promenadstråk med upplysta palmer som susade i den svaga vinden, hela vägen ner mot Sandycove och James Joyce Tower. Golfströmmen skapade ett milt aprilväder.

En av kollegorna skulle sluta innan han var tillbaka, och när Alex ringde för en sista pratstund och några lyckönskningar fick han veta att det smusslats med löneförhöjningar. Chefer hade smugit in på anställdas rum, precis rätt människor hade varit oförskämt nöjda efteråt. Kollegan kände till rutinerna och var helt övertygad om att det måste handlat om pengar från förra årets lönepott. Några andra fanns inte, påstod han.

Idén om de utökade anställningskontrakten hade skrotats. Att pressa folk att underteckna avtal som förbjöd dem att säga upp sig visade sig fungera dåligt i praktiken. Juristerna hade invänt. I ett sista försök att behålla personal hade man valt att sticka till dem deras egna pengar, men inte förrän alla andra medel var uttömda.

Alex hamrade ner ett korthugget memo på det interna nätverket, skrev att han hört att de höjt lönerna därhemma *med pengar ur förra årets lönepott* och avslutade med att fråga om höjningen för hans egen del, innan han skickade det till chefen. Att det skulle ta hus i helvete visste han, men kunde aldrig ana till vilken grad.

Hans chef besvarade aldrig memot, ledningsgruppen undvek honom. Eritreanen, som Alex umgicks med lite mer än de andra, satt ensam i fikarummet. Han var närmast askgrå i ansiktet och iakttog Alex med otippad misstänksamhet när de sågs för första gången på flera veckor.

Han berättade att de andra i arbetsgruppen uppträtt märkligt, med början strax efter att Alex åkt i väg. Till synes helt utan anledning hade allihop börjat prata över huvudet på honom, som på ett givet kommando. Allt han sagt hade viftats bort och slätats över, han hade förlöjligats och hånats. Blickar av samförstånd hade utväxlats och information nödvändig för att sköta jobbet hade inte nått honom. När han bett chefen att göra någonting åt det var det han själv som misstänkliggjorts.

Chefen hade antytt kommunikationssvårigheter, sagt att det kunde bli problematiskt för honom vid de kommande löneförhandlingarna om han inte blev bättre på att samarbeta, samt påmint honom om att det ju faktiskt var hans första jobb efter examen och därmed hans första referenser.

Det högg till i magtrakten, tankarna grumlade sig. Oavsett hur osannolikt det än var att en invandrare från Eritrea skulle ha ingående kunskap om lönesättningsprocesser

i svenska storföretag, hade deras gemensamma chef utgått från just det. Han var tvungen att agera, för sitt eget samvetes skull om inte annat.

Rummet var indelat i två sektioner med ett något överdimensionerat skrivbord samt en liten besöksavdelning bestående av ett lågt bord av rökfärgat glas och kromad metall och två enkla stolar. Den del av det vinkelformade skrivbordet som vette mot besökarna var ren från papper, på den andra lite smalare delen stod en tjock datorskärm av CRT-modell omgiven av högar med osorterade papper och böcker.

Mitt i all röran låg en pärm uppslagen, med en kopia av hans gamla ansökningsbrev. Namnteckningen var det första han såg när han klev in på kontoret, ett billigt psykologiskt trick avsett att stressa honom. HR var alltså inblandat. Han stängde den inglasade dörren bakom sig. Chefen pekade ut en stol åt honom och greppade själv den andra, flyttade den en bit bort och satte sig jämte dörren så att han inte längre syntes utifrån.

Alla som passerade såg honom tydligt, medan hans chef satt dold. En väl avancerad och listig strategi för en nybliven chef, i synnerhet denne. Han hade drillats inför mötet, Alex var uppenbarligen inget litet hot för arbetsgivaren.

Högröd i ansiktet av ilska och med uppsvällda halsvener som anades alldeles i ovankanten av den vita polokragen sa han att han läst memot, men att han *tyvärr* inte kunde höja lönen eftersom han inte sett honom prestera något som skulle kunna motivera det. Den ironiska twisten var löjligt överdriven.

"Du kan inte räkna med vare sig löneförhöjning eller avancemang innan du presterat på den här nivån."

Alex chef log snett mot sin mindre rutinerade adept, tycktes orubbligt självsäker och lät allt annat än ledsen.

"Jag kan åtminstone planera, även om jag knappt får några arbetsuppgifter värda namnet. Dessutom är här ett jävla kaos, utan fungerande verktyg", sade Alex.

"Din planeringsförmåga är det inget fel på, men du saknar känsla för finliret", sade chefen som lutade sig framåt med huvudet lite nedlåtande på sned.

Han höjde ögonbrynen i spelad förvåning innan han började prata, tillgjort och len i truten.

"Du förstår, jag vet inte riktigt vad jag har dig. Jag litar inte på dig. Dessutom är det på det viset att om jag skulle kräva högre löner för mina anställda skulle jag stöta mig med fel personer, och göra mig själv omöjlig."

Alex kände av ett lätt illamående.

"Om jag får uppgifter jag är överkvalificerad för är det väl lika bra att jag söker mig härifrån."

Små ryckningar av ilska anades i chefens ansikte, Alex kunde svära på att han hörde en kobra väsa.

"Jag vill helt klart ha dig kvar. Helt klart."

Det teatraliska samtalet gick bara inte att släppa, aldrig tidigare hade han sett en människas pupiller krympa till sin minsta storlek framför sina egna ögon.

Finliret... f i n l i r e t... fin-liret... fin-li-ret???

Han upprepade det där ordet, lät det rulla på tungan och härmade chefens uttal tyst för sig själv. Det var något märkligt med både ordvalet och uttalet, blicken var någon annanstans. Att de ville bli av med honom var givet. Det fick bara inte se ut som att han valde att gå frivilligt, absolut inte med bibehållen trovärdighet. Han kunde inte

begripa *varför* ledningen var rädda för just *honom*. Vad var det som inte tålde dagens ljus, som till varje pris skulle sopas undan. Fifflet med lönepotten kunde omöjligt vara hela svaret.

Eritreanen började som systemtestare på det Edot-bolag som utvecklade de centrala delarna av växelsystemet, ryggraden som gjorde att SRE och alla andra delsystem kunde kommunicera med varandra. Deras gemensamme chef hade inte vågat annat än att ge honom bra referenser efter sitt grova klavertramp. Det skulle knappast gå lika smort för Alex.

En månad senare sökte han själv jobb på samma ställe. När han ringde lät det som att han stod ganska långt ner på listan, bemötandet var närmast fientligt. Först när han nämnde att han kände den nyanställda Eritreanen lättade stämningen.

Alex chef hade precis gått på semester, en annan av sektionscheferna skulle vikariera. Vikarien ställde upp som referens och skulle bara säga sådant som var till hans fördel försäkrade hon, mot löfte att Alex utan dröjsmål vidarebefordrade ett eventuellt positivt besked *så att företaget snabbt kunde kalla in en ersättare*, vilket var både förvånande sagt och obegripligt då han vid det här laget uteslutande satt med perifera uppgifter.

Den nytillsatte marknadschefen för den verksamhet som producerade ett lagstadgat delsystem till telefonväxeln och som en gång anställt Alex frågade, liksom i förbifarten, om han fått jobbet han sökt. Alex slog ut med armarna och undvek medvetet att berätta att allt var klart och att han strax skulle åka i väg för att skriva på kontraktet.

Ett par timmar senare firade han sin nya anställning med pizza och öl. När hans vikarierande chef morgonen därpå fick reda på att han fått jobbet, var reaktionen spänd. När hon fick klart för sig att kontraktet redan var skrivet höll hon på att svimma.

"Jag hade det på känn, du har sugit på den här karamellen länge."

Chefen lät trött och såg nedslagen ut, trots att det var första arbetsdagen efter semestern.

"Ett litet, men dock avancemang således", sa Alex med illa dold förtjusning.

Chefen fnös föraktfullt.

"Du har bestämt dig förstår jag. Folk säger upp sig mitt i projekten, men det är väl bara att bita ihop och kämpa vidare."

"Det kan ju inte jag göra mycket åt, marknadskrafter du vet. Ett långskott som gick in kan man säga", svarade Alex som inte förstod meningen med att tjafsa om något som redan var avgjort.

Kanske lade han till det där sista för att gjuta olja på vågorna, effekten blev hursomhelst den omvända. Något i det han sade provocerade chefen, som for upp och hävde sig över skrivbordet som nästan välte. Han naglade honom med blicken.

"Jag känner folk som jobbar där. Det är bra med kontakter", pressade han fram mellan hårt sammanbitna tandrader.

"Var du rädd om dina kontakter, jag slutar för att jag får intressantare arbetsuppgifter och bättre lön", sade Alex som mycket väl visste att löneförhöjningar vid övergångar inom koncernen egentligen var otillåtna.

"Och en bättre chef", lade han till.

"Det finns metoder..."

Alex ryckte på axlarna, och igen när hans chef frågade honom om han uppfattat något konstigt med något av de här projekten som bedrivits på företaget.

"Jag har ju inte jobbat här så länge så jag vet inte hur projekten brukar bedrivas", svarade Alex.

Chefen sköt fram pannan ytterligare någon centimeter, plirade och fortsatte irriterat och i ett märkligt långsamt tempo, som för att inpränta varje enskild stavelse.

"Jag tänker på funktionaliteten i Falcon-projektet, det är inget du tycker är konstigt med den? Det är ju ett projekt som skiljer sig lite från dem som vi tidigare bedrivit här", sade han.

"Jag vet ju inte vilken funktionalitet ni brukar leverera", svarade Alex medan han reste sig ur stolen som för att markera att samtalet var avslutat.

"Det är inget du tycker är konstigt, inget alls?"

Alex hejdade sig över den försåtliga tonen och stelnade till över speglingen i glasdörren. Ett lömskt grin och två smala streck till ögon.

Chefen kom förbi ungefär samtidigt som de sista luntorna åkte ner i sekretesscontainern. Tonen hade svängt hundraåttio grader och var plötsligt kusligt lättsam när han önskade honom lycka till. Att prata med HR behövde Alex inte tänka på, vilket han ändå inte tänkt göra.

Ute i foajén, alldeles invid kaffeautomaten, tajmade avdelningschefen och områdeschefen sina ankomster från varsitt håll. De ställde sig tätt bakom Alex som

kastade ett öga mot den överordnade av de bägge, som då vände sig mot sin underställde chef.

”Jag litar på att du gör vad som krävs.”

Avdelningschefen sträckte sig i stram givakt och nickade resolut.

På vägen ut sprang han på marknadschefen och dennes ende underställde, Mats. Den senare betygade att han tidigare jobbat på Alex nya arbetsplats, och att många där var så insnöade i sina teoretiska resonemang att de fullständigt tappat kontakten med verkligheten.

”En kille vi jobbade med var så snurrig att vi var tvungna att leda honom till stationen. Synd, för han var jätkligt duktig. En annan kom det några i vita rockar och hämtade.”

Marknadschefen föreföll mer konfunderad än någonting annat. Alex skakade på huvudet och gick utan att se sig om.

Kapitel 4

Redan första dagen på sin nya arbetsplats kände Alex av vartåt det blåste. Iskyla, avvaktande och allmänt knepigt bemötande och folk som höll sig undan. Arbetsuppgifterna bestod mest av att klippa och klistra i dokument, det kändes mest som att han åter placerats i någon slags karantän.

Kollegor undrade varför han slutade sitt gamla jobb, *egentligen*. Någon från HR ringde upp honom och föreslog att han skulle löneförhandla med sin chef var tredje år i stället för varje. En kommentar så malplacerad och rent ut sagt idiotisk att han inte reagerade förrän långt efteråt.

Blicken landade på den kortväxte mannen alldeles framme vid kassorna. Nackhåret var nyklippt och kanske var det därför han inte omedelbart kände igen honom. Hade han bara stått still hade händelsen gått obemärkt förbi, men hans gamle chef duckade, sneglade över axeln och liknade mest av allt någon som just spänt ståltråd över cykelbanan och bara väntade på att någon skulle skada sig ordentligt.

Ett par dagar senare, femtio mil därifrån, krypkör en bil förbi och stannar till utanför ett köksfönster. Alex skymtar ett gulfärgat anteckningsblock. Mannen som skriver får syn på honom, den svarta Saaben rivstartar och försvinner med ett vrål.

Ungefär samtidigt utsätts hans gambiske kollega för rena polisförhören av en av de unga kvinnliga medarbetare som höll till i korridoren tvärsöver innergården och som

av någon anledning nu ville veta precis allt om Alex. Vad hade han gjort tidigare, var hade han jobbat, vilken utbildningsbakgrund hade han. Var han tillsammans med någon, hur var han som person?

Strax innan jul hade hon med svårförklarlig iver bett Gambiern att prata med Alex. Trots att hon enligt kollegan skulle vara något alldeles särskilt, förhöll sig Alex kallsinnig inför detta märkliga och fullkomligt oväntade intresse.

Han öppnade ögonen på vid gavel och vred väckarklockan så att han såg displayen. Alex reste sig och satte sig på sängkanten, om några timmar skulle han ändå tvingas att gå upp. Snöblandat regn materialiserades ur kolmörkret och smattrar mot balkongräckets korrugerade plåt. Björkens grova grenar piskar vilt i vinterblåsten.

En intensiv närvarokänsla och en besynnerlig samhörighet med omgivningen infinner sig. Varje ljud är tydligt, alla detaljer kristallklara. Spåren av trötthet är som genom ett trollslag bortblåsta, sinnena vässade och sylvassa. Ingenting stör.

Han sätter sig på kökspallen och stöttar armbågarna mot den kalla fönsterskivan, fossilet av ortoceratit blänker till. Knyter händerna och lutar sig framåt, placerar tumspetsarna under hakan och känner huvudets tyngd. Utandningsluften kittlar de små hårstråna på ovansidan av fingrarna och immar glaset. Han mjukar upp muskler och leder, svaga knäppningar hörs från elementen.

Han tassar ut i hallen och blir stående stilla, alldeles intill ytterdörren. Kikar ut genom dörrögat mot det svagt upplysta trapphuset. Det han ser får honom att rygga tillbaka. En bit upp i trappan till ovanvåningen anas siluetten av en person som är

strax under medellängd och atletisk som en gymnast. En suddig skepnad i en böjd pose, med armar och ben vinklade aningen utåt.

En svart schimpanslik vålnad, klädd i en löst sittande dräkt med resår kring wristerna. På fötterna ett par kängor. Över ansiktet en balaklava. Alex gnider sig i ögonen, skakar på huvudet, känner på låset och vrider om.

"För helvete Alex, du kan bli inspärrad, du har säkert drömt", viskade gambiern sammanbitet och tittade på samma gång nervöst omkring. Rykten om Alex mentala hälsa florerade, fick han veta. Vem som initierat det skvallret var lätt att begripa, svårare var att förstå hur hans gamle chef burit sig åt.

En kort tid därefter mottog Alex ett telefonsamtal från en kvinna som ville prata med sin *handläggare*. Hon som ringde sludrade och lät påverkad, han förklarade att hon slagit fel nummer. Men hon fortsatte, som om hans förklaring vore luft, som om hon visste att han skulle svara just så, som om hon ringde på någons uppdrag. Efter att han lagt på ringde hon upp igen, han avslutade kvickt.

Kollegan från Gambia hyssjade och viftade avvärjande när Alex berättade om påringningarna.

"Alla vet...", sade han.

"Vet vadå?"

"Att du går till såna", fortsatte han.

Det var inte ofta Alex tappade målföret, men nu visste han inte vad han skulle säga. Att övertala en prostituerad heroinmissbrukare att låtsas ringa fel, låg till och med bortom vad hans förre arbetsgivare skulle få för sig. Ändå hade någon gjort det, att det skulle varit ett sammanträffande var bara alltför osannolikt.

Eftersom anfall, åtminstone ibland, är bästa försvar berättade Alex om påringningarna inför kollegorna, och föreslog i närvaro av sin chef att man borde kolla upp anställda med jobbtelefonnummer snarlika hans eget, för att på så sätt hitta den av dessa som tydligen förekom bland hennes anteckningar. Ryktena klingade inte av som man kan förvänta sig av vanligt skvaller, de dog i stället ut tvärt. Lika abrupt som de uppstått. Som om någon beordrat det.

En dag dök gambierns förhørsledare upp på ett möte där hon inte hade något att göra, satte sig två platser bort, i siktlinjen mellan Alex och hans chef som var den som höll i mötet och som stod vid bordets kortsida. I samma stund Alex lyfte sin vattenflaska tog hon fram en *exakt likadan*, som om hon detaljstuderat honom.

Hon hade börjat apa efter honom, och till en början förstod han inte varför. Visste man inte bättre kunde man få för sig att det var *han* som härmade *hennes*, vilket var vad vissa av mötesdeltagarna nu verkade tro. Hans egen chef var en av de som reagerade. Hennes deltagande i mötet var sanktionerat uppifrån, ett test.

Hon var utom sig av ilska och Alex blev allt säkrare på att hon dessutom var galen. Det märkliga var att hon inlett en relation med en kollega som var med i rummet och som föreföll nästan lika vansinnig själv.

Gradvis förändrades hennes yttre. Allt oftare fick hon vägarna förbi Alex tjänsterum, utstyrd med perfekt sittande skinnbyxor den ena dagen åtföljda av välpolerade boots den andra. Hennes utsläppta hår var midjelångt, blanksvart och föll i vågor över axlarna och längs med ryggen. Bysten var aningen större än förut, sminket säkert dyrt.

Hennes inövade rörelseschema var som en sorglig påfågeldans där auran av stjärnglans drunknade i ren desperation. Varje gång hon passerade hans kontor, enträget sökande efter uppmärksamhet, tittade Alex diskret åt andra hållet, mot den smala innergården och i riktning mot byggnaderna på motstående sida där hennes sektion höll till. Ett hastigt utdöende fladder i de långa veckade ljusgula gardinerna skvallrade om att någon just stått där och tryckt.

Ett drygt år hade passerat sedan hon började bombardera gambiern med frågor. Hennes konspirativa metoder låg på en nivå Alex aldrig kunnat föreställa sig om de inte utspelats inför hans ögon. En magnifik teaterföreställning som knappast iscensattes av vem som helst.

Hennes arbetsuppgifter bestod mest av rutinsysslor på säkerhetsavdelningen, en lagom intellektuell utmaning som det föreföll, och hon blev rasande när hon inte fick som hon ville. Det var ungefär allt han visste om henne.

En handfull personer i Stockholm hade samma ovanliga efternamn. Allihop var skrivna på adresser i de finare delarna av Östermalm, alldeles vid Karlaplan. Han sökte på den förmodade faderns namn, resultaten som radade upp sig på skärmen kom som en chock.

Om han gissat rätt var hennes far en verklig höjdare, styrelseordförande i ett stort börsnoterat företag och VD i ett annat. Dessutom styrelseledamot i flera andra bolag. Ett par av dessa sysslade med datasäkerhet, det var på den vägen hon fått information.

En bortskämd rikemansdotter som pappa fixat jobb åt, som visste att Alex var övervakad och utsatt för en smutskastningskampanj av folk med mycket att dölja och ännu mer att förlora. Som ville dra personlig vinning av hållhakarna och knyta

band som kunde ge enorma fördelar. Hennes far skulle de aldrig ge sig på, det hade blivit ett svårslaget team.

Med hållhakar har man makt att styra andra och få dem att göra som man vill, ett maktkapital hon ville åt men som Alex inte förstått att han satt på. Det som var fundamentalt för hennes samhällsklass var nytt för honom. När planen slog fel skulle han krossas.

Vad som oroade honom mer än något annat var att hennes bakgrund gav henne möjligheter och privilegier som få andra hade. Risken var överhängande att folk skulle anstränga sig betydligt mer för henne än för någon annan anställd.

Situationen eskalerade. Återigen dök hon upp på ett kortare möte där hon satte sig mitt emot honom. Hon blängde hårt ner i golvet och knep med hela ansiktet, tittade upp som hastigast och såg ut som att hon fruktade konsekvenserna av ett misslyckande.

Några dagar tidigare hade gambiern åkt hem för en månads vintersemester. Hon hade väntat ett helt år på att få hämnas, på att det vittne som kunde krossa hennes konspiration skulle försvinna. Väntat på den stora chansen att rättfärdiga sitt uppträde och projicera sin skam på Alex.

Trafiken i korridoren tydde på att cheferna på avdelningen sammanträdde i ärendet, situationen eskalerade och övervakningen skärptes. Ögon riktades emot honom vart han än gick, hans chef kastade en allvarsam blick på vattenflaskan han bar på.

Han svängde runt hörnet och gick in på sitt kontor. En skugglik gestalt separerade från gardinen tvärsöver gården, den här gången var han förberedd. Hans fete chef

hukade och hastade bort med sin karaktäristiskt gungande stil, i ett lika klumpigt som misslyckat försök att gömma sig.

Han kunde inte riktigt sätta fingret på det, men det var något som inte var sig likt. Ljudbilden var annorlunda på något sätt. Dämpad. Som om någon tryckte sig mot väggen. I samma stund han lämnade toaletten rycktes dörren intill upp. Ut rusade en kvinna som Alex kände igen som anställd på HR, hon kastade en förskräckt blick och rusade bort. Det tog några sekunder att koppla sammanhanget, sen växte vreden. Detta var alltså en av Sveriges främsta industrikoncerner.

Kollegor började åter undvika honom, med ett givet undantag. Av arbetsgivaren försedd med information för att skydda sig mot det påstådda hotet. Vart han än gick höll hon sig i närheten, väl medveten om var han befann sig. Alltid i sällskap av sitt *entourage*, kollegor som samstämmigt skulle kunna intyga hur han stalkade henne.

Kapitel 5

Det såg nästan ut som att en plog drogs efter traktorn. Kroppen studsade över den frusna marken, de likstela armarna pekade mot skyn. Den tyske journalist som smugglat ut fotografiet hade med risk för livet hållits gömd av soldater som fått nog.

De första bilderna från det senaste kriget i den ryska utbrytarrepubliken Tjetjenien hade just nått omvärlden. Knapphändiga andrahandsuppgifter hade då och då dykt upp i media, men dittills inga bilder. Artikeln han läste på väg hem från jobbet handlade om hur ryska soldater vägrade mörda civila. Ledningsstolpar och träd svischade förbi utanför, han lade ner tidningen.

Alex zappade lite förstrött mellan kanalerna, soffan slöt sig om honom. Han slumrade till.

Jag räknar med att du gör vad som krävs.

Minnet av ett samtal för länge sedan poppade upp.

Projekt Falcon... Inget du tycker är konstigt...

Fjärrkontrollen halkade ur hans grepp och föll i golvet. Han kvicknade till, gick ut i köket och bredde sig en macka. Han kom att tänka på teknikern, *Mats*, som jobbade för marknadschefen. Som varit ute och installerat produkterna och undervisat de polisiära slutkunderna och som alltför ofta föll för frestelsen att skryta om sina resor, trots att sekretessen förbjöd det. Som berättade att han åkt militär bandvagn.

Tjetjenien ingoing, Tjetjenien outgoing...

Orden hade sagts på den förra arbetsplatsen och syftat på telefonsamtal till och från den ryska delrepubliken. *Falcon...*

Tankarna tystnade för en stund. Produkten, med en funktionalitet som *skiljde sig något* från deras normala leveranser, användes av den ryska säkerhetstjänsten i Tjetjenien.

Den murkna och grånade träbritsens torra spetor rispade kinderna. Luften var kvalmig och stank av tjära, brandrök och exkrementer. Spottloskor for och ilskna nävar hyttes i ett öronbedövande skrån.

Pöbelhopen vrålade besinningslöst mot honom där han låg på schavotten med händerna hårt uppbundna på ryggen. Tre män med heltäckande svarta huvor med små osymmetriskt urklippta hål för ögonen kliver fram ur folkhavet. Knivarna blänker.

Tygtrasan som tryckts in mellan tänderna hölls på plats av ett grovt hampasnöre som virats flera varv och bundits med en hård knut i nacken. Den kortare av männen böjer sig över honom och skär långsamt i hans vänstra överarm varvid en centimetertjock filé av hud, underliggande muskelvävnad och senor avlägsnas. De bägge andra bearbetar armar och ben med samma metoder.

Bödlarna tar ett steg bakåt och drar av sig huvorna. Alex vrider sig och lyckas få en skymt av männen, ansiktena syns tydligt på bara några meters håll. Mannen som börjat skära hade varit hans närmsta chef. De andra: avdelningschefen och områdeschefen.

När han vaknar är det första han märker att kinden klibbar mot kudden. Både den och sängkläderna är dränkta i svett, i drömmen hade tankarna kopplats samman.

Systemet de byggt hade avlyssnat alla samtal som passerade, kokat ner rösternas unika drag till en nyckel av frekvenser och amplituder som i realtid stämdes av mot nummer som i sin tur kopplades till adresser.

Med minimal tidsfördröjning hade individer via sin röstkaraktäristik knutits till fasta telefonnummer och fysiska adresser under pågående samtal. Positionen hade sänts till artilleriet.

Ett långskott som gick in.

Folk hade pratat om det. Han själv med, fast han förträngt det. När han slutat på det där förbannade råttstålet till arbetsplats hade han lämnat det även i sinnet. De hade övervakat honom under den första anställningen, fortsatt på den nuvarande, samt utanför arbetet via Säkerhetspolisen.

Ledningsgruppen var väl medvetna om att verksamheten drog in betydande belopp via moraliskt tvivelaktig försäljning, inte sällan till allt annat än demokratiska stater. Inkomster man var beredd att gå mycket långt för att maximera och skydda.

Ett muntligt erbjudande om en ny anställning skulle omgående återkallats så snart det nya bolaget kontaktades av den förre arbetsgivarens säkerhetsavdelning. Ingen anställer en säkerhetsrisk och ingen riskerar frivilligt att hamna i sökarljuset, alltid finns något att dölja.

Efter en tid utan riktiga arbetsuppgifter kunde man få bort honom på grund av arbetsbrist, eller av personliga skäl. Välja ut information, skruva den och teckna en smutsig historia. Det var planen. Om han därefter och mot förmodan lyckades skaffa nytt jobb kunde han snacka bäst han ville. En pajas och rättshaverist ingen skulle ta på allvar. Referenserna var tänkta att vara fullkomligt meningslösa.

När deras grandiosa plan sprack och han smet ut, med trovärdigheten i behåll och dessutom till det enda ställe där folk skulle fatta att han talade sanning, hade chefen fått de andra att tro att Alex tänkte snacka. Kanske för att han ville hämnas, kanske för att han på fullt allvar trodde att Alex var lika småaktig som han själv.

Som en konsekvens hade områdeschefen för *lawful interception* anlagt moteld och övertygat Säkerhetspolisen om att Alex med sina kunskaper om telefonavlyssning hotade inte bara en verksamhet inom Edot, utan också var en fara för Säkerhetspolisen självt. Även beställaren av *Project Falcon* informerades om risken.

Med sina dubbla användningsområden kunde *Project Falcon* vara ett brott mot den svenska lagen om strategiska produkter. En rättslig prövning var inget områdeschefen var särskilt sugen på, förhoppningsvis skulle den ryska säkerhetstjänsten lösa det problemet.

Alex satt bakom sin stängda kontorsdörr och svor för sig själv, viskade hennes namn och klädde morbida fantasier i ord. Han tänkte på områdeschefen inom *lawful interception*. Han som hade hållhakar på precis alla, och var ingen man bråkade med. Inte ens överordnade gjorde sig till fiende med honom, enligt ryktet.

Områdeschefen hade makt över tekniken och kunde testköra produkterna ute i fält utan åklagarbeslut. Med några knapptryckningar avlyssnade han vem som helst. Sin egen chef, dennes chef, bolagsstyrelsen, statsministern eller kungen själv.

Informationen kunde han sälja till andra företag eller till främmande makts underrättelsetjänster som han ju umgicks med naturligt i sitt arbete, utan att någon hade en jävla aning. En lukrativ verksamhet som nu var hotad.

Alex fick syn på henne bakom gardinerna. Där stod hon nu, rikemansdottern och överklasstjejen, med vars hjälp han begripit hur allt hängde ihop. Med kritvitt ansikte och öppen mun såg hon fullkomligt skräckslagen ut.

Minnena sköljde över honom. Skåpbilar som stått parkerade på balkongsidan, förare som skruvade med teleobjektiv. En morgon hängde en skylt om kameraövervakning utanför hans kontor, även om skylten åkte ner efter några minuter stod någon på hans sida.

Antingen var det som han nu trodde, att han var övervakad överallt och på alla sätt det var möjligt. Eller så var han tokig. Han chansade på det förstnämnda, skrev på tavlan utanför att han var sjuk och gick hem. Han tänkte inte invänta en *samlad bedömning* som han omöjligen kunde värna sig mot.

Kapitel 6

Det var en mörk och kall tisdagsmorgon i slutet av februari år 2000. Alex särade på persiennlamellerna och kisade mot gatljusen, varefter han ringde för att sjukskriva sig. Insatserna var livsfarligt höga, minsta felbeslut och han var historia. De anonyma och samvetslösa realpolitiker han gått i clinch med drog sig inte för någonting, var och en kliade den andres rygg. Så länge hans eget värde var oklart kunde vad som helst inträffa.

Han packade ner allt nödvändigt. Tog med kontanter och lämnade först kvar det elektroniskt spårbara som kreditkort och telefon men stoppade sedan tillbaka VISA-kortet i plånboken. När mörkret föll smög han ut via husets källare och traskade genom skogen till pendeltågsstationen.

På Stockholms centralstation låg det nypolerade golvet blankt som en glasskiva, folk trängdes och de inspelade högtalarutropen med varningar för ficktjuvar rullade kontinuerligt. Han köpte en bit mat och löste en biljett till kvällståget mot Göteborg med kreditkortet. Därefter köpte han ytterligare en biljett som han betalade kontant.

När tåget stannade i Hallsberg väntade han in i det sista innan han klev av för att vara säker på att ingen följde efter. Så snart Göteborgståget rullade gick han över till andra sidan plattformen där tåget norrut stod inne. Han låg länge vaken i sin sovkupé innan rälsdunket vaggade honom till sömns.

Gryningssolen sken från en molnfri himmel, den pärlvita och lätta snön gnistrade. Vinden var stilla, morgonkylan frisk och bitande. Kabinbanan tog honom till platån på ettusen tvåhundrasjuttiofyra meters höjd varefter han gick de sista hundrafyrtiosex höjdmetererna till fots.

Oviksfjällen bredde ut sig i blänkande snövit skrud. Han kände sig fri och en smula lycklig när han kröp in i sitt ultralätta tält på Åreskutans topp. Lade sig på sin luftfyllda madrass, slumrade kort och gned sedan sömnen ur ögonen för att ta in det överväldigande och fridfulla panoramat en stund innan han kokade upp vatten på gasolköket. Det heta vattnet hällde han i påsen med frystorkad biffgryta, rörde om och kryddade med japansk soja och några stänk pepparsås.

Han åt med glupande aptit och drack kaffet som bjöd emot men som åtminstone fyllde behovet av koffein. Han tog god tid på sig när han lade upp sin strategi och skrev ner det som behövdes i kontakten med facket. Kommunikationen med de andra skulle däremot komma att äga rum på ett helt annat plan. När han var klar tillbringade han resten av tiden i backarna där han skar kurvorna med perfekt balans i strålkastarnas sken. Pudersnön yrde och harmonin var total.

Han lämnade ryggsäcken i en förvaringsbox på Stockholms Centralstation och gick sedan den knappa kilometern till Teknikarbetarförbundets huvudkontor. Som väntat sågs han med skepsis, som en knäppgök och knasboll med kanske. Något annat hade han inte väntat sig. Tänka nytt var inte deras starkaste sida, tänka rätt var de inte heller så bra på alla gånger. Dessutom var relationen med arbetsgivaren viktigare än den enskilde medlemmen.

Till att börja med hade han funderat på att skriva ner den del han ville hålla inne med, och för ett svagt ögonblick tänkt be dem lägga undan det förseglade kuvertet för att öppnas en vecka senare. Såvida han inte gett sig till känna innan dess. Som en livförsäkring och ett testamente. Nu garvade han åt idén som först verkat så förnuftig.

Brevet skulle garanterat ha slarvats bort eller öppnats av någon som inte begrep bättre, med potentiellt förödande konsekvenser med tanke på vilka han tänkte besöka härnäst.

Alex tog tunnelbanan mot Hornstull, därefter första bussen över Västerbron. Klev av vid Västerbroplan och gick längs Gjörwellsgatan, mot Expressens och Dagens Nyheters redaktioner fast på motsatt sida av gatan.

Kepsen är ordentligt nedtryckt och halsduken uppdragen så att endast ögonen syns när han viker av över gräset och sneddar mot den ryska ambassadens entré. Han ställer sig framför övervakningskameran, blottar ansiktet, visar handflatorna, och ser rakt in i linsen under kanske trettio sekunder innan han lugnt vänder sig om och går över gatan. Han passerar lastkajerna och kommer ut på Rålambsvägen där han tar höger och fortsätter tillbaka mot Västerbroplan.

Ambassadens underrättelsechef, som omgående informerats om den märkliga incidenten, går fram till fönstret och stirrar tomt ut i mörkret. Han mumlar några knappt hörbara okvädningsord på ryska, han kunde inte tro att det var sant.

"Jävla idioter."

Suckar tyst, tänder en cigarett och drar ett långt halsbloss, låter nikotinet verka och blåser ut röken genom näsborrarna under en ännu längre utandning. Ryckningarna

kring mun och ögon avtar, stressen rinner av. Han ser ut mot den frostigt upplysta Västerbron som speglar sig i den svarta ytan, därbakom de avklädda träden.

Ljuskäglor kryper i bägge riktningar längs vägbanan.

Stockholm var en pärla till stad där han trivdes alldeles förträffligt, dessutom gillade han språket som var som en behaglig variant av tyska. Han ville gärna ha kvar sin täckbefattning ett tag till, planer som antagligen var grusade vid det här laget.

"Svenska jävla idioter!", förtydligar han när ingen hör.

Lite starkare nu, fortfarande på ryska.

Kostnaden för det här klavertrampet skulle *han* tvingas stå för *personligen*. Han visste mycket väl vem som syntes på bilderna. De hade punktmarkerat honom. Rättare sagt hade Säkerhetspolisen gjort det åt dem via en formell anmälan av kontaktpersonen på Edot, områdeschefen för *Lawful Interception*. Ingenting hade tytt på att människan varit på väg att läcka något. På Edot hade han målats upp som ett allvarligt hot, vilket han inte varit. Inte förrän nu.

I Moskva fanns ingen brist på skjutglada individer som velat ta det säkra före det osäkra, men han hade *personligen* garanterat att allt var under kontroll. Det var jävligt enkelt att sitta därhemma och tycka att vart och vartannat problem ska lösas med likvidation när man varken behövde utföra eller städa efteråt.

En granne som hörde oljud var allt som krävdes för att en polisutredning skulle dras i gång. Minsta risk att det såg ut som något annat än en olycka eller självmord och det kunde kosta mer än det smakade.

Alla hemliga åtgärder riskerade att slå tillbaka och avslöja för mycket om den egna verksamheten, vilket aldrig varit så tydligt som nu. Alla icke önskvärda –*persona non*

grata, var tvungna att ersättas av nya. Att hitta rätt folk, och att utbilda dem, var en tidsödande process och en opåkallad urvattning av organisationen.

Dessutom knep man inga pluspoäng på att i onödan försämra relationerna till andra stater. Gick något åt helvete var det han som bar ansvaret, då var det hans bristande underrättelser man skulle skylla på.

Att ta död på folk var inget man gjorde lättvindigt, det var en sista utväg när allt annat var uttömt. Trots det hade FSB försökt vid ett tillfälle. Mitt i natten hade de dyrkat upp låset och var precis på väg att ta sig in när grabben vaknat och varit framme och vridit om och låst från insidan, som om han hört något.

Efteråt hade underrättelsechefen lyckats övertala dem att avvakta. I stället hade man satsat ännu hårdare på att förstöra objektets trovärdighet. Man hade gjort som vanligt, använt mer eller mindre standardiserade, fantasilösa och inte särskilt lyckade destabiliseringsmetoder när man mutat en prostituerad missbrukare med ett par kapslar heroin för att låtsas ringa fel till hans jobbtelefon, med syftet att Säkerhetspolisen skulle snappa upp det i avlyssningen och informera arbetsgivaren.

Han hade parerat snyggt. Nu var underrättelsechefen tvungen att kontakta sina överordnade och berätta. Därefter var karriären slut. Han skulle precis slå direktnumret när tanken slog honom. Killen hade huvudet på skaft, var observant och kapabel till okonventionellt tänkande. Kreativ. Det var en kall jävel dessutom, det var han tvungen att erkänna.

Inte minst var han utrustad med en osedvanlig förmåga att träckla sig ur besvärliga situationer. Fattade korrekta beslut i steget, instinktivt. Framför allt var han anställd

på Edot. Han var ung och kunde tänkas avancera inom företaget, så snart skiten de stänkt på honom torkats bort. Säkerligen var det pengar han var ute efter.

Lojalitetsplikten mot sin arbetsgivare tog han rimligtvis lätt på efter det här, den svenska staten stod knappast högt i kurs heller. Kanske gick det att vända situationen och rädda karriären, kanske gick det att övertala Moskva. Han fimpade ciggen.

Ordern därifrån var att närma sig och att bygga förtroende, det gällde att ta reda på om och i så fall *hur* han säkrat uppgifter. Han var smart nog att begripa att all information förr eller senare läcker, och att det kunde motverka hans syften. Självsäkerheten kunde vara en bluff.

I så fall skulle Alex dagar vara räknade och hans eget decimerade övertalningskapital sakna betydelse, FSB skulle få sin vilja igenom. Vad som sedan skulle hända med hans egen karriär ville han helst inte tänka på.

När Alex kom hem låg ett ofrankerat vykort innanför dörren, föreställande stadshuset och var taget från vattnet. Några små tryckta siffror fanns i ena hörnet på den annars rena baksidan: datum och klockslag. Om sjutton timmar.

Han kände inte riktigt igen sig. Böcker i bokhyllan som flyttats en aning, föremål som vridits. I byrån låg kläder på fel ställen. Någon hade varit där och rotat runt. Säkert hade de varit inne på hans dator. Ingenting fanns sparat eller undangömt. Mötet kunde bli hans sista.

Fast ju mer han tänkte, desto mer växte tvivlet. Varför välja en öppen plats mitt inne i stan? Kanske var syftet att invagga honom i falsk säkerhet, få honom att öppna

upp sig och säga för mycket. Skrämma och hota. Var de övertygade om att han inte säkrat information hade han redan varit död.

Under fredag förmiddag hade underrättelsechefen fått veta att Teknikarbetarförbundet pratat med Alex arbetsgivare. Uppgiften hade kommit direkt från chefen för Edots avlyssningsverksamhet.

Alex hade påstått sig vara övervakad av koncernens säkerhetsavdelning och av Säkerhetspolisen som manipulerats av Edot. Informationen var minst sagt omvälvande. Formellt hade Alex klassats som en säkerhetsrisk gentemot en verksamhet kringgärdad av ett särskilt sekretessavtal.

Säkerhetspolisen hade ansett att deras övervakning varit nödvändig för att skydda sina egna spaningsmetoder, därtill övertygade av Edots chef för avlyssningsverksamheten, tillika hans egen kontaktperson.

Enligt Alex och hans fackförbund var det *egentliga skälet* till övervakningen i själva verket att man på det Edot-bolag där han först anställdes varit rädda att han skulle avslöja att man använt sekretessavtalet för att dölja, möjligen olaglig, definitivt oetisk, och minst sagt känslig export av politiska kontrollinstrument till icke-demokratiska stater och andra organisationer. Det var inrikespolitiskt sprängstoff och företaget hade tvingats göra vissa medgivanden.

Edot-kontakten, som nu själv satt på pottkanten, och vars karriär Alex i och med detta skjutit i sank, hade uppträtt skärrat och varit rädd att även FSB-beställningen skulle avslöjas. Underrättelsechefen hade lugnat honom med att han själv skulle ta hand om det problemet.

Grabbens arbetsgivare hade inte vetat att han var fackligt ansluten, de hade missat sin skyldighet att informera facket innan de börjat övervaka en av dess medlemmar. Ingen liten skitsak i ett land som Sverige, där fackförbunden trots allt utövade ett visst inflytande.

Edot hade lyckats få den svenska staten att skydda en verksamhet som inte tålde dagsljus, aktiviteter som nu låg bländande belysta i sin fulla prakt. Förutom *Projekt Falcon*. Underrättelsechefen log snett och skakade på huvudet.

"Svenskar..."

Kanske var raljerandet en smula orättvist. För att utgöra en så pass ringa del av jordens befolkning var svenskarna imponerande framgångsrika. Det var också ett av skälen till att han sökt sig till Sverige. Han hade för länge sedan konstaterat att landet på många sätt var fullkomligt fantastiskt, det var bara det att deras västerländska demokrati var så fruktansvärt stelbent.

När allt gick som på räls med minimala inre motsättningar var systemet supereffektivt, en modell Ryssland avundsjukt sneglade på. Men det hela byggde på att man litade på varandra, vilket aldrig skulle fungerat i Ryssland. När någon kastade in en näve grus bland kuggarna kunde det få de mest oanade och halsbrytande konsekvenser. Den här killen var som en hård sten som fastnat på fel ställe och fått hela maskineriet att takta ur.

Underrättelsechefen gick en vända i rummet, tittade ut mot trädgården och gjorde sitt bästa för att smälta insikten. Som en blixtnär från klar himmel hade en sällsynt, nej *unik*, och potentiellt gigantisk möjlighet öppnats för hans egen räkning. Alex var kanske inte vilken sten som helst.

De hade agerat snabbt, stört ut Säkerhetspolisens utrustning i lägenheten och kamerorna utanför, samt postat vakt i en bil alldeles i närheten. Bostaden hade finkammats. Lådor, hyllor, hårddiskar och disketter nagelfarits. Men ingenting tydde på att vital information vare sig gömts undan eller laddats upp.

Sannolikheten att han lämnat ett förslutet handskrivet brev till sitt fackförbund var inte försumbar och svårare att kontrollera. Om så var fallet låg informationen i händerna på folk med ej obetydlig tyngd i det svenska samhället och var inte helt lätt att neutralisera. Den ryska ambassadens underrättelsechef satt ensam i bilen på Norr Mälarstrand när han körde i riktning mot Stadshuset. Han avsåg att använda sina professionella färdigheter för att avgöra både den saken, samt om Alex var värd att satsa på. Eller inte.

Klockan var 17.49 när underrättelsechefen körde in vid den bakre ingången. Han parkerade intill förbudsskylten, plockade fram sitt tjänstevapen, monterade ljuddämparen och säkerställde att det var laddat och säkrat.

Kapitel 7

Strax efter lunch ringde fackets handläggare och berättade om samtalen med arbetsgivaren. Enligt den officiella versionen hade koncernens säkerhetschef förts bakom ljuset av enskilda chefer på dotterbolaget, som beställt övervakningen. Egentligen *före detta* chefer vars anställningar nyligen upphört.

Långa stycken av samtalet hade Alex tigit, lyssnat och tagit in vad som sades samtidigt som han i sitt stilla sinne undrat över hur mycket större hon skulle tyckt att "den kanske största skandalen i Teknikarbetarförbundets historia" varit om hon dessutom känt till att Edot försökt mörda en av sina anställda. Till råga på allt via den ryska säkerhetstjänsten.

Alex anlände till Stockholms Centralstation vid fyratiden på eftermiddagen. För säkerhets skull tog han en lång omväg via buss- och tunnelbanenätet och klev på och av i sista stund innan dörrarna stängdes. Några minuter före den utsatta tiden steg han av bussen på Hantverkargatans södra sida, alldeles utanför Stadshuset. Sträckan, inte mycket längre än ett stenkast, hade tagit två timmar.

Han rundar hörnet medan han utan att vrida på huvudet skannar av omgivningen efter rörelser och försiktigt tassar vidare längs Stadshusets västra kortsida. En svart Mercedes står parkerad i p-förbudszonen nära ingången på baksidan, dess blå registreringsskylt visar diplomatstatusen.

Han går in genom den öppna grinden. Vid trappan, mitt emellan Carl Eldhs skulpturer, står en ensam mansperson i det kyliga skenet och blickar ut över fjärden. Alex närmar sig, andas försiktigt, knyter nävarna och gnider tumme mot pekfinger med ett knappt hörbart knirkande. Han känner av en svagt metallisk smak på tungan.

Mörkret har lagt sig, himlen är stjärnklar. Längs kajen vid Söder Mälarstrand, tvärs över vattnet halvannan kilometer bort, lyser Münchenbryggeriets långa roströda tegelfasad. Framför byggnaden ligger uttjänta ångbåtar och fiskefartyg på rad, numera festlokaler och vandrarhem, utspökade med vimplar och kulörta lyktor. Husen klättrar uppför Mariabergets klippor, speglingarna i vattnet fladdrar svagt.

Hjärtslagens tilltagande och gurglande rytm trycker blodet i häftiga stötar genom artärerna när skepnaden vänder sig om och börjar gå mot honom, lätt vaggande från sida till sida i sin egen takt och med bröstkorgen framskjuten och axlarna bakåt som om han ägde världen.

Rockslaget är uppfällt till skydd mot kylan. Vänster arm rör sig i en pendelrörelse medan den högra är stilla. Det som döljs i den mörka handsken blir strax synligt när han höjer den till brösthöjd och sträcker fram en tillknycklad papperspåse.

Mannen närmar sig ytterligare, dragen under brättet framträder. Ansiktet är ovalt och slätrakat. I sin beigea rock och slokhatt är han som hämtad ur någon halvdan spionfilm och kan närmast liknas vid en karikatyr. Alex tinningar dunkar och pulserar våldsamt, en ilning far genom kroppen.

En grå byråkrat, aningen vek, något magerlagd och av medellängd. Hållningen är bredbent och rakryggad som hos en man med makt och status. Intrycken är svåra att få ihop. Han ler underfundigt och ser igenkännande på Alex.

"Konfekt?"

Mannen vrider påsen så att de tjocka tuschbokstäverna tydligt syns i lyketskenet.

Leendet övergår till ett självbelåtet flin, och Alex darrar som ett asplöv.

M o b i l t e l e f o n ?

Alex skakar på huvudet, stelt och inte helt kontrollerat.

Handslaget är fast utan att vara löjligt hårt, han behövde inte göra sig till. Det signalerade nyfikenhet och respekt mer än något annat. Alex slappnade av en aning.

"Mitt namn är Maxim Fedorov, jag är underrättelsechef på den ryska federationens ambassad här i Stockholm. Hur mycket har du tänkt dig?"

Hela upplägget gick ut på att förvirra, få honom ur balans och skrämma honom.

"Hur mycket kan ni avvara."

"Det finns betydligt enklare metoder för att lösa det problemet...", tydliggjorde underrättelsechefen med ett uttryck som med ens mörknat.

Alex var inte bara kall, han var iskall. Under press dessutom. Lovande.

"Ni vill inte ta konsekvenserna av det", fortsatte Alex.

Mannen som just presenterat sig som en officiell representant för den ryska ambassaden och därmed för den ryska staten, höjde frågande på ögonbrynen medan de gick längs med vattnet i riktning mot Engelbrektsstatyn.

"Ni var hemma hos mig igår. Inne i bostaden."

Underrättelsechefen betraktade den spöklika siluetten av Riddarholmskyrkans genombrutna gjutjärnstorn och nickade hummande. Han hade instruerat sina underställda att lämna några subtila spår.

Han ville testa honom, han hade planer för den här grabben. Planer som reviderats, uppgraderats, och som han ännu inte delat med Moskva.

"Du är uppmärksam, vi kanske kan hitta gemensamma intressen."

"Ni skickade ju för fan folk mitt i natten, jag såg er jävla ninja genom dörrögat. Varför i helvete skulle jag jobba för någon som försökt mörda mig?"

Underrättelsechefen skälvde till för ett ögonblick, den här killen var nästan för bra för att vara sann. Skulle han någonsin håva in potten var det lika bra att köra med så öppna kort som möjligt.

"Jag var hela tiden emot det, FSB tvingade sin vilja igenom. Det var deras produkt du jobbade med, de är brutala och alldeles för skjutglada om du frågar mig. Jag tillhör den civila underrättelsetjänsten SVR, hos oss använder vi hjärnan. De ville göra om det men jag avstyrde", sade Maxim.

I sina vildaste drömmar hade Alex fantiserat om några miljoner amerikanska dollar, rekryteringsförsöket kom oväntat.

"Vad har jag som SVR och Ryssland är intresserade av", sa han efter en stund.

"Mer än du tror. Vi är tålmodiga och långsiktiga, du kommer att stiga i graderna och vi är med dig hela vägen", svarade underrättelsechefen.

"Och vad får dig att tro att jag har en framtid på Edot?"

Maxim Fedorov berättade att han kände till samtalen mellan Teknikarbetarförbundet och Edot som ägt rum under dagen, och förklarade att skandalen som nu tornade upp var av en magnitud kraftig nog att radera många karriär.

"Du sitter på ett kapital nu som kan användas på lite olika sätt", sa Maxim beräknande och lutade sig avspänt med handflatorna vilande mot muren.

Han såg ut mot vattnet medan han pratade.

”Antingen offentliggör ditt fackförbund att du övervakats av arbetsgivaren bakom deras rygg och dessutom av den svenska Säkerhetspolisen, på samma arbetsgivares uppdrag. Enbart med syftet att dölja export av avlyssningsutrustning till diktaturstater. Det blir en mediaorkan och KU-förhör. Toppchefer kommer att sparkas och dras i skiten, du får dina femton minuter av ära och berömmelse.”

Betydligt mer sannolikt var att facket, staten och kapitalet höll ihop. Ingen tjänade på att skandalisera ett viktigt exportföretag, eller på att en politisk omsvängning minskade anslagen till den svenska Säkerhetspolisen. Ingen ville heller trampa någon annan på tårna, alla hade ju egna.

Möjligen kunde han få en årslön som plåster på såren, mot att han undertecknade omfattande tystnadsklausuler. Därefter skulle han fortsätta övervakas lite diskret och hotas till tystnad. Höll han inte käft var hans yrkeskarriär död, han med kanske.

Hoten skulle komma indirekt och vara tillräckligt vaga för att hans fackförbund skulle skaka på huvudet om han vände sig till dem. Oavsett vilket fanns en enorm potential i att i stället ta den andra vägen, uppsidan var minst sagt betydande. Fick man bara över facket på Alex sida lite grann skulle det nog lösa sig. En liten kil på rätt ställe var allt som behövdes.

Underrättelsechefen gjorde en konstpaus innan han vände sig mot Alex och fortsatte:

”Eller så gömmer du det här esset i rockärmen och du kommer att få en unik ställning inom Edot, en unik ställning i det svenska samhället. *Ingen* har hållhakar som kan mäta sig med dina, hållhakar du använder för att omförhandla ditt

anställningskontrakt. Du kan kräva vilket jobb som helst och du får vår hjälp att prestera maximalt. Du kräver att undantas från all framtida övervakning, skulle någon protestera ser du till att påminna dem om realiteterna. Konsekvenserna. Traumat. Säkerhetspolisen kommer inte ta risken att låta ditt fackförbund sabotera deras verksamhet, de kommer aktivt och mycket medvetet titta åt ett annat håll om de så skulle komma på dig med händerna i syltburken. Du blir *'untouchable'*, oåtkomlig."

Alex hade svårt att ta in allt som just sagts, det var fullkomligt överkligt. Livsfarligt. Vad som var sant kunde han omöjligt bedöma, men han kände en skräck han aldrig känt förut, en märklig yrsel. Maxim noterade sinnesförändringen och skiftade blixtnabbt fokus.

"Du tvekar. Inte bara det, du bluffar! Det finns ingen information om vår speciella produkt hos Teknikarbetarförbundet, och ingen annanstans heller. Du har inga vapen!"

I själva verket hade den ryska ambassadens underrättelsechef inte den blekaste aning om den saken. Provokationen var bara ett sätt att få honom ännu mer ur balans där han hängde mot repet. En bråkdel av en sekund var allt Maxims tränade spionöga behövde, sen visste han.

Skulle underrättelsechefen inkludera den slutsatsen i sin rapportering var det slutet för Alex. Vilket han inte hade några som helst planer på; insikten började nämligen så smått sjunka in, att han höll i en oslipad diamant. En ädelsten han tänkte slipa och polera till perfektion. Som ingen skulle få ta ifrån honom. *Ingen!*

Ett kapital som inte blott skulle rädda hans jobb och karriär, utan mycket mer än så. Han var på god väg att göra en fullkomligt unik rekrytering. Det här var *exakt* sådant som skapade rätt sorts uppmärksamhet på *precis rätt ställen*.

En hårdvaluta politiska karriärer byggdes utav, som kunde leda långt för hans egen del. Kanske hela vägen till Kreml. Han spände ögonen i Alex, hötte med högerhandens pekfinger och inskräpte allvaret.

"Du befinner dig vid ett vägsکیل nu, där endast ett av alternativen leder till en framtid för dig."

Alex skulle just till att avbryta när underrättelsechefen skruvade upp volymen som för att behålla initiativet.

"Du har inte en chans att ta dig ur det här, går du emot oss kommer du aldrig undan", fortsatte underrättelsechefen och lugnade honom med sin övertygelse om att han skulle klara uppdraget.

Tvåhundratusen dollar insatta på ett schweiziskt konto väntade som bonus, tillräckligt för att märkbart förbättra hans liv men utan att göra honom mätt. Maxim var visserligen tvungen att ta det med sin egen ekonomiavdelning, men det borde inte vara några problem.

Han hade varit naiv, han insåg det nu, som kastat sig huvudstupa in i en brottningsmatch med en motståndare han aldrig skulle rå på. Han kände sig dum men var på samma gång lättad. Trots allt var han vid liv. Förvandlad till en pjäs i ett betydligt större spel, vars utgång framtiden skulle utvisa. *Inte en chans... du kommer aldrig undan.* De skarpa orden ekade obönhörligt.

I underrättelsechefens tjänstebostad på ambassadområdet var det fest. Visserligen med bara en deltagare, men det bekom inte Maxim Fedorov som sjönk ner i fåtöljen och lutade sig tillbaka med benen avslappnat uppslängda på fotpallen.

Ena handen greppade ett stort glas Tovaritch, med den andra förde han triumfatoriskt en Hoyo de Monterrey Double Corona till munnen och inmundigade, till tonerna av Alexandrov-ensemblens *Катюша*, röken från en av sina kubanska favoritcigarrer.

Maxim slöt ögonen, njöt av den nyansrikt kryddiga eftersmaken innan han i triumf blåste ut en rökring, därefter en mindre som jagade i kapp och passerade igenom den större. Ett trick han lärde sig redan under grundutbildningen och som han sparade till verkligt speciella tillfällen. Den här gången blåste han ut en tredje.

Han sköljde efter med iskall sammetslen rysk vodka av yppersta klass. Det hela var vattentätt, han var säker på att Alex bluffade och att ingen vital information fanns undangömd. Risken för läckor var så gott som obefintlig.

Han var just klar med den krypterade avrapporteringen till sin chef vid SVR i Moskva, där han angett att Alex *med mycket hög sannolikhet* säkrat information om Project Falcon på Teknikarbetarförbundets huvudkontor i Stockholm, och att *en likvidering skulle medföra en betydande risk*.

Enligt hans egen bedömning var Alex *en potentiell tillgång på fältet avseende inhämtning av för moderlandet kritisk teknik- och affärsinformation*.

Rekommendationen var att Alex rekryterades som inofficiell agent.

Kapitel 8

Ärendet prioriterades. Redan vid tolvtiden på lördagen svensk tid ringde chefen för SVR tillbaka. Han hade varit i förbindelse med presidentkansliet sent på fredagskvällen och kallats till en personlig konsultation hos presidenten under lördag förmiddag. Medan han väntade i Kremls tjockväggade korridorer hade chefen för FSB passerat.

Nikolai Patrushev hade precis avslutat ett möte med den forne mönstereleven från skola 281 på Sovjetiska gränden i Leningrad, sedermera KGB-agenten, småkriminelle busen och lika skam- som gränslöse fixaren: den nye tillförordnade presidenten, Vladimir Putin.

Uppenbarligen med ett inte helt tillfredsställande resultat för den gode Nikolai som omedvetet dragit sig längst motstående sida, ökat hastigheten något, nickat och hälsat med ett leende som mest liknat ett plågat grin. SVR-chefen skrockade förnöjt över den säkra telefonförbindelsen.

Chefen för FSB hade just informerats om att den person som sedan tidigare betraktats som en säkerhetsrisk i samband med sin yrkesutövning gällande den svenska delkomponenten till Project Falcon, inte fick komma till skada.

Presidenten hade förklarat att saken kommit i en helt annan dager i och med att objektet blivit medveten om sin egen roll, och från och med nu skulle betraktas som en medarbetare i den ryska statens tjänst.

Patrushev hade suttit som förstummad inne på presidentkansliet, oförmögen att ta in att den person som tills alldeles nyligen identifierats som ett allvarligt hot mot kampanjen i Tjetjenien, nu rekryterats som spion. Att Alex dessutom befann sig under SVR:s paraply var salt i såren som sved ordentligt.

“Rätt vad det är så pratar han bredvid mun och avslöjar alltihop, och du vet hur svenskarna är. Situationen riskerar att gå överstyr, glida oss ur händerna.”

Presidenten såg med uppriktig sympati på sin gamle vän och vapendragare. Vladimir Vladimirovitj Putin hade tidigare varit chef för FSB, Nikolai Patrushev hans ställföreträdare under planeringsfasen inför Tjetjenienkampanjen.

De ständigt pågående prestigekamperna, mellan de olika grenarna av statens säkerhets- och underrättelseapparater, hade den här gången vunnits av SVR. Skälet var att presidenten nu såg en möjlighet att kombinera den evigt prioriterade säkerhetspolitiken med en ny öppning till ekonomisk utveckling för landet. De visste bägge två vad som stod på spel om uppgifterna om Project Falcon läckte.

Den svenska regeringen skulle springa till EU och FN, det hade gnällts redan innan. Det skulle stå fullständigt klart att Ryssland brutit mot Genève-konventionerna och att Tjetjenien var allt annat än en intern rysk angelägenhet.

Området var stängt för alla som motarbetade den ryska staten, även om någon enstaka journalist nyligen smugglats in, och dessvärre ut igen. Motivet för att hermetiskt innesluta krigsområdet skulle smulas sönder.

Dessutom hade kriget startats som en reaktion på hussprängningarna i september 1999, som skyldes på terrorister. Efter att FSB avslöjats med att ha lagt säckar med Hexogen under ett bostadshus i Rjazan, en påstådd övning, krävdes nära nog en omänsklig pedagogisk förmåga för att på ett trovärdigt sätt förklara varför Project Falcon initierats och krigsplaneringen därmed påbörjats ett par år dessförinnan. Då hjälpte inga PR-konsulter i världen, ryktena surrade redan.

Hållhaken skulle komma att växlas in mot ett öppnande av krigsområdet. UNHCR, EU:s människorättskommission och horder av journalister skulle drälla in. Kampanjen tvingas avbrytas i förtid, precis som förra gången.

I förlängningen kunde man mista provinsen i norra Kaukasus med alla dess rikedomar, som i stället skulle falla i händerna på islamister. Landet stod vid ett historiskt vägskäl; om inte folket kunde enas mot en yttre fiende skulle kommunisterna med största sannolikhet vinna det stundande valet, Ziuganov bli president. Konsekvenserna av en informationsläcka kunde bli ödesdigra.

När chefen för FSB påstod att underrättelsechefen på ambassaden i Stockholm säkert överdrivit potentialen i den här plötsliga rekryteringen för att rädda sitt eget skinn, fick hans egen chef nog.

Vladimir Putin inskräpte att det var *han*, endast han, som bar ansvaret för landet på *sina* axlar. Det här var en risk han tänkte hantera själv. Även om FSB:s verksamhet var högprioriterad fanns det långsiktiga mål för nationen som just nu vägde tyngre.

Omställningen från en extremt konjunkturkänslig råvaruekonomi, där kraftiga oljeprisfall hotade samhällsordningen som på åttiotalet, var viktigare än allt annat. Framtiden, och det nationella oberoendet, fanns i modern teknik.

Utvecklingen inom områden med avgörande strategisk potential var en blåslampa. Västmakterna levde ännu i villfarelsen att Rysslands spioneri bara handlade om att kortsiktigt stärka krigsmakten och att kartlägga utländska militära förhållanden. Det gällde att utnyttja läget, smida medan järnet var varmt. Positionera sig inför den framtida AI-världen, innan det var för sent.

Ett frö hade slagit rot, med oanad potential. Som han var beredd att ta oerhörda risker för att se spira. Att hantera faror var hans livsluft, särskilt om det kombinerades med hemliga operationer. I själ och hjärta var Vladimir Putin fortfarande spion.

Att destabilisera väst var en favoritsysselsättning, när allt kom omkring innebar en försvagning av fienden att man själv stärktes. För Vladimir var det mesta i livet som en judomatch där det gällde att vinna, och att göra det till varje pris. Det där med rent spel och att kämpa väl var en loserattityd som han med varm hand lämnade över till andra. Nu fanns en gyllene möjlighet att både jävlas med liberala västländer och samtidigt utveckla Ryssland.

Det här skulle bli hans alldeles egna projekt, som skulle hjälpa till att få fart på den inhemska industrin och med potential att på sikt placera bakdörrar i andra länders telekomnät.

"Våren har precis anlänt till Sochi, du behöver vila upp dig Nikolai", avslutade presidenten.

"Maxim... ", sa chefen för SVR. Underrättelsechefen ryckte till över att hans chef tilltalade honom vid förnamn, dessutom med något som lät som mer än bara ett stänk av beundran.

"Presidenten tar över ärendet, du rapporterar direkt till honom."

Maxim Fedorov satt som förstummad, karriären var på väg att lyfta med raketfart.

Alex kontaktades ånyo av sitt fackförbund som insisterade på en så smidig lösning som möjligt. Man ville *i sann svensk samförståndssanda* undvika en skandal.

"Jävla de med dig igen så vänd dig till oss, du skall inte acceptera någon mer integritetskränkning."

Brösttonerna avrundades med en garanti om ett väl tilltaget belopp som kompensation för övertrampet. Alex kunde inte bry sig mindre.

Han förklarade sin avsikt att jobba kvar inom Edot, enligt de anvisningar han fått. Önskemålet var att arbeta med spjutspetsteknologi inom datakommunikation och mobiltelefoni på Edots forskningsavdelning, direkt underställd koncernens forskningschef. Ett första steg i en skräddarsydd traineeutbildning.

Handläggaren på Teknikarbetarförbundet imponerades av hans höga moral, inte minst med tanke på allt han utsatts för. Alex lade till att han ville få skriftliga garantier av Edot om att aldrig övervakas, vare sig av dem själva, eller av någon annan på deras uppdrag.

Han tryckte hårt på traumat, precis som han instruerats. Förklarade att det var svårt för honom att fullt ut lita på sin arbetsgivare efter det här, och att han därför ville veta hur säkerhetsarbetet kring honom såg ut. Förtroendet för dem skulle ta lång tid att reparera.

"Vi fixar ett tip-top-avtal för din räkning, förbundet tjafsar man inte med", sa den fackliga representanten som verkade ärligt förvånad över händelseutvecklingen.

Tonläget var högt, Edot skulle tvingas till villkorlös kapitulation och Alex komma att

åtnjuta ett fullständigt förtroende. Som om de hade något val, ett offentliggörande var det sista de ville uppleva.

Under måndagen kontaktades ambassadens underrättelsechef av den ryska federationens president, Vladimir Putin. Visade Alex minsta tendens till att på något sätt backa ur skulle han betraktas som ett problem i stället för en tillgång. Ansvaret för att lösa det och alla andra problem i ärendet låg på underrättelsechefen själv.

"Maxim, du angav att han med mycket stor sannolikhet säkrat information...", sade Vladimir Putin med en röst som han på något underligt sätt fick att låta obehagligt familjär.

Presidenten gjorde en konstpaus och fortsatte med en ömklig silkeslen ton som tvingade Maxim att pressa telefonen allt hårdare mot örat, alltmedan hjärtat rusade. "Du har medvind nu, se till att det förblir så."

Vid Säkerhetspolisen rådde total panik. Värre än så här kunde det knappast bli. Fick folk veta hur det låg till skulle förtroendet för myndigheten köras i botten, vilket vore direkt samhällsfarligt. En uppfattning som delades av statsministern.

Alex akt gallrades. En särskild förhållningsorder undertecknades av chefen för Säkerhetspolisen men även av statsministern. Det som återstod var endast en kortfattad referens: *Ingen registrering, övervakning eller andra åtgärder, vare sig direkta eller indirekta, med avseende på denna individ får företas utan personligt godkännande av chefen för RPS/Säk. Se förklarande direktiv.* Sket det sig var det ett regeringsbeslut. Punkt.

Direktivet referensen hänvisade till, som endast generaldirektören på myndigheten hade tillgång till, tryckte på att rikets säkerhet hotades om Alex övervakades. Det

första bladet åberopade i sin tur en detaljerad och flersidig bilaga med långa utläggningar och förklaringar som följde direkt efter. Pappersbunten hölls ihop av ett par vanliga häftklamrar. Framtida chefer för Säkerhetspolisen skulle inse riskerna med att rota i det ömmande ärendet.

Alex skulle för alltid behandlas med silkesvantar. Som svenskfödd ingenjör stod han ändå långt ifrån alla tänkbara riskgrupper. Dessutom hade det redan gått troll i operationen, veckan dessförinnan hade han försvunnit spårlöst.

Man visste att han köpt biljett till Göteborg, men ankomsten kunde aldrig bekräftas. Strax innan han åter dykt upp i sin bostad hade all övervakningselektronik upphört att fungera. Utredningen hade inte kunnat slå fast vad för typ av störningsfenomen det rörde sig om, men det ansågs som relativt betydelselöst i sammanhanget. Det var i alla fall skönt att sätta punkt för den här historien en gång för alla, tyckte chefen för Säkerhetspolisen.

På Edot var de så pass lättade över att Alex inte tänkte skandalisera dem att man var beredda att tillmötesgå samtliga hans krav. Förståelsen för Alex traumatiska upplevelser föreföll i det närmaste gränslös, det gällde att komma till avslut innan han kom på andra tankar.

Under minst ett halvår skulle han vara direkt underställd koncernens forskningschef. Företaget skulle även bekosta en MBA på Harvard Business School, platsen hade säkrats med ett saftigt ekonomiskt bidrag.

Kapitel 9

Klickljuden ökade i frekvens och styrka i takt med att Edots forskningschef alltmer frenetiskt och med lika delar irritation som chock växlade mellan att nästan trycka sönder kulspetspennan och snurra den mellan fingrarna snabbare än ögat hann uppfatta. Ansiktsfärgen steg allt högre ju fler gånger han läste igenom brevet på skrivbordet.

Den skriftliga ordern som kommit direkt från VD liknade ingenting annat han någonsin sett. Att han skulle *tvingas* anställa någon var långt bortom vad han i sin vildaste fantasi kunnat föreställa sig. Det fanns överhuvudtaget inte på kartan. Att chefer hjälpte odugliga anhöriga med jobb och karriärer var ingen nyhet, själv skulle han aldrig ens komma på tanken.

Exemplen var lika förskräckliga som otaliga på vandrade katastrofer som bara ställde till kaos och elände inom företaget. Som fick tillgång till material och information de inte klarade av att hantera, som de skamlöst utnyttjade för privata syften. Problemet var vida känt inom Edot.

Normalt hamnade de på menlösa pappersvändarjobb där de pysslade med enkla rutinuppgifter som passade deras läggning och begåvningsnivå, aldrig någonsin på den här typen av jobb. Att det sedan var en formell och dessutom hemligstämplad order från VD själv gjorde att det här stack ut. Rejält.

Ett samtal med säkerhetschefen bekräftade att det mycket riktigt var som han trodde, det fanns absolut ingenting på den här killen. Trots att han jobbat inom

koncernen i tre år på två olika bolag var akten tom. Helt jävla tom! Vilket bara kunde betyda att säkerhetsavdelningarna *beordrats* hålla sig borta.

Alla hade en akt där, vilken petitesse som helst kunde användas som styrmedel. Det behövde inte handla om allvarliga saker som vårdslöshet med sekretessklassade dokument; en opassande kommentar eller att man snott med ett tomt anteckningsblock hem räckte ofta för att hålla folk i schack. Även berättigad kritik kunde klassas som säkerhetshotande.

Skjuta skarpt behövde man sällan göra, vaga hot räckte nästan alltid. Lite klassisk *cherry-picking* och man hade *en samlad bedömning*. Den som försökte försvara sig sjönk snabbt ner i rättshaveristisk kvicksand.

Forskningsavdelningens säkerhetschef hajade till över det bifogade och strängt sekretessklassade direktivet som han inte fick dela ens med sin egen chef, Edots forskningschef. Svart på vitt stod där att Alex *skulle undantas all övervakning i sin anställning*, samt att arbetsgivaren *kontinuerligt och utan dröjsmål skulle informera honom om det detaljerade säkerhetsarbetet*. Han satt tyst en lång stund och kunde för sitt liv inte begripa *varför*, eller *vem* denna märkliga människa egentligen var.

På order av ambassadens underrättelsechef hade Alex bett om att få sätta tänderna i något riktigt svårt i den absoluta forskningsfronten, varvid forskningschefen skadeglatt hörsammat önskemålet genom att ge honom en uppgift ingen annan klarat av.

Avdelningen hyste några av världens främsta forskare inom mobiltelefoni och datakommunikation, bland annat en indier och en ung kille från Kina som bäge två

varit topp tre av miljontals jämnåriga i sina respektive provinser årliga examensprov och därefter doktorerat med högsta möjliga vitsord.

Till och med dessa hade gått bet på den uppgift som nu tilldelats Alex.

Förhoppningsvis skulle fanskapet ge upp långt innan halvåret var till ända. Ju snabbare han tog sin hybris och drog desto bättre, tänkte forskningschefen.

Var och en av de anställda disponerade varsin UNIX-maskin kopplad till ett isolerat nätverk med patentansökningar, kunddata och känsliga tekniska dokument. Utöver det hade alla vanliga datorer med internetuppkoppling.

Keyloggers snappade upp allt som skrevs, utom på Alex datorer. Nedladdningar och åtkomst till filer i det skyddade nätverket loggades av säkerhetsavdelningen, vilket gällde alla på avdelningen inklusive forskningschefen. Det gällde alla utom Alex.

Alex och den ryska ambassaden kommunicerade med varandra via steganografiska metoder, skriftliga meddelanden digitalt kodade som enskilda pixelvärden i semesterbilder publicerade på till synes oskyldiga sajter. Med rätt kodnyckel var det enkelt att läsa ut informationen ur bruset.

Metoden var visserligen inte vattentät, men ändå bättre än mycket annat. Risken för upptäckt ökade snabbt i takt med storleken på den gömda informationen, även om själva innehållet doldes. Bättre vore om de ordnade ett system där mindre informationsbitar hade en vidare betydelse, enligt ett på förhand bestämt chiffer. Alex planerade att ta det med Maxim vid tillfälle.

I Ryssland sattes en grupp på sju personer samman. På order av presidenten handplockades experter som skapade en kopia av Alex utvecklingsmiljö i

ett 'situation room' någonstans i utkanten av Moskva. Gruppens första uppgift blev att lösa den omöjliga arbetsuppgift som Alex fått sig tilldelad.

Själv satt han för det mesta på sitt kontor och spelade på datorn. Då och då tittade forskningschefen in för att höra hur det gick, fast övertygad om att Alex när som helst skulle kasta in handduken.

Det tog tre veckor för det ryska teamet bestående av landets bästa programmerare och experter på mobiltelefoni att gå iland med uppgiften. En professor vid universitetet i Sankt Petersburg hade kopplats in för att ta fram helt ny matematik som låg till grund för den optimeringsalgorithm som både indiern och kinesen gått bet på.

Att Alex på egen hand skulle ha lyckats med den bedriften var så osannolikt att man beslöt att förse en av de mest använda databaserna inom området med en fejkad och bakdaterad forskningsrapport.

Ett par personer ur den ryska gruppen flögs över och briefade honom i en lägenhet på Östermalm, ägd av den ryska staten via ett svenskt bulvanföretag. Därefter skulle Alex kunna redogöra för arbetet som rinnande vatten, utan att väcka minsta tvivel. Det var åtminstone tanken.

Han höll föredragningen utan större nervositet. Forskningschefen häpnade, han hade aldrig trott att Alex skulle ha en chans att greja det. Helt nya sätt att tänka presenterades, och det var inte bara frågan om att tänka lite utanför boxen, den här killen verkade överhuvudtaget inte ens känna till att det fanns en box.

Han är rena rama Einstein, tänkte forskningschefen som nu insett att han anställt en fullkomligt unik talang.

Alex förklarade att han hittat en revolutionerande men svårfunnen matematisk algoritm som ännu inte genomgått sakkunnig granskning, men som nu visat sig fungera i praktiken, på en utländsk inofficiell forskningsdatabas avsedd för interna diskussioner matematiker emellan, till vilken han via kontakter ordnat access.

Plötsligt förstod forskningschefen hur det låg till, att Alex i själva verket påtalat missförhållanden på sin förra arbetsplats och själv tagit direkt kontakt med VD. Dialogen hade resulterat i att han rekryterades för större uppgifter. Missförhållandena måste varit av sådan karaktär att VD velat hålla dem inom en så snäv krets som möjligt, vilket förklarade att rekryteringen gått utanför gängse kanaler.

Mappen hos koncernens säkerhetsavdelning hade högst sannolikt varit nerlusad med skit av tidigare korrupta chefer. Marknaden var minst sagt begränsad för folk som vågade säga som det var. Grabben var orädd och hade genomförbara visioner. Ett kreativt geni som kunde gå riktigt långt, en sann lagspelare. Någon att hålla sig väl med.

Bägge de asiatiska toppforskarna ställde ingående frågor, särskilt indiern visade ett irriterande stort intresse. Hur mycket han än vände och vred på sina frågeställningar hade han svårt att begripa lösningen fullt ut. Alex rapporterade problemet och instruerades att bugga honom. Utrustningen överlämnades under Liljeholmsbron inte långt från ambassaden, strax efter mörkrets inbrott.

Det skulle snart visa sig att indiern även uttryckte sin frustration i telefonsamtal med en professor vid universitetet i Bangalore. Professorn gick igenom uppgiften på

egen hand och upptäckte ett logiskt fel i presentationen, att Alex trots det kommit fram till rätt svar föreföll fullkomligt obegripligt.

Alex blev tillsagd att avvakta, han tog för givet att ryssarna tänkte skicka över en detaljerad förklaring som han kunde dra för honom. Det ursprungliga misstaget som berodde på ryssarnas undermåliga engelska tänkte han skylla på trötthet.

Dagsmejan var förrädisk i april, smältvattnet nådde marken och stelnade till ett tunt och nästan friktionslöst lager av is. Omkring klockan tio ringde polisen. Blek och rödögd kallade forskningschefen medarbetarna till möte, samlade sig och återberättade kärvt vad han just fått veta. Att Edots topprekrytering hittats utanför porten efter vad som föreföll ha varit en halkolycka, samt att han dessvärre avlidit.

Maxim Fedorov erkände sig pressad av situationens allvar, dock utan att bekräfta någonting. I närmast högtidliga ordalag berättade han att den ryska federationens president uttryckt sin djupa tacksamhet inför Alex insatser. En komplimang som visserligen lade sordin på ursinnet, men knappast lindrade samvetsqualen.

Rummet lystes upp av ett dunkelt sken. Den stilrena mässingsljusstaken hade med geometrisk precision placerats på mittpunkten av en vackert broderad linneduk, lågan från stearinljuset fladdrade till när han vände blad i kondoleansboken. Alex var märkbart omskakad, men ändå så pass samlad att några få sekunder i ensamhet var allt som behövdes för att utplåna alla spår av elektronisk övervakning.

Spionkarriären hade inletts klockrent. Visserligen med några få missöden, men sådant var närmast oundvikligt. Bedriften följdes upp då forskargruppen han utsetts till chef över bröt ny mark inom 3G-mobiltelefoni. Sedermera även när det gällde att överbrygga kretskopplade samtal och IP-telefoni.

Teamet i Moskva utökades i takt med uppgifternas ökande svårighetsgrad och komplexitet. Snart satt ett trettiotal forskare och experter i Ryssland och utvecklade den nya tidens WCDMA- och HSDPA-nät för Västeuropa och Nordamerika.

Fully protected by copyright laws!

Kapitel 10

Blommorna på graven intill hade knappt hunnit torka när Marina Vaidisova med tårade ögon kastade en ros på kistan. Bägge morföräldrarna hade dött med bara några veckors mellanrum. Materiellt hade hon haft det bra, trots allt var hon privilegierad, med en hög militär till far och en mamma som var professor. Själsligt fanns en del övrigt att önska, föräldrarnas karriärer gick före allt annat.

Hennes förmågor hade identifierats redan i unga år, och hon hade haft privatlärare så länge hon kunde minnas. Hennes sambo var mest i brist på annat, intelligent men långt ifrån hennes nivå. Marinas begåvning hade alltid stuckit ut och hon hade aldrig under sitt tjugosjuåriga liv knutit några djupare band, det var alltid något som fattades. Hon kände sig ofta som en särling, lite av en enstöring, och hon dränkte sina inre tomrum med studier och arbete.

Redan på ett tidigt stadium hade den civila underrättelsetjänsten fått upp ögonen för hennes kunskande inom inte minst nordiska och baltiska språk. Uppväxten hade hon till stor del tillbringat med morföräldrarna som pratade både svenska och estniska med henne. När hon började skolan kunde hon redan läsa och skriva på fyra språk: svenska, estniska, ryska och engelska.

Karriären hade gått som på räls, hon var trots sin unga ålder redan avdelningschef. Några veckor efter morfaderns död hade hon kallats in till sin chef, hennes arbete hade påverkats av sorgen.

"Kom in och sitt ner Marina."

Hennes chef vinkade in henne medan han avslutade ett pågående telefonsamtal. Hon satte sig i fåtöljen, mitt emot den chef som rekryterat henne. Hon förberedde sig på att ursäkta sina svagare prestationer, chefen nickade och gestikulerade avvärande som om han förstod.

"Marina, jag vet hur mycket de betydde för dig och jag tror jag talar för alla här när jag säger att vi lider med dig. Du är oerhört värdefull för vår verksamhet."

Att höra de orden värmde. För en kort stund kände hon sig inte längre ensam i världen. Hennes självkänsla var skör, en liten knuff var just nu allt som behövdes för att trilla ner igen.

"Jag skall gå rakt på sak. Du får lämna dina uppgifter... tillfälligt alltså."

Bisatsen lade han till så fort han märkte hur hon tolkat det.

"Du är utvald för ett specialuppdrag. Ingen är bättre lämpad."

Han var noga med att få det att låta som ett steg upp, vilket var sant. Hon skulle tillbringa ett halvår i Sverige, hennes första stora uppdrag på fältet.

"Utan att gå in på detaljer rör det sig om en enda lång djupintervju med en av våra medarbetare... en *inofficiell rekrytering*. Förberedelser, assistans och träning inför kommande uppdrag. Dessutom vore det bra om han lär sig ryska också", fortsatte han med hänvisning till de språkliga kommunikationssvårigheter som så när stälpt hela projektet.

Uppdraget, som hon fick veta var extremt känsligt, innebar att hon inte kunde ha kontakt med sina *nära och kära* under tiden. Det där sista kändes inte som någon större uppoffring.

"Det här kan mycket väl vara det viktigaste du gör under hela din karriär, fröken Vaidisova. Faller det väl ut kan du gå långt, riktigt långt", sa hennes chef förtroligt.

"Du åker till Stockholm på måndag nästa vecka och får vidare instruktioner på ambassaden."

Han stramade upp sig som för att markera allvaret, tryckte hennes hand och önskade lycka till.

Hon var yngre än vad han först trott. Kindknotorna satt högt placerade i det v-formade ansiktet. Hakan var liten, väldefinierad och spetsig. De mandelformade ögonen nötbruna och gröna med ljusa stråk. Blicken pilande och analyserande.

Ett nästan omärkligt leende bredde ut sig över de röda hjärtformade läpparna, spred sig uppåt och skiftade mellan glittrande och slugt. Pannan var hög och framträdande, näsan rak och proportionerlig.

Hyn klar, kroppstypen atletisk och gracil men utan att göra henne anskrämligt mager. Hon var lång, rak i ryggen och spänstig, med långsmal hals och högburet huvud. Hon rörde sig med kattlik smidighet och precision, och var klädd för att smälta in i sin Östermalmsroll.

Hennes varmt honungsblonda hår var uppsatt i en slarvig knut i nacken, vågigt blänkande med fallande slingor i guld och koppar. En liten nygjord tatuering föreställande två fjärilar satt på insidan av höger handled, de slanka händerna var mjuka och känsliga.

Alex drabbades av en omedelbar föreställning om att allt han visste, och allt som var han, överfördes i handslaget på något obegripligt vis. Hon var inte bara där för att undervisa i ryska, hennes huvuduppgift var att mäta och bedöma honom och hon hade redan kommit en bit på vägen.

”Vi har bara ett halvår på oss så det är väl lika bra att vi börjar direkt”, sa hon på klanderfri svenska.

De slog sig ner i soffgruppen där de tillbringade resten av kvällen med den ryska versionen av det kyrilliska alfabetet. Fem timmar senare var hans krafter dränerade, matt av dessa egendomliga trettiofyra bokstäver och ljud han aldrig tidigare uttalat. Sejouren hade endast avbrutits av en tjugo minuters matpaus som intagits under tystnad. Han var tacksam över att hon skippat allt socialt småsnack.

Trots att han stängt om sig i sitt avsides belägna kontor i byggnadens ena hörn var han spänd över att någon kunde råka passera förbi och höra honom när han satt för sig själv och viskade ryska stavelser.

Repetitionerna avbröts av ett och annat föredrag där underställda konkurrerade om hans gunst. För det mesta gick det som sades in genom ena örat och ut genom det andra. Detaljerna var Moskvas problem.

Marina såg rent ut sagt osannolikt bra ut, något som distraherade en aning och stal uppmärksamhet från det väsentliga. Tiden var pressad som det var. Men han fattade hur de tänkt, det var ett tveeggat svärd.

Att träffas alltför ofta i lägenheten var förenat med risker, det skulle verka konstigt och väcka uppmärksamhet. Planen var därför att inte dölja att de umgicks, det enda som skulle mörkläggas var Marinas verkliga identitet.

Det skulle se ut som att de råkat på varandra av en slump, Alex och en lite blyg och reserverad estnisk au-pair vars verkliga identitet ingen någonsin kunde föreställa sig. Många skulle kunna vittna om hur tycke uppstod på något inneställe vid Stureplan.

Därefter skulle de fortsätta träffas regelbundet under ett halvårs tid, innan hon omärkligt gled ut ur bilden. En fejkad romans som avslutades utan misstankar, det enda folk skulle komma ihåg var att hon var jävligt snygg. Hans egen ställning skulle stärkas.

Allt sedan urminnes tider har människans arvsanlag selekterats med avseende på vetenskap om var föda och faror finns, på förmågan att hitta hem. De som hanterade det evolutionära trycket förde sina gener vidare medan resten försvann ur genpoolen. Steget var kort till att fylla de medfödda ramverken med annan information.

"Du behöver fysiska platser, vilka som helst, som du knyter till språkliga begrepp. En mental associationskarta. Vi reser i väg...", sa Marina. Resmålen skulle var och en delas upp i tre delar, en för varje genus. Verben associerades med speciella platser som sportarenor eller museer, en anläggning för varje böjningsmönster.

Färger förlades lämpligen till ett och samma ställe så att en enskild färg kom att förknippas med en del av byggnaden där en person eller ett djur påminner om eller utför en handling som associeras med den aktuella färgen. Det ryska uttalet för ljusblått, till exempel, kan med lite god vilja associeras med en galopperande unghingst.

"Ja, jag vet. Du får vara lite kreativ", sa hon.

Alex fick helgen på sig att rekognosera resmål utifrån de givna specifikationerna, tänka ut ett system av minnesregler för att lagra övriga ordklasser, fortsätta träna på alfabet och uttal, samt nöta in systemet för adjektiven med tabeller för kasus-genus/plural för hårda, mjuka, korta, komparativa och superlativa adjektiv. Han satt åter i skolbänken.

Fully protected by copyright laws!

Kapitel 11

Taxin från Flughafen Hamburg tog dem till hotellet mitt emot centralstationen. De anlände på torsdagen och skulle åka tillbaka på söndag kväll. Altstadt, Speicherstadt och Hafen City associerades med neutrum, regionen öster och norr ut knöts till maskulina substantiv, Neustadt och St. Pauli till feminina dito.

De promenerade via Hamburg Hauptbahnhof, Ernst-Merck Strasse, förbi Hamburger Kunsthalle och därefter till vänster längs med Ballindamm, ner mot Jungfernstieg, och såg antagligen ut som vilka turister som helst.

Hamburger Rathaus vid rådhusplatsen, säte för Hamburgs parlament och delstatsregering, blev arbetsdagens sista anhalt. De rundade av på Restaurang Picasso med lite spanska specialiteter och varsin kall tysk öl.

Det lät som åskknallar när Marina knackade på dörren. Han rullade runt på mage och kröp in under kudden, nöp tag kring örngottet, drog det ner över öronen och stönade uppgivet. Hennes fortsatta knackningar hindrade honom från att somna om.

De åkte tunnelbana, gick på museer, såg staden från vattnet och tog en picknick-lunch i Planten un Blomen där tät växtlighet och väldoftande brokig blomprakt omslöt porlande vattendrag med stora stenar. I bakgrunden sköt Heinrich-Herz turm upp hundratalet meter mot skyn. För stunden sken solen, även om molnen hopade sig. Ett väderomslag såg ut att kunna inträffa när som helst.

"Vi vill att du förser oss med detaljer om dina medarbetare", sade Marina medan de satt i gräset och såg ut mot det japanska tehuset. Alex som snarare halvlåg, med händerna uträckta bakom nacken, reste sig med ett ryck.

"Antar att ni inte tänker rekrytera fler på samma ställe..."

"Nej, men vi måste vara förberedda. Risken att någon fattar misstankar ökar dessutom ju längre tiden går, som du förstår."

"Ni vill ha smaskiga hållhakar på folk?"

"Mmm... Det viktiga är att vi får påtryckningsmedel att avlägsna eventuella problem."

Alex nickade kort, just den biten var onekligen behäftad med vissa brister. Han berättade för henne vilka som var stjärnor och inte, vilka som kunde tänkas bli chefer och vilka som kom med de bästa idéerna, om vad han visste om deras familjeliv och relationer.

Det var när Alex berättade om en konsult han jobbat med som Marinas öron spetsades på allvar. En psykolog, med vidareutbildning som psykoterapeut, som arbetade med ledarskapsutveckling och som hjälpte företaget att hantera interna konflikter, anställdas aggressionsproblematik och missbruk.

"Psykolog?", sade Marina.

Någon med sin inkomst knuten till näringslivet, med makt att utreda och diagnosticera bort krångliga individers trovärdighet, kunde i allra högsta grad vara användbar.

"Vad tycker du om honom, så där spontant?"

"Inte helt behaglig att ha att göra med. "

"Varför inte då?"

"Därför att det känns som att han försöker få sig själv att framstå som bättre än vad han är, som någon slags... världsförbättrare."

"Han kanske bara säljer in sin verksamhet?"

"Jag vet inte... när han presenterade sig första gången beskrev han sig själv och sitt företag som *välrenommerat inom koncernen med hög trovärdighet och med väl utprovad metodik*. Det lät bara så förbannat högtravande och påklistrat."

Marina snörpte på munnen.

"Kan han ha något att dölja?"

"Det har väl alla. Men om han har något som gör honom styrbar menar du?"

"Typ så. Intresset för psykologi har väl något ursprung."

"Inte otänkbart, sätt honom under bevakning. Man vet aldrig vad som kan trilla ut, det är en sipp jävel."

Marina nickade bifall.

"Vad heter han?"

"Gustave Kristiansen, franskt förnamn, norskt efternamn."

"Och företaget?"

"Strategiskt Ledarskap AB."

Fredagen avslutades i St. Pauli och på Reeperbahn. De drack varsin öl i solnedgången på Strandpauli. Han kastade en förstulen blick, såklart kände hon av hans intresse. Fast det kvittade.

Han trivdes i hennes sällskap, det var det viktigaste och underlättade samarbetet. Hursomhelst var det livsfarligt att gå längre. Om ett halvår skulle deras saga vara all, en fortsättning var otänkbart alldeles oavsett. Han svepte ölen och sjönk djupare ner i solstolen.

Dagen därpå kryssade de ett par timmar på Aussenalster.

"Det är en grej vi behöver hjälp med, det innebär vissa risker men uppsidan är stor", sa Marina.

De ville ha information från Edots styrelsemöten, om vad som sades och beslutades. De ville att han skulle bugga sin chef, det uppenbara var att avlyssna mobilen. Mjukvaran installerades på minneskortet, när man sedan ringde från ett särskilt nummer hördes allt som sades i närheten. Pågick samtal, hörde man det också.

Ett visst säkerhetstänk hos styrelsen kunde trots allt inte uteslutas. Kanske lämnades mobiltelefonerna utanför styrelserummet. Efter att ha vägt risker mot möjligheter bestämde de att i stället bugga forskningschefens gamla läderkalender som han aldrig skiljdes ifrån.

Flyget gick sent på söndagen, tiden fram till dess höll de till i St. Georg och längre bort, öster och norr om hotellet. De cyklade över Kennedybrücke och runt hela Aussenalster, stannade vid Café Uhrlaub på Lange Reihe för en bit mat och passade på att språkträna mellan tuggorna.

Just när Marina som bäst höll på med att korrigera Alex ryska uttal hördes en ljus röst.

"Alex? Visst är det du, känner du igen mig?"

Hon hade något bekant över sig, men han kunde inte omedelbart placera henne.

"Gunilla", sa hon med ett stort leende och sträckte fram handen.

"Fast jag hade ett annat namn tidigare..."

Det var nu det gick upp för honom, han kände igen de där ögonen som han inte sett sedan gymnasietiden.

"Jo... jag vet det", sa Alex.

Varken Marina eller Alex hade tänkt på var de befann sig, de hade totalt missat regnbågsflaggorna som fanns lite överallt längs gatan.

Gunilla hette tidigare Gunnar och hade gått i samma gymnasieklass som Alex. Han mindes honom som en vek och feminin kille med begåvning och intresse för målning och arkitektur. Eftersom det var en grabbig teknisk utbildning, och eftersom Gunnar inte varit närvarande när gudarna delat ut testosteronet hade han blivit rätt hårt mobbad av de andra sextonåringarna.

Kanske var det för den där speciella begåvningen som Alex tagit honom i försvar. Eller så var det för att han tyckte så jävla illa om att en samling bortklemade småpojkar, medelmåttor, som levde högt på att pappa hade ett företag eller två, satte sig på någon med förstånd och ambition.

Efter ett tag hade Gunnar försvunnit, det hade ryktats om att han flyttat utomlands men ingen visste säkert.

"Ursäkta att jag tränger mig på men jag hörde att ni tränar ryska, ja jag är ju själv lite språkintresserad", sa Gunilla.

Som genom ett trollslag förändrades allt. Trots att Marina var snabb med att berätta att hon just börjat en nybörjarkurs i ryska och att Alex bara var lite nyfiken, och även om samtalsämnet snart skiftade, var skadan redan skedd. Den sista biten tillbaka till hotellet avverkades i tysthet.

Strax innan de bordar planet bryter Marina tystnaden, vänder sig mot Alex och bereder honom på att han kommer att frågas ut om personen som känt igen honom och avslöjat dem. Han försökte fortfarande förlika sig med indierns död fast det var svårt. Nätterna plågade honom med sömnlös ångestvaka, virad kring svettiga lakan. En gång till och hans dom över sig själv skulle vara utan nåd.

"Gunnar hade ett helvete, det var inte många som gav sitt stöd. Jag tänker fan inte vara den som krossar honom", sade han.

Marina sneglade mot honom, osäker på om han faktiskt menade allvar.

"Det är inte jag som fattar besluten, det vet du", sa hon.

Alex sänkte tonen.

"Det är *du* som bestämmer om du rapporterar den här händelsen till dina överordnade. En skitsak som inte betyder någonting. Jag kommer aldrig träffa honom igen och han kommer glömma detaljerna", sa Alex.

Marina satt tyst en kort stund och tittade ner i golvet.

"Henne... ", sa hon och lyfte blicken.

"Va, vadå?"

"Gunilla är en hon."

"Men vad fan... jag bryter samarbetet, jag skämtar inte", sa han.

En bekymmersrynka framträdde i Marinas panna, hon nickade och hummade kort.

Kapitel 12

De befann sig i lägenheten på Östermalm då Marina presenterade avlyssningsutrustningen. En piezoelektrisk MEMS-mikrofon, stor som en skorpsmula, fastsatt på ett papperstunt och böjligt integrerat kretskort som i sin tur inte var mycket större än en fingernagel.

Anordningen, som vikts i en origamikonstruktion, pressades in via ett minimalt hål som sprättats upp mellan lagren i omslaget till kalendern, alldeles vid ryggen. En tunn tråd stack ut, när man drog i tråden slog kretskortet ut likt en tvådimensionell liten blomma mellan läderskikten.

Fortsatte man att dra rullade en skyddsfilm av och blottade ett lager med lim som klädde kretskortets ena sida. Snöret med skyddsfilmen drogs ut samma väg, varefter öppningen svetsades igen med en droppe snabbtorkande lim.

”En laddningsbar hybrid mellan batteri och superkondensator plockar upp laddningsbärarna som frigörs när dipolerna i det piezoelektriska materialet förskjuts av den mekaniska energi som tillförs när kalendern öppnas och stängs.

Lagringsmediet utgörs av ett magnetiskt minne med hög informationstäthet.

Energiförbrukningen hålls nere tack vare röstaktiveringen i standby-läget. Signalen går via en integrerad antenn på kretskortet och plockas upp av en mottagare i ditt armbandsur”, sa hon som om det vore den enklaste sak i världen.

Alex klocka och chefens kalender kommunicerade med varandra, överföringen skedde automatiskt när avståndet var tillräckligt kort. Minnet skrevs över när det blev

fullt och var därför tvunget att tömmas ofta. Med lite träning kunde han göra jobbet på mindre än en halvminut, efteråt syntes inte ett spår.

Han doserade urindrivande medel i kaffe, lärde sig hur lång tid det tog för pulvret att lösas upp, drack själv för att bilda sig en uppfattning om smak och verkningstid. Första chansen, kanske också den sista, kom efter en vecka. Risker att forskningschefen skulle börja undra och kanske vända sig till företagshälsovården ökade drastiskt efter andra eller tredje gången. Oförklarliga substanser i kroppen kunde äventyra allt.

Ytterligare en mötesdeltagare hade anmält sent intresse, ett oväntat problem som måste manövreras bort på något sätt. Trots att han bara skulle vara med en kortare stund fanns en icke försumbar risk att han kunde vara kvar när chefen avlägsnade sig, det gällde att få bort honom tidigt under mötet.

Han andades in genom näsan, höll andan, blåste ut genom munnen och höll andan igen. Varje moment tog fyra sekunder, han upprepade cykeln lika många gånger. Tekniken för taktisk andning använde han för att reglera adrenalinets effekter, lugna nervsystemet och återfå fokus och kontroll. Hjärtfrekvensen gick ner och sinnena skärptes. Alex stegade bort mot chefs rum.

"Jag tänkte att vi kan börja med kaffe...", sa forskningschefen.

Game on!

"Svart?"

Alex placerar sig så att han inte syns i övervakningskameran, håller i pulvret och rör om som hastigast. På några få sekunder är allt upplöst. Han lyckades styra mötet så

att kollegans frågor avhandlades med en gång. Chefen, som sett märkbart plågad ut, lämnade rummet samtidigt som kollegan avlägsnade sig.

Alex trär på de puderfria latexhandskarna och memorerar kalenderns exakta placering. Han hade knappt hunnit påbörja ingreppet förrän steg hörs i närheten. Någon längre ner i korridoren stänger en dörr och får det sympatiska nervsystemet att kicka in, handsvetten tilltar under gummi huden.

Händerna skakar, fingrarna slutar lyda för en stund. Han upprepar andningsmönstret som han forcerar en aning. Några avslutande justeringar och kalendern ligger på sin plats igen. Inte ett spår syns av vad som just hänt.

Senare på eftermiddagen gjordes det första överföringstestet. Forskningschefen stämde av inför morgondagen alltmedan enheterna, som ironiskt nog byggde på Edot-utvecklad teknik, skakade hand och utbytte information som i det här fallet mest gick i en och samma riktning och landade i Alex armbandsur.

Han skruvar av boetten och plockar ut minnesenheten som han ansluter till PC:n, sätter sig med hörlurarna och kontrollerar att allt fungerar som det ska. Den höga ljudkvaliteten överraskar honom.

Minnet raderas och placeras åter i armbandsuret, han rapporterar framsteget till den ryska ambassadens underrättelsechef: *mormor har tillfrisknat, inga problem med hörseln*. Veckorna passerade, information samlades in och skickades vidare till Ryssland för analys. Datumet för Harvard närmade sig, de borde klämma in ytterligare en resa innan dess. Alex föreslog Italien. Det var tidig höst och han hade två sparade semesterveckor att ta ut. Marina gillade tanken att glida fram under

Venedigs broar och att associera dem till ryska konjunktioner. Alex ville hellre vara ledig på riktigt.

Säkerhetschefen vinkade, från kontoret syntes han på långt håll.

"Godmorgon Alex. Vi gör den rutinmässiga kontrollen av lokalerna här under lunch, med elektronisk svepning. Förutom på ditt rum då förstås."

Säkerhetschefen, som var mycket ambivalent till att delge Alex den informationen, förstod inte varför företaget tog en sådan vansinnig risk. Order är order, visserligen. Fast det här luktade misstänkt illa, speciellt som Alex irriterat sagt att han ville ha informationen i god tid fortsättningsvis.

Så snart han avlägsnat sig skred Alex till verket. Ett kort meddelande gick i väg. *Dammsugaren väsnas, risk att mormors hörsel skadas. Besök hos otolog beställt till klockan tolv, behöver hjälp med transport.*

Klockan var omkring halvelva då hustrun till Alex chef svängde höger från Lidingövägen in på Valhallavägen. Hon skulle precis påbörja ett filbyte när hon blir påkörd bakifrån av en lastbil som senare skulle visa sig vara stulen. Smällen är så pass kraftig att den kvaddade bilen snurrar ett halvt varv och hamnar med fronten i riktning mot trafiken.

Klockan var strax efter elva när Alex chef mottog samtalet från Karolinska sjukhuset, läget var stabilt men allvarligt. Alex noterade den upprörda konversationen och såg till att informeras om situationen, för säkerhets skull påminde han sin chef om att ta med lite arbetsmaterial i taxin. Om inte annat för att skingra tankarna. I all

hast föste chefen ner papper och dokument i portföljen. Alex överräckte filofaxen, hans chef tog sin rock och skyndade i väg.

Fully protected by copyright laws!

Kapitel 13

Marina och Alex landade i ett soligt Zürich varifrån de fortsatte med tåg mellan snötäckta alptoppar, små pittoreska byar och branta grässlätter med idisslande kor med klockor stora som juver runt halsen, via Lugano och Milano och vidare till Venedig där de tog in på ett modest hotell i Castello, bortom de värsta turistdistrikten.

Venedig var allt han sett på film och mer därtill, med kanaler, broar, trånga gränder och öppna piazzor. Samtidigt en stad där nästan allt det som inte var tillräckligt kommersiellt jagats undan. Berömd för sitt kulturarv, numera ökad för billigt krimskrams, dyra pizzor och skenande hyror. Döende.

Medan kvällsljuset spelar i vattenytan och glimmar längs med de husfasader som lyser rödvarma i fullmånens sken, puttrar en fränt doftande tvåtaktsmotor sakta förbi. Svallvågorna skvalpar mot kajkanten.

Den friska havsbrisen sveper med sig dofter av nybryggt kaffe och av kläder på tork mellan öppna fönster. På avstånd hörs musik.

"Vivaldi, *L'Olimpiade*", sa Marina.

"Du har aldrig berättat om dig själv, din bakgrund", fortsatte hon under lyktskenet och förde samtidigt en bit bläckfisk till munnen.

Han vändades över att behöva tackla ämnet, det som varit hade han lämnat bakom sig. Uppväxten ville han helst av allt glömma. Inte heller såg han poängen, de var

hans jävla uppdragsgivare och inte hans vänner. En sent påkommen anställningsintervju dessutom. Och vad spelade det förflutna för roll, egentligen.

"Är du expert på förhörsteknik", svarade han sturskt.

Alex lutade sig bakåt med armarna korslagda över bröstet och log i mjugg över sitt retoriska frågesvar.

Marina såg besvärad ut. Han gestikulerade urskuldande och tog en tugga av sina *sarde in saor*, friterade sardiner med sötsur sås. Det var ju inte henne personligen han hade något emot, tvärtom egentligen.

"De vill ju bara veta hur du kommer att uppträda i krissituationer, lära känna dig, veta hur du funkar helt enkelt."

Hon sa *de*, inte *vi*. Nästan vädjande, lite som en ursäkt. Han läste in ett stänk av skuld.

"Det var ingen som skjutsade till fotbollsträningar direkt, eller någon annanstans heller för den delen. Klara sig fick man göra bäst fan man ville."

Dessutom löste han ju den "krissituation", snarare *mordförsök*, som de själva utsatte honom för. Så vad fan mer behövde de veta?

"Men det är ju för att allt ska löpa smidigt...", fortsatte Marina innan hon insåg att det var för sent.

"Men för helvete, säg som det är, ni vill krypa under skinnet på mig, som de jävla parasiter ni är."

Föraktet för hennes uppdragsgivare lyste igenom med full kraft.

"Ni lät hela jävla landet stjälas av kriminella som satte ett fyllö vid makten som utsåg sin egen efterträdare som hade en jävla röta med konjunktur och oljepris.

Plötsligt är den där förbannade KGB-spionen nåt jävla helgon. Ni är ju för fan dumma i huvet.”

De kunde glömma sin våta dröm om en högt uppsatt spion i det svenska näringslivet om de så mycket som petade på hans själ. Han visste mycket väl hur beroende ryssarna var av sådana som han. Den ryska regimen riskerade att tappa kontrollen om strömmen av intäkter avstannade.

Att stjäla från andra länder var enda sättet att finansiera militärutgifterna och säkerhetstjänsterna *när* oljepriset kollapsade. För det var verkligen en tidsfråga. Det enda han själv riskerade var sitt eget liv, och det var ändå knappt värt nåt.

”Jag jobbar för er så länge som jag tjänar på det själv och för att min solidaritet med de andra är precis lika stor som deras mot mig. Noll och intet!”

Alex tog spjörn med fötterna kring stolsbenen, pressade underarmarna mot bordskanten och fortsatte med emfas.

”Jävlas med mig och ni kan stoppa upp samarbetet i röven, hota mig och ni kan **dra åt helvete!**”

Tonfallet var kontrollerat och skrämmande känslolokalt, de bisarra orden noga valda. Ansiktsuttrycket neutralt, han vek inte en millimeter med blicken. Han tog inte skit av någon, inte av *någon*.

”Försök *förtjäna* respekt som omväxling, så jävla svårt är det inte”, sade han.

Att han haft det tufft visste de ju redan, sinnena var knivskarpa. Trots det vägrade han att hänga ut sina nära anhöriga, även fast *de* nog förtjänade det. Han skulle säkert klara av att prata om sitt såriga förflutna, om den respekt och tacksamhet för självklarheter som avkrävts honom, men han skyddade dem han trots allt hade band

till bakom en mur av profaniteter. Marina bedömde att han var allt annat än en förrädare.

Anknytningen till det svenska samhället och till sin arbetsgivare var en annan sak, några samvetskval vad den saken anbelangade skulle knappast komma att plåga honom. Samhällskontraktet var brutet sedan länge.

Tvärtom skulle hans karriär skapa en ypperlig möjlighet för honom att få sin efterlängtnade revansch, hämnd rentav, uppnå ett visst oberoende och slippa bli uttråkad. Hon läste honom som en öppen bok, hans utbrott hade avslöjat honom.

Alex var kapabel nog att avancera till en hög position, både drivkraften och kompetensen fanns där. Hon kände sig tillfreds och signalerade med handen att det räckte, att hon förstått. Hans obändiga integritet imponerade, och hon sa att hon inte velat pressa honom men att hon varit tvungen, att det ingick i jobbet. Förklaringen accepterades och hon började i stället berätta om sin egen bakgrund.

Hon skildrade sin barndom i en välmående förort till Moskva, avsedd för de få lyckligt lottade i det jämlika kommunistisamhället. Beskrev hur hon undervisats i hemmet efter skolan. Hon behärskade sju språk vid nio års ålder, varav svenska var ett.

Hon berättade om sina frånvarande föräldrar, uppväxten med morföräldrarna och om resan hon gjort. Alex lyssnade andäktigt, konstigt nog kände han igen sig. "Nu åter vi, du behöver inte säga mer", avrundade hon.

Följande dag fortsatte likt den föregående, längs fler kanaler och till fots bland andra gränder och över nya broar. Gondolerna passerade under dem på Ponte dei Pugni. Chiesa di San Barnaba låg framför dem, San Samualekyrkans klocktorn reste sig på andra sidan Canal Grande.

Ett trettiotal meter till vänster om dem stod vad som först såg ut att vara en fotograferande turist bland alla andra. Bägge kände igen honom från tåget, han hade suttit i samma vagn och verkade ha rest utan sällskap.

Senare, på *Gallerie dell'Accademia* vid Canal Grandes södra strand, dyker samme man åter upp. Ivrigt fotograferande och märkligt efterhängsen. När han lite försynt riktar kameran mot dem undanröjs tvivlen. De är bevakade.

De ankom Florens vid lunchtid. Mannen med kameran syntes inte till, kanske hade de trots allt haft fel. Kanske var det bara en vanlig turist när allt kom omkring?

På Via de' Tornabuoni inhandlades ett par skraddarsydda kostymer från Brioni, skjortor, flera par handgjorda skor och breda sidenslipsar. Ett armbandsur från Patek Philippe hade köpts i Schweiz för en hög summa. Allt för att accentuera legenden och markera rätt typ av status.

De besökte Filippo Brunelleschis dome, byggd med tegel lagt i revolutionerande fiskbensmönster. Ett ingenjörsmässigt underverk för sin tid, som bar upp såväl de inneboende spänningarna som de magnifika freskerna över Basilica di Santa Maria del Fiore.

De beundrade den fem meter höga Davidstatyn som den då okände Michelangelo efter omfattande och detaljerade anatomiska studier av dissekerade människokroppar mejslade fram, ur ett enda block av carreramarmor, vid unga år på tidigt 1500-tal.

Han hade just fått syn på sin övermäktige fiende, kroppen var fortfarande avslappnad. Högerhanden precis på väg att spännas. Slangbellan som ännu vilade

på vänster axel skulle strax avfyras och med hjälp av en högre makt åstadkomma det omöjliga. Att, likt den dåtida republiken Florens, bekämpa dem som styrde med järnhand.

Efter att ha rört sig länge och över en stor yta, stod det klart för bägge två att den första känslan antagligen var korrekt. De var bevakade av åtminstone tre, möjligen fyra personer, som höll dem under ständig uppsikt. Marinas besvikelse gick inte att ta miste på, något rämnade inombords.

Knappt hinner han sätta sig i fåtöljen förrän hennes armar når runtom hans nacke och pannan nuddar hans. Hon ser på honom med druckna, allvarsamma och förväntansfulla ögon, och låter sig slungas ner till en mörk och primitiv fantasivärld av undergivenhet, aggressioner och behov av trygghet.

Aldrig tidigare hade hon mött någon med den oerhörda skärpan, lyhördheten och behärskade iskylan. Inga detaljer undgick honom. En man fullständigt öppen för intryck, oförutsägbart och pålitligt på samma gång. För första gången hade hon träffat någon som kommunicerade på hennes egen nivå, och hon upplevde en magisk närhet, kände sig bekräftad och sedd. Det bubblade av värme inombords, hennes liv betydde något igen.

Han lägger sin högra arm om hennes midja, vinkupan glider ur greppet så att glas och dryck far i golvet. Skärvorna dansar och rödvinet stänker. Överraskad, fast ändå inte mer än att han besvarar hennes outtalade krav.

Någon pressar sig mot dörren, Alex signalerar till Marina att vara knäpptyst. Snabba steg avlägsnar sig. Han greppar handtaget, försiktigt. Kikar ut. En skugga fladdrar längst bort i hotellkorridoren. Han drar på sig skjortan, kör in fötterna i skorna och snubblar som hastigast till innan han återfår kontrollen. Rusar efter. Tar hissen till entréplanet.

Går ut på gatan och ser sig omkring i natten. Vem det än var som spionerat på dem, var människan som bortblåst. Alex funderar en stund, får en idé, växlar några ord med nattportieren som nickar och antecknar. Han återvänder till rummet.

"Vem intresserar sig för oss?"

Marina kastar en disträ blick. Svaret var givet.

En splitterny Ferrari 575 M Maranello F1, med sin hajlika front i klassisk rosso corsa, väntade i hotellgaraget. Alex erbjöd Marina att köra, trots allt var det ju hennes arbetsgivare som stod för fiolerna.

"Börja du, jag byter av sen", sa Marina och skrattade åt Alex lilla hyss.

Klackarna var lite för höga och dressen alldeles för åtsittande för effektiv bilkörning. Kostnadsposten skulle det gnällas över, men förhandlingsläget var gott.

Alex rättar till kostymen, öppnar varsamt dörren och försöker undvika att sätta feta avtryck i lacken. Det sandfärgade lädret doftar påtagligt i den förvånansvärt rymliga kabinen med sina detaljer av borstad aluminium.

Han vidrör innanmätet, drar försiktigt med fingertopparna över ratt och instrumentbräda innan han trär på bilhandskarna i skinn av peccary. Känner på växelspak och övriga reglage och försöker med alla sina sinnen absorbera monstret.

Han vänder sig mot Marina som ser en rävaktig glädje stråla bakom de polariserande mörkbruna linserna.

"Fan, nu drar vi!"

Motorn vrålar och tjuter mellan växlingarna. Accelerationen pressar dem allt hårdare mot de fasta stolarna. Han nuddar hennes hand, hon sluter sin om hans fingrar. De kör norrut i gryningen, mot Bologna och Milano. De känner sig fria.

Marina kastar en snabb blick genom passagerarsidans sidofönster, bilarna i innerfilen ser ut att stå stilla. Alex koncentrerar sig på körningen. Bägge småler. Han ger full gas, en polisbil försvinner i backspegeln. De skrattar gott.

De stannar vid Monzas legendariska F1-bana, hyr hjälmar och skyddskläder, och turas om bakom ratten för att testa bilens gränser. Himmelriket kanske fanns ovan molnen, men *Curva Grande, di Lesmo* och *Parabolica* stod inte långt efter.

De strövar omkring och utbyter tankar, doppar sig i bubblpoolen och återhämtar sig i vilstolarna på sin privata takterrass. Solen sjönk snabbt och fick bergen på andra sidan Comosjön att glöda i gyllene färger. De hade skakat av sig sina förföljare och slappnade av.

De pratade nästan uteslutande ryska med varandra, Alex var alltmer bekväm med språket. De for vidare, Via Milano och Genua, längs Medelhavskusten, med korta avbrott i Vernazza och Pisa, via San Gimignano, till det likaledes högt belägna Volterra med citadell och vidsträckta vyer.

De promenerade bland stenlagda gränder och romerska ruiner innanför den välbevarade gamla stadsmuren. Över det gröna gräset låg daggen tung och

glittrande när de gjorde sig redo med hyrda cyklar. Fåglar tjattrade ljudligt och skuggorna föll långa i den tidiga timmen. Spaljéer med vinstockar ringlade över mjukt böljande kullar. Grusvägar, smala och slingrande, skar genom landskapet. Skörden av druvor pågick som bäst.

Robusta romanska kyrkor reste sig bland cypresser och olivlundar. Dimbankarna skingrades, solen bländade, kontrasterna växte sig skarpare och färgerna levde upp. De rastade under frodiga olivträdsbaldakiner och vilade i suset av pinjetrådets kronor.

Sötaktiga dofter av salvia och rosmarin blandades med blommig lavendel och aromatisk mynta. Fjärilsvingar fladdrade för vinden, humlor och bin surrade på flykt mellan bränsledepåer. Morgonens kortvariga svalka skulle snart besegras av sensommarsolens värme.

De for genom den toskanska landsbygden. Passerade Val d'Orcia, köpte på sig viner och olivoljor. Hittade ett rum för natten där stengolvet var ojämnt, med sotade väggar och en gjutjärnskrona som hängde från en handsmidd krok. Utanför fönstret spirade salvia och oregano ur handbundna tunnor.

Stjälkar sprängfyllda med röda plommontomater klättrade längs den knaggliga fasaden. Den citronöverväxta pergolan skuggade gräsmattan som ramades in av högresta solrosor och stockar med hängande klasar av blå Sangiovese-druvor.

De åt tillsammans med värdfamiljen, barn lekte under borden. Stenugnsbakat bröd med distinkt smak sköljdes ner med vällagrad chianti. Nykokt handgjord pasta serverades med sås på sardeller, vitlök, hempressad olivolja och smör. Tomaterna

var sötare än vanligt, salviabladen livligare och parmesanen skarpare. Småpratet under de doftande citrusfrukterna fortsatte till sena timmar.

De for mot Rom, stannade till vid Colosseum och flanerade i Trastevere och Monti. Avnjöt enkel husmanskost på trattoria till tonerna av lokalbefolkningens barska humor och aldrig sinande åsikter. Pantheon, St. Peterskyrkan och Sixtinska kapellet passerade revy.

Alex sänkte garden alltmer, och i ruinerna av Trajanus forum började han att återge sin egen historia. Sakta, bit för bit, tecknade han sitt liv för Marina. Drog upp konturerna och närmade sig smärtpunkterna med försiktiga cirkelrörelser.

Antydde det mesta och utelämnade mycket. Berättade om en själslig ärrvävnad som inte slutat ömma, som aldrig tilläts läka. Från början öönskad, en osynlig bifigur i föräldrarnas interna drama. Ett rep i en dragkamp utan slut. Exkluderad, och ignorerad i allt utom när det gällde att kränka hans gränser.

Tidigare glasklara detaljer hade visserligen grumlats med åren, men livet kunde fortfarande vara som en kvävande dimma som när som helst och utan minsta förvarning kunde attackera likt en vild best som pressade honom mot marken för att slita inälvorna ur kroppen.

Trots att rapporterna från Italien pekade mot att Marina och Alex kommit varandra långt närmre än vad situationen krävde, påstod Marina att Alex inte sagt någonting alls om sin bakgrund. Endast vagt antytt att han skulle stå pall hur hårt det än blåste, och mer eller mindre garanterat att han aldrig skulle backa ur, *förutsatt att han upplevde projektet som sitt eget.*

Hon hade tryckt på det där sista. Att redogöra för hur hon kommit fram till sin slutsats var tydligen svårare, underrättelsechefen fick intrycket av att hon dolde något. Dessvärre hade bevakningen avslöjats, vilket de inte varit sena att utnyttja.

Han vändades över att skriftligen tvingas redovisa händelserna, att Marina och Alex haft fräckheten att hyra en Ferrari och därefter försvunnit under flera dygn, norrut och med en hastighet som omöjliggjorde förföljande.

När räkningarna skulle betalas hade det visat sig att de hyrt in sig i en dyr svit vid Comosjön. Roat sig på Monza och köpt en uppsättning nya däck hade de tydligen också hunnit med. En ren provokation som knappast skulle tas väl emot i Moskva.

Om svenska myndigheter fick reda på vem Marina egentligen var, skulle hela projektet gå till spillo. Än värre var att hans egen karriär skulle spolieras. Han var tvungen att prata allvar med bägge två, och bad en stilla bön om att det skulle räcka.

Kapitel 14

Förberedelserna hade varit rigorösa. Han hade nött in mängder av psykologiska mekanismer, visualiserat förlopp och specialstuderat sina blivande kurskamrater och lärare. När han tog sitt första steg på campus var det som att komma hem.

Många av studenterna hade haft vansinnigt höga krav på sig sedan barnsben och inte sällan gått vilse på vägen. Skräckslagna för misslyckanden, livrädda att inte vara perfekta. Någon som brydde sig och tillgivenheten var som hos en hundvalp. Han knöt kontakter och lockade folk till sig, fick andra att känna sig bekväma och avslappnade.

Harvard var först och främst en dörröppare. En examen därifrån var en handelsvara med världens bästa varumärke, även om få brydde sig om vad som egentligen doldes därbakom. Det handlade om att *framstå* som kompetent, snarare än att faktiskt *vara* det.

Det krävdes mer än på andra universitet för att utmärka sig, men det var samtidigt nästan omöjligt att bli underkänd. Svårigheten låg i att bli antagen, det var en salig blandning som lyckades passera nålsögat.

Där fanns barn till rika donatorer och sådana som tagit sig ur den mest miserabla fattigdom. Genier i ordets egentliga bemärkelse men även framstående musiker, idrottare och entreprenörer. De som antagits var de som bedömts som framtida ledare med medialt genomslag, som kunde slå världen med häpnad, föra myten

vidare och sluta kretsloppet. När allt kom omkring existerade varumärket 'Harvard' mest för sin egen skull.

Objekten identifierades och klassificerades: arvtagare till företagsmoguler, blivande högt uppsatta makthavare i statsförvaltningar, framtida kandidater till det amerikanska presidentämbetet och flera arabiska prinsar.

Alex froterade sig med Hollywoodstjärnor och näringslivsikoner. Flög privatjet till Martha's Vineyard, Bahamas och Florida. Knöt band med folk som nått den absoluta toppen, grundade sitt personliga varumärke i en miljö där det spelades med enorma belopp och vänslades med de vackraste kvinnor pengar kunde köpa. På toaletterna konfererade högt uppsatta politiker med dito företrädare för polis och rättsväsende över en lina kokain. Det som tidigare var otänkbart blev snabbt vardag.

Vid ett av dessa tillfällen skulle hans liv ta en ny vändning, en tanke födas, ett frö med oanad potential spira. En dyr skilsmässa, någon med en bekant som knarkat för enorma belopp innan det upptäckts. Som sålt av familjeklenoder, konst och ärvda smycken bakom ryggen på släktingarna. Skandalen hade tystats ner.

Det var nu Alex kom i kontakt med begreppet "wealth manager"-kapitalvårdare. Folk som mot betalning skötte rika människors ekonomi och säkerställde att förmögenheterna bevarades och hölls intakta över generationer.

Som såg till att man inte var tvungen att paniksälja för att betala en skilsmässa, som höll klåfingriga släktingars tassar borta och hindrade pengarna från att försvinna till någon lycksökare med luddiga investeringsförslag.

En bra kapitalvårdare var en försvarsmur mot dåliga beslut. En rådgivare som såg till att uppdragsgivaren höll huvudet kallt i turbulenta tider, som ställde rätt frågor och formulerade en begriplig strategi, samt såg till att den hölls. En bokhållare.

Kapitalvårdaren var en förtrogen vän som hjälpte i stort och i smått och emellanåt ordnade fram unga damer och stundom herrar för klientens förströelse. En fixare med järnkoll på familjemedlemmars laster och hemligheter, slösaktiga barnbarn och utomäktenskapliga affärer.

Som förebyggde utpressningsförsök och så diskret som möjligt ordnade vård för klientens drogberoende barn. Fanns mentalt instabila familjemedlemmar ingick att motverka eventuella konsekvenser.

De föreslog kreativa skatteupplägg och visade på vägar runt problem, var experter på att kringgå lagarnas anda utan att bryta mot dem och såg till att skapa en buffert mellan det legala ansvaret för pengarna och dem som kom i åtnjutande av desamma.

Ett nygammalt yrke med rötterna i medeltiden och feodalsystemet, som höll ihop personliga förmögenheter mot krafterna som ville slita sönder dem. Ett yrke som fått lite av en renässans på senare tid och där *förtroende* var nyckeln.

Att vara rik var ett jobb man kunde lägga ut på någon annan, hade man fått fotfäste i branschen fanns ingen brist på klienter. Möjligheterna var så enorma att den hemliga avlyssningen av Edots styrelsemöten vägde fjäderlätt i jämförelse.

Kring jul- och nyårsuppehållet hade en av de arabiska prinsarna lånat sin farbrors privatjet, Alex hade tillfrågats om han ville följa med. Den förlängda limousinen körde

in på flygplatsen bakvägen och stannade till vid en lite avsides parkerad Boeing 747, utrustad med privata sviter, gym, bastu, biograf och barer. Risken att bli uttråkad under resan mellan Boston och Dubai var obefintlig.

Marina och Alex hade hela tiden haft regelbunden kontakt via kanaler som godkänts av hennes arbetsgivare, men även på annat sätt. Det förstnämnda för att allt annat skulle verka misstänkt, det andra för att de ville leva ifred.

Som anställd vid underrättelsetjänsten var hon tvungen att skriftligen rapportera privata utlandsresor till sin arbetsgivare, hon hade meddelat att hon skulle till Dubai på semester. Planen var att åka vidare till Seychellerna.

Fligheten till Seychellernas internationella flygplats på Mahé avgick på morgonen och anlände mitt på dagen. Den, tillsammans med information om sitt resesällskap, hade hon däremot utelämnat i sin rapport. Kollades det upp var det först i efterhand.

Under dem passerade ett dimhöljt och kuperat djungellandskap i ett vidsträckt turkosmarmorat hav, medan de gick in för landning. Luften var mättad av fukt och hettan tryckande.

"*Consiglieri*", utbrast Alex i taxin på väg mot hamnen.

"Maffiarådgivare, ska du hjälpa maffian?" sa Marina.

Hon tittade på honom med ett skeptiskt och undrande uttryck, såg ut som hon trodde att Alex fått solsting men gestikulerade åt honom att fortsätta.

"Tanken är att ta hand om inflytelserika människors förmögenheter, skydda mot släktingar, stater, partnern och så vidare", sa han.

"Ta hand om?"

Alex min avslöjade att förslaget nog inte var helt färdigbearbetat. Faktum var att han inte hade en blekaste susning om hur det skulle gå till, eller om det ens var genomförbart.

"Kul, då har vi något att jobba på", sa Marina.

Hon lät helt uppriktig.

"Du kan visst aldrig släppa jobbet", sa Alex.

Resan var från början tänkt som ren semester, men båda visste att så knappast skulle bli fallet. Hon skrattade, flyttade sig närmre och klappade honom ömsint på knäet.

"Det är väl så, fast nu var det ju du som började", sa hon.

Gränserna mellan jobb och fritid var definitivt utsuddade, Alex hade blivit ett med sitt uppdrag. Ett proffs.

Kapitel 15

Alltmedan enorma flockar av sottärnor lyfte över stränder där havssköldpaddor kravlade och mödosamt grävde sina bon, satt Marina och Alex i skydd av casuarinaträdens svalkande skuggor och förberedde sina vidare seglatser mellan öarna.

De strövade genom uråldrig palmskog med farligt tunga havsnötter, och cyklade bland oxdragna kärror under sällsynta paradisflugsnappare och sjungande svarta papegojor. De ankrade i avskilda vikar och simmade med brokiga papegojfiskar, trollbands av gigantiska Aldabrasköldpaddor och tillbringade kvällarna framför brinnande korallfärgade solnedgångar.

Pärlemorskimrande kritvit sand rann varm mellan tårna, palmblad prasslade för vinden över frodiga kullar. Svepande granitformationer varvades med havets alla nyanser, från lapis lazuli till ljust turkos. Inramningen var elektrisk.

"Hur går vi vidare?"

Alex funderade en kort stund över Marinas ord, sparkade lätt i sanden och kramade om henne. Drog henne närmre.

"Menar du oss?", sa han aningen opassande.

Marina skakade besvärat på huvudet.

"Jag syftar på hur du ska få dina första uppdrag som kapitalvårdare", inskräpte hon artikulerat med en röst som gått ner en halv oktav.

Han lutade sitt huvud mot hennes. Frågan om deras gemensamma framtid var enklast att skjuta ifrån sig.

Hon greppade hans utsträckta hand och följde med ut i det kristallklara vattnet. Alex hade precis doppat huvudet och rensade som bäst ur öronen när deras blickar kopplades samman i en gemensam tanke.

"Bygga förtroendekapital", sa han.

"Hos nyckelpersoner inom Edot först och främst", sa hon.

Alex fällde sig på rygg, föste undan vattnet med ett par armtag och sparkade med benen. Solen gassade från en djupblå himmel.

"Få dem att tro att det är deras egen idé, det ökar motivationen och minskar risken att de fattar misstankar", sa Marina och såg mot horisonten.

Kvarnarna malde därinnanför de oemotståndligt skarpa ögonen, det var en syn han aldrig tröttnade på. Han log.

Det var en intressant aspekt. Narcissistiskt störda människor älskar tankar som de tror kommer från dem själva. Potentialen var enorm.

"Du vet ju själv inte om idén var planterad eller din egen", fortsatte hon.

"Det gäller att sprida ägorna, genom truster i skatteparadis med sekretessregler som gör ursprunget ospårbart. Att hindra läckor till skatter, skulder eller arv är den stora uppgiften. Målvakter, döda eller levande, köper man billigt. Om det behövs bakdaterar man dokumenten. Allt löper smidigt till en fast tariff, vem som håller i trådarna kommer ingen få veta", förklarade Alex entusiastiskt utan att ha noterat den där sista kommentaren.

Han skulle bli en anonym förvaltare av en gigantisk hedgefond, möjligen världens största, där avgiften betalades med personlig information. Marina drog lite snett på munnen, illmarigt, som om hon kände till allt det där. Hon lyssnade ändå noga innan hon försvann under ytan.

De dök förbi friska rev och makalösa korallträdgårdar, genom raviner, över grunda avsatser och imponerande granithällar. Tog sig in i dramatiska skeppsvrak som tornade upp och spillde sin last. Vattnet, varmt och klart, kryllade av liv i alla dess färger, former och storlekar. I fjärran rörde sig något stort, en valhajs vitfläckiga och majestätiska siluett glimrade till för en stund innan den löstes upp och försvann.

Marina virade en handduk kring håret. Alex hade precis krängt av den övre delen av vådräkten, och hängde över relingen medan den lågt stående solen värmdde. Hungern började krypa sig på. På papperet var projektet svårt, i verkligheten kanske ännu knixigare med alla sina detaljer och inte minst timing.

"Plocka frukten när den är mogen, försäkra dig om absolut sekretess", sa Marina. Alex nickade eftertänksamt.

"Kan vi öka deras förmögenheter mer än något annat äger vi de jävlarna", sa han.

"Klienterna skall tro att de är ensamma eller nästintill, du får dem att föreslå fler potentiella objekt som själva får kontakta dig. Få dem att känna sig utvalda och speciella", fortsatte hon.

En hög position fick man inte sällan genom att känna rätt personer, kompetensen var ofta en bisak. Ju högre upp desto vagare arbetsbeskrivning, ju vagare arbetsbeskrivning desto fler som passade för rollen. Mängder av mediokert folk satt

på inflytelserika poster och det som i medierna kallades för *toppjobb*. Som tillhörde rätt familj, och vars skelett i garderoben Alex snart skulle få fri tillgång till. För varje klient mångdubblades antalet objekt.

Ingen skulle se hela bilden, eller prata bredvid mun. Allt praktiskt arbete skulle skötas via en stab i Ryssland. Marina utstrålade en sådan självklar pondus att Alex för första gången anade att hennes karriär helt säkert gick en lysande framtid till mötes.

Marina flög hem till Moskva, Alex tog sig till Köpenhamn och vidare mot Sverige med tåg och hyrbil. I den småländska granskogen var sikten begränsad, snön virvlade över den isiga vägbanan.

Alex parerar de häftiga kastvindarna med små rattutslag när en mörk och synbart tung Mercedes dundrar förbi i ett moln av snörök, viker in framför och stannar honom. Chauffören kliver ur och uppmanar honom att följa efter till en parkeringsficka längre fram.

"Och hur var semestern?", sa Maxim medan de satt i baksätet. Även fast han inte visste hur Alex tagit sig till Dubai så var han fullt informerad om att Alex och Marina suttit jämte varandra på flighten därifrån till Seychellerna. "Tröttnar du aldrig på att leka barnvakt?" sa Alex syrligt.

"Alex, snart är du en offentlig person och resten fattar du själv." Han skulle precis till att öppna munnen igen men hann inte förrän underrättelsechefen lyfte handen som för att markera det lönlösa i att käfta emot.

"Ju högre upp desto hårdare vindar, tills inga marginaler längre finns. *Du kan inte träffa Marina mer*, beslutet har fattats över mitt huvud", sa Maxim.

"Marina och jag kommer att ha fortsatt kontakt, vi har ett professionellt och nödvändigt samarbete. Ni plockar fan inte bort henne", sa Alex.

Maxim lyssnade utan större övertygelse. Men visst, budskapet skulle framföras.

"Du kanske skulle bry dig lite mer om vad som händer om buggningen av min chef avslöjas, de lär ju inte ge sig förrän de vänt på varenda sten. Det kanske blir slutet för både dig och det här lilla projektet", sa Alex utan att ens anstränga sig för att dölja hotet.

Kapitel 16

Årets största telekommässa gick av stapeln i London. Alex hade just avslutat ännu ett bejublat föredrag kryddat med svävande visioner om fantasifulla produkter och branta kursstegringar, när han fick syn på honom. Mats var den ende i publiken som inte applåderade.

Den ena halvan av det som en gång i tiden utgjorde den då nyinstiftade marknadsavdelningen där Alex karriär inleddes hade lagt på sig ytterligare kilon. Tydligen fanns det plats för dem under det spända skinnet, hur det nu var möjligt.

Han svettades ymnigt och påminde mest av allt om en gris i kavaj. Den ständiga solbrännan hade bleknat, det päronformade ansiktet svullnat. Han hade åldrats i en rasande takt vilket noterades med stor förnöjsamhet.

Ful som stryk, tänkte Alex.

Mats ställde sig alldeles nära och log slugt, böjde sin feta nacke bakåt och flåsade tungt. En frän odör tvingade sig ner i luftrören.

På rent jävelskap, tänkte Alex.

”Vår verksamhet drog in stora belopp och skapade många arbetstillfällen... och så plötsligt, som en blixtnär från klar himmel, togs allt ifrån oss. Områdeschefen var så här nära ett nervsammanbrott när han påstod att vi var förrådda”, sa Mats och måttade sju-åtta millimeter mellan tumme och pekfinger.

Idiot, tänkte Alex.

”Du visade inga överdrivna ambitioner när vi jobbade under samma tak. Ändå står du här, en stjärna i vardande inom en av Sveriges största företagskoncerner. Märkligt vad livet är fullt av överraskningar.”

Ironin stack till. Alex skruvade på sig. Irriterad över att behöva spilla sin tid på en självgod nolla, resistent mot all självkritik. Mats vägde orden en kort sekund innan han preciserade sig.

"Project Falcon, du minns det va? Det märkliga var att när marknadsavdelningen lades ner, och jag blev av med mitt jobb, nämndes ingenting om det projektet. Som om styrelsen inte ens kände till det. Minst sagt anmärkningsvärt med tanke på att allt annat var rena lekstugan i jämförelse. Nästan lika anmärkningsvärt som din snabba karriär, Alex..."

Mats berättade att han, under en tågresa mellan Hamburg och München, pratat med en kvinna som visat sig komma från Sverige. Alex rörde inte en fena, fast hjärtat slog dubbelvolter. Hon hade berättat om sin bakgrund, varvid Mats dragit sig till minnes att Alex nämnt att han kom från samma ställe.

"Ni gick på gymnasiet ihop... och träffades i Hamburg. Du satt på ett café, med sällskap. Sen var det en annan sak..."

Han drog ut på orden, Alex hade svårt att avgöra om han hånlog eller bara såg aningen mer korkad ut än vanligt. Mats flyttade sig än närmre och sänkte volymen ett par snäpp.

"Hon nämnde att ni pratade ryska..."

Han tog ett halvt steg bakåt, sträckte på sig och rättade till bågarna medan ögonen smalnade av. Uttrycket blev med ens allvarligt och betydligt mer uppriktigt.

"Du har extern hjälp, det har att göra med falconprojektet och du jobbar för samma människor."

Han grabbade tag med sin hand kring Alex axel och klev runt så att han kom att stå snett bakom honom. Viskade med munnen nära örat, vällustigt, som om han just kört en kniv i honom och skulle till att vrida om.

"Du jobbar för främmande makt och du gör vad som helst för att det inte skall komma ut. Precis. Vad. Som. Helst."

Att vara spion är att alltid vara på sin vakt, att aldrig slappna av. Alex kunde sin Wennerström utan och innan. Avslöjandet var ständigt en blinkning bort, reservplaner en nödvändighet. Vilket han just nu önskade att han hade.

"Hur mycket?"

"Femtio miljoner, kalla det förtidspension om du så vill. Det är inte mer än rätt", sa Mats och lät som om han trodde på sina egna ord.

Alex förklarade att han omöjligt kunde få tag på sådana summor, ens i svenska kronor. Mats skrattade rått.

"Det är en droppe i havet för din uppdragsgivare", fnös han.

Dessutom fanns information undangömd, påstod han.

"En garanti för fortsatt överlevnad", fortsatte han.

Skitsnack, tänkte Alex.

Mats hade aldrig haft anledning att spara undan den typen av uppgifter, det var en riktigt usel efterhandskonstruktion. För övrigt var han för feg. Kontakterna med utländska säkerhetstjänster hade gjort honom styv i korken och omdömeslös.

Hans trötta fötter vilade tungt mot balkongräcket, Tower Bridge, därbakom Tower, lyste bärnstensgult genom den immiga ölsejdeln. Alex drog bort lite av vattenhinnan

med fingrarna och följde kolsyre bubblornas väg mot den skummande ytan. Fuktade läpparna och kände humlebeskans uppfriskande strävhets mot tungan.

Skuggorna hade krympt i en rasande takt, drömmarna smält lika sakta men säkert som de glaciärer han skidade nerför när någon av hans miljardärsvänner bjudit med honom i sina helikopterförsedda lyxyachter. Marina var en befriande oas i en värld av dårar, den enda som på riktigt förstod honom. Att fortsätta träffa henne var snart omöjligt alldeles oavsett.

Han tog fram visitkortet och höll det i sina händer. Flexade, tummade och klämde. Ännu en bra bit från toppen upplevde han en vind han inte visste hur han skulle bemästra.

Att Mats var en gammal affärsbekant till FSB spelade naturligtvis ingen som helst roll. Att han ens verkade tro det var rena vansinnet, varken mer eller mindre. Att de skulle betala och lita på att han höll käften var givetvis uteslutet, det hade de näppeligen gjort ens om kravet varit rimligt. Deras lösning innehöll inga lösa trådar.

Om han inte varit så förbannat blödig hade Gunilla röjts undan på ett tidigt stadium och problemet aldrig uppstått.

Det var hög tid att morska upp sig.

Efter Hamburg hade det trålats på bred front, verkligt smaskiga uppgifter hade grävts upp ur dyn. Hårda fakta Gustave Kristiansen till varje pris ville dölja för omvärlden. Rättvisan kunde vara jävligt poetisk, ja till och med sublim i sin logiska brutalitet. Mats skulle snart bli varse om vem han bråkade med.

Gustave kände genast igen rösten när han ringde, han mindes Alex sedan tidigare och hade på sistone allt oftare sett honom figurera i massmedia. En *coming man* som prioriterades.

Alex höll som bäst på att avsluta en tre-rätters middag i en avskild del av restaurangen. Han lade ner besticken och gick rakt på sak, ignorerade Gustaves utsträckta hand och plockade upp fotografier tagna med dolda kameror på hotellrum i Filippinerna. De knivskarpa bilderna som mötte Gustaves oförberedda min var mycket explicita och gav inte minsta utrymme för tolkningar.

Barnen på de blanka färgkopiorna var unga, i flera fall *mycket* unga. Gustave hade bokstavligen tagits med byxorna nere. Av det falska och fjäskande smilet han hade med sig till mötet med Alex syntes inte längre minsta spår.

Underläppen sjönk och hans flackande blick vandrade från bilderna till Alex och tillbaka, som om han hoppades att de skulle försvinna bara han tittade bort. Aldrig hade han längtat så intensivt efter det liv som aldrig skulle komma åter.

"Sätt dig ner för helvete, håll käften och lyssna din... din... din..." röt Alex som för ovanlighetens skull inte fann nog vassa svordomar för att kategorisera kräket han hade framför sig, och som han skulle kunna strypa med sina bara händer.

"Hädanefters gör du som jag vill. Säger jag 'dansa' så dansar du, säger jag 'sitt' så sitter du", fortsatte han.

"Men hur har du..."

En skarp min var allt som behövdes.

"Vilket av orden 'håll' och 'käften' var det du inte fattade? Fråga bäst fan du vill, snokar du kommer de ut", sa han medan han rafsade ihop snusket.

Gustave lyssnade lydigt in varje stavelse när Alex redogjorde för vilka tjänster han ville ha utförda, samt hur det skulle gå till. Han sade inte ett knyst förrän Alex signalerat åt honom att det gick bra att prata.

"Herregud, jag kan inte... kan inte...", stammade han fram.

"För det första, din dumme fan, har du redan passerat så många gränser att ytterligare en varken gör till eller från", sa Alex.

Orden skar som en skalpell.

"Och för det andra blir du av med din psykologlegitimation, får skaka galler och löpa gatlopp i tv och tidningar om du inte gör som jag säger. Du kan ju fundera över hur populär du blir på kåken gosse, eller på vilket sätt den populariteten kommer att manifesteras sig."

Alex reste sig och avrundade sina hjärtlösa tirader med att uppmana Gustave att ta notan på sin firma.

"Testa oxfilén 'sexyboy7259'. Dyr, men jävligt gott."

Mats anade en viss ansträngdhet när chefen uppenbarade sig i ögonvrån, samtidigt som han märkte att inloggningen spärrats. Han skulle omedelbart uppsöka företagsläkaren.

"Fråga mig inte varför, slumpmässigt drogtest eller nåt", sade hans chef med en axelryckning och hastade i väg.

Trots att han inte borde ha något att frukta, kände han ändå en liten klump i magen. En klump som växte våning för våning medan hissen tog honom allt närmre hyrläkarens mottagning, allra längst upp i huset. Han kunde ha vägrat, men det skulle

setts som misstänkt av arbetsgivaren. Och vad var egentligen det värsta som kunde hända?

Sköterskan log milt och välkomnande, om än en aning krampaktigt. Doktorn satt vid skrivbordet intill fönstret med en tjock pärm framför sig, den skarpa bordslampan reflekterade de vita arken i hans runda glasögon.

Med ett myndigt lugn förklarade han att besöket skulle klaras av snabbt och att det endast handlade om en rutinmässig kontroll av koncernens anställda som utfördes med jämna mellanrum. Att just Mats valts ut var en ren slump, försäkrade han.

"Nya rutiner, det är snart avklarat", sade doktorn och sneglade mot syster som efter urinprovstagningen ställt sig vid dragskåpet.

Mats sväljer hårt, hjärtat bultar våldsamt. Varje pulsslag smärtar, som om en stånghammare slag för slag försöker bryta igenom revbenens valv.

Doktorn lutar sig över bordsskivan och håller händerna så att fingrarna möts. Trummar dem lätt mot varandra, för att därefter landa dem i en spretig tornformation där pekfingertopparna nätt och jämnt nuddar hakskägget.

Ljuset som når ansiktet underifrån får ögonbrynen att likna horn. Mats andas allt tyngre, muskelkontrollen försämras betänkligt, marken skakar och skälver. Det snabbverkande men relativt milda nervgiftet som smetats på armstöden hade absorberats via handflatorna. Ett ögonlock rycker okontrollerat, tankar blixtrar förbi som stillbilder: *den misslyckade inloggningen, chefen som undvek honom, Alex...*

När monstret mitt emot skjuter ner sina tunna stålbågar och mönstrar honom, drabbas Mats av ett obehag han aldrig känt förut. En ringande ton skär som en sågklinga. Sneda. Gula. Tänder. Tunna, blodfattiga läppar som rör sig. Guppar upp och ner.

Dörren öppnas. Tavlan, med segelbåtar på ett lugnt hav, speglar två storvuxna män med vita rockar och bister uppsyn. En överklig feberdröm sänker sig. Fragment av meningar och enstaka värdeladdade ord ...*ter sig inte ha insikt i sin sjukdomsproblematik ...psykos, paranoid schizofreni*. De vita rockarna greppar och lyfter honom ur stolen, bär hans kraftlösa kropp mot utgången.

När de passerar det öppna kontorslandskapet ringer telefonen. Under samtalets gång växer vreden, och en liten del av hans viljestyrka kommer åter. Med saliv rinnande från mungiporna ses Mats släpas i väg av vad som lätt skulle kunna misstas för två mentalvårdare. Obegripliga haranger och gutturala läten är det sista hans forna arbetskamrater hör av honom.

I dörrspringan in till mottagningens mörka förrådsrum blänker ett nervöst flackande öga. Först när doktorn nickat att allt gått vägen, glider dörren varsamt upp. Medan han tar sig till det angränsande rummet för att låsa in en kopia av psykologens originalutlåtande, vågar sig Gustave ut i ljuset. Endast ett svagt poppande hörs när ampullen knäcks. Medan armstöden på besöksstolen rengörs, blandas innehållet spårlost med plastmuggens gula vätska.

Gustave Kristiansen hade kontaktat Alex i samma stund som Mats bars ut, varpå Alex i sin tur ringt upp Mats och berättat om Gunilla. Enligt information som Alex erhållit hade Mats, efter den tågresan han orerat om, tagit in på hotell i München.

Han chansade på att Mats och Gunilla spenderat natten tillsammans. Dels stämde det med hans personlighet, sedan var det något med sättet han sagt det på som antydde att hon var ännu ett hack i den där förbannade bockens sänggavel.

Under det korta samtalet hade han berättat om könsbytet vilket Mats först vägrat tro på. Alex hade då frågat om tunna vita ärr där adamsäpplet suttit och på andra delar av kroppen och om lite för stora händer och fötter.

Chansningen tog skruv, för när Mats fått in i skallen att han tillbringat natten med en *man*, blev han fullkomligt skogstokig. Tajningen visade sig vara perfekt. En stund senare hade Alex ringt tillbaka till Gustave Kristiansen och berömt denne för sin insats. Alldeles särskilt uppskattades det där med att förse vakterna med vita rockar i *lugnande syfte*. Alex såg fram emot fortsatt samarbete.

Gustave hade blivit hans lydiga redskap, en tam råtta som dansade och satt ner på kommando. Som bet när den blev tillsagd. Hårt. Ett väl fungerande redskap som gjorde sitt jobb, en slägga han tänkte vara rädd om. Han önskade att fler kunde vara som Gustave.

Mats hade spelat i en liga han inte var mogen och var nu tvångsomhändertagen av psykiatri. Cheföverläkaren hade köpt Gustave Kristiansens bedömning rakt av. Patientens vilda protester underströk bara riktigheten i beslutet. Till på köpet hade han haft både amfetamin och bensodiazepiner i kroppen, dessutom hittades spår av kokain. Inte undra på att han var tokig.

Chefen för Säkerhetspolisen hade en månad kvar till pension. Han skulle njuta betydligt mer av den om han slapp fundera över obehagligheter bortom hans egen horisont, som kunde jaga i kapp honom och solka hans eftermäle. I hans jobb var den risken alltid överhängande.

En händelse stack ut lite extra, närmare bestämt det som internt och i en mycket snäv krets gick under benämningen *Alex-affären*. Ett visst illamående inställde sig

och kalla kårar kröp efter ryggen bara han tänkte på fanskapet. På avstånd och lite diskret hade han följt Alex stigande stjärna, noterat att han använt sina hållhakar väl. Som politiker skulle han kunna gå hur långt som helst.

Information hade nått honom om att en Edot-anställd med en central roll i nämnda affär, och som tidigare jobbat mot Säkerhetspolisens tekniska avdelning, intagits för psykiatrisk tvångsvård. Han kände väl till Mats och någon knarkare var han då rakt inte, knappast heller psyksjuk. Tydligen hade han *släpats* ut från sin arbetsplats, svamlande om konspirationer och högljutt anklagat Alex för att vara rysk spion. Ett fullkomligt befängt påstående.

Ryssarna var överhuvudtaget inte alls inblandade i den där bedrövliga historien. *Eller också var de det, på något sätt.*

När tankarna tog honom till denna helvetets innersta krets kändes det som att hjärtinfarkten skulle slå till när som helst.

Fanns det så mycket som ett ynka litet korn av sanning i det Mats yrat om så var han tvungen att täcka över skiten. Sopa den ännu längre in under mattan. Då, *särskilt då*, gällde det att till varje pris permanenta Mats tillstånd. Tog någon honom på allvar kunde det sluta hur illa som helst. Då var det viktigare än någonsin att hålla blodhundarna på avstånd.

Han kramade armstöden så hårt att naglarna borrar sig in i klädseln, och noterade samtidigt små rivmärken och extra slitage alldeles intill fingertopparna. Den spräckliga och rynkiga franska läderfåtöljen, med skuggor som dansade i eldstadens sken, bar vittnesbörd om frustration och svåra beslut.

Han öppnade kassaskåpet och tog fram det direktiv till vilket Alex akt refererade, samt den vidhängande bilagan -den innersta *matrjosjkan*. Dokument han genom de övertalningsmetoder han behärskade som rinnande vatten fått statsministern att underteckna. Han hade satt åt tumskruvarna och låtit förstå att information om statsministerns privata förehavanden gjorde sig bättre i slutna arkiv än i dagsljus.

I intetsägende och vaga ordalag målades bilden upp, att all övervakning av Alex utgjorde en risk och ett hot. Bilagan, som var desto mer avslöjande, avslutades med några varnande fraser om att Säkerhetspolisen kunde påverkas i en ogynnsam politisk riktning med minskade anslag om sanningen läckte ut.

Det löjets skimmer som riskerade att drabba verksamheten kunde på sikt äventyra organisationens hela existens. Mellan raderna kunde man även utläsa att inkompetensförklaringen i allra högsta grad också skulle stämpla honom personligen.

Att Edot fintat bort dem, han själv ända upp på läktaren, och fått organisationen att skydda export av övervakningsutrustning till diktaturstater och mördarregimer och kränkt svenska medborgare i tron att man värnat sin egen verksamhet, var inget han tänkte klä skott för ensam. Det var därför regeringschefens signatur nu satt på samtliga sidor, utifall statsministern skulle få för sig att kasta honom till vargarna.

Skulle det i framtiden dessutom visa sig att Alex verkligen var rysk spion så hade han som chef för Säkerhetspolisen begått ett misstag av historiska proportioner. Då skulle det knappast hjälpa att den dåvarande statsministern delade skulden. Han behövde helt enkelt sudda ut detaljerna, både ur arkivet och ur sitt eget minne.

Chefen för Säkerhetspolisen bläddrar igenom sidorna, och river till sist bort hela bilagan som han försiktigt placerar i brasan. Elden sprakar och knastrar, gnistor och

sotflagor yr, eldsflammorna skjuter upp och slukar till sist de krummande resterna av de hemliga handlingarna.

Små förkolnade fjärilstunna bitar stiger genom den murade skorstenen på en pelare av varm turbulent luft. Sjuk med bokstäver i olika nyanser av svart smulas sönder i allt mindre delar, röken skingras och sanningen med den.

Det lilla som återstod räckte för att hans efterträdare skulle förstå allvaret, inte minst med tanke på vilka som skrivit under. Skulle den ifrågasättas tänkte han skylla på minnesförlust, att han inte kom ihåg vad som låg bakom, att han trodde att det nog var på den dåvarande statsministerns initiativ, eller vad fan som helst.

Förhoppningsvis skulle en eventuell utredning leda in i en dimmig återvändsgränd.

Kapitel 17

Åratal av träning på det som skiljde den svenska överklassen från enkel allmoge hade till sist burit frukt. Detaljerna som kunnat avslöja honom som uppkomling, *arrivist*, var noga bortslipade. Alex hade inte bara *lärt* sig koderna, han hade *internaliserat* dem.

Han klädde sig oklanderligt och korrekt vid alla tillfällen, och förde sig vid de fina middagarna med en säkerhet och ackuratess som om han vore en självklar del av aristokratin. Höll glaset kring fot och stjälk, förstod att uppträda artigt och vänligt utan att lova någonting, och kunde se mer distingerad ut än vad han själv insåg.

Han behärskade det sociala spelet till fullo och uppträdde orubbligt självsäkert, utstrålade total kontroll och lärde sig att markera överläget med ett enda höjt ögonbryn. Språket var rakt och direkt, med total avsaknad av medelklassens pretentiösa och ångestfyllda kråmande.

Alex gifte sig in i en släkt han kom att avsky, en familj höljd över alla misstankar. En karriärmässig vinstlott som i ett slag mångdubblade privilegierna. Dörrar öppnades och genvägar uppenbarade sig. Myndigheter uppträdde servilt. Tjänstemän som inte förstod bättre fick veta att de *trakasserade*, och backade alltid när de märkte vem de hade med att göra. I riktigt svåra fall såg man till att deras chef tog dem i örat.

Ju mer han steg i graderna desto värdefullare information kom han över, och desto enfaldigare blev folk. Men än viktigare för hans ryska uppdragsgivare var att han odlade sina kontakter och fortsatte att avancera, de stora skördarna låg längre fram.

När VD-posten väl hamnat inom skotthåll sattes alla klutar till för att nå hela vägen. Alex blev fabrikschef och därefter ansvarig för flera av företagets nyckelprodukter. Utsågs till affärsområdeschef i Asien, sedan chef för produktmarknadsföring, försäljningsdirektör och chef för försäljning och marknadsföring.

Han utmärkte sig särskilt med sin detaljkoll och sin sällsynta förmåga att minnas. Fick saker och ting gjorda, kallades för *'en resultatorienterad doer'*. Floskler och svengelska bastarder som speglade en nästintill sanslös inställsamhet. En idoldyrkan och en strävan efter att greppa hägringen, att bli som Honom.

Trots denna gudalika popularitet var det något som skavde, alla ansträngningar till trots kom den ibland krypande. Oron. På sistone allt oftare, som ett eko från förr, en objuden gäst om natten. Med åren allt svårare att porta. Han mindes knappt längre vem han en gång varit, vart han var på väg, eller ens varför.

Hans breda erfarenheter gav honom en sällsynt överblick över koncernen. När han valdes in i styrelsen var de skyldiga sedan länge ute ur leken. Den gamle VD:n, som bäddat så fint för honom, hade lämnat både näringslivet och landet och framlevde sin pensionärstid på ett pampigt vinslott i Frankrike. Alla misstänkta formuleringar i hans gamla anställningskontrakt hade sedan länge spelat ut sin roll. Ingen med inflytande kände längre till detaljerna kring hans upphöjelse, ingen skulle heller få för sig att snoka.

Alex ansågs ha självdistans och tämligen vass humor, på många sätt en balanskonstnär med fingertoppskänsla nog för att navigera på rätt sida gränsen om det opassande. Men en privat person som höll hårdare på integriteten än många andra, som inte bjöd på sig själv i onödan. Mellan skål och vägg viskades att han inte riktigt gick att komma in på livet, men det var ett brus som försvann bland alla översvallande hyllningar.

De lite mer ljusskygga delarna av koncernens transaktioner hade också de fallit på Alex lott, han var som klippt och skuren för uppgiften. En armé av stjärnadvokater och revisorer fixade och trixade med siffror och belopp när lukrativa affärer roddes i hamn.

Inget av det där var något nytt, redan i början av tjugohundratalet hade Edots svarta affärer omtalats i media. På den tiden var det lite vilda västern över det hela, med stora mängder kontanter som skiftade ägare i dunkelt belysta gränder.

Under Alex ledning växte den rörelsen och infogades sömlöst i övrig affärsverksamhet. Inga sportbagar fylldes längre med sedelbuntar. Det svarta blev grått som bleknade med tiden. En typ av tjänst som tillsattes utan formell rekrytering. Som krävde vassa armbågar, ett brett kontaktnät och ett skamlöst sinne för profit. En roll skraddarsydd för en tränad spion.

När Moskva väl fått innebörden av *wealth management* på en industriell skala klart för sig, hade det jublats. Det ansågs genialt kongenialt. Så snart han etablerat det nödvändiga förtroendet hade måltavlorna sett hans styrkor, färdigheter och intellektuella kapacitet som en gåva. Han utgjorde inget hot.

Hans adliga tillhörighet var ovärderlig, många nyrika människor var beredda att gå över lik för att ta plats i det högsätet. Uppfinningsrik skatteplanering med avancerade skalbolagskonstruktioner föreslogs, vägar att kringgå lagar stakades ut.

Hantering av arv och överföring av kapital till nästa generation organiserades, riktlinjer drogs upp för undvikande av onödiga risker. Olja göts på de vågor som orsakats av interna revir- och maktstrider.

Ingen tyckte att det var det minsta märkligt att frågas ut om familjeangelägenheter som normalt borde skyddats med näbbar och klor. Tvärtom, det *förväntades*. Inte ens familjens egen läkare anförtroddes så mycket känslig information. Många av klienternas närmaste hittades på höga poster inom näringsliv, statsförvaltning och inom det militära. Det fanns gott om måltavlor att utpressa.

Ur trusterna plockades pengar i en takt alldeles lagom för att inte föranleda oönskat intresse från institutioner och myndigheter. Bankerna bjöd över varandra, sekretessen var guld värd. Ryktet om Alex förmågor spred sig som en löpeld, och med en parasits förslagenhet nästlade sig hans medarbetare in under huden på sina mål.

Alex införde en helt ny nivå av kreativitet i Edots affärer. Var hjärnan bakom bolag utan vare sig anställda eller huvudkontor, med adress i en garderob i London eller en postbox i Lichtenstein, och som inte utgjordes av mycket mer än ett bankkonto. Med ägare utan ansikten.

Pengarna studsade några varv i klustret av bulvanbolag och mellan sekretesskyddade konton i flera länder, för att till slut landa på målkontot där de var officiellt borttrollade och redo att användas till vad som helst och lite av varje.

Mycket gick åt till att muta regeringsföreträdare och andra nyckelpersoner som öppnade dörrar och delade ut kontrakt, en del gavs till anställda inom företaget i form av inofficiella bonusar. Moralen töjdes, gränserna mellan företags kapital och privata pengar suddades ut. Styrelsen och många höga chefer hade snart lagt sina förmögenheter i Alex gyllene händer, när en ny VD skulle utses var valet givet. Alex var heroinet de alla gjort sig beroende av.

Kapitel 18

Börskurser eldades på, aktier återköptes och kreditvärdigheten steg. Karusellerna av företagsköp snurrade allt snabbare, fiktiva värden blåstes upp som i ett scentrolleri av megaformat. Vinster skyfflades fram och tillbaka mellan dotterbolag och ägarbolag, kvittades mot påstådda förluster, och hamnade till sist där skatten var som lägst.

Vännerna från tiden vid Harvard tog plats i styrelser och direktionsrum. Alex umgicks med gräddan av världens maktelit, kände personligen regeringsföreträdare i flera länder och hade den amerikanske presidentens öra. Hans sociala kapital var det få som kunde mäta sig med.

De nära banden till utländska industrialister skapade unika möjligheter ingen annan i det svenska näringslivet kom i närheten av. Redan vassa armbågar vässades: bångstyriga underleverantörer, svaga konkurrenter och uppköpskandidater blankades sönder och samman.

Samtidigt tog han över hedgefonders offer, bytte affärsmodell och vände den annalkande konkursen till ett blomstrande företag. När de korta positionerna stängdes var priset skyhögt. Han grundade firmor för högfrekvenshandel och drog in enorma belopp på köparnas lathet och inkompetens. Alex var den största av hajar, en *megalodon*, och blev rik som ett troll.

Allt han gjorde och upplevde i tjänsten överfördes live till ledningen för en grupp som växte och kom att bestå av flera hundra personer. Moskva skötte det egentliga

arbetet: balanserade monetärt kapital och medarbetare, optimerade utveckling, tillväxt och affärsmål. Det var de som hade örat mot marken, som larmade när indikatorerna tjöt och blinkade rött.

Ofantliga informationsmängder forsade ur systemen, behandlades och förädlades av datadrivna självlärande program, för att slutligen presenteras i form av beslutsunderlag för Alex. Aldrig tidigare hade företaget haft tillgång till en underrättelsetjänst ens i närheten av den kalibern. Nästan alla dokument han undertecknade författades av Moskva, hans egen insats sträckte sig oftast till att snygga till dem där det behövdes, för att få svenskan klanderfri och engelskan habil.

Innan han tillträdde var företags problem frekventa och djupa, något man skyltit på *telekomkrisen*. Vilket i bästa fall var en bekväm halvsanning då det snarare var omdömet som krisat och kompetensen som fallerat. Edot hade sedan länge haft svårt att anpassa sig till nya verkligheter, men under Alex ledning blommade nytänkandet ut.

Då vinsterna under lång tid uteblivit hade bonusarna till de högsta cheferna kopplats till kassaflödet: in- och utbetalningar under en given period, och som i ekonomernas värld handlade om att undvika att binda kapital i lager.

Kronor och dollar hade flödat som ur en sabrerad flaska champagne vid nyårsslaget, allt som inte tillhörde kärnverksamheten hade sålts ut.

Fastighetsbeståndet hade avvecklats, och i stället satt man nu på onödigt långa och dyra hyresavtal över de lokaler man tidigare ägde.

Att öka de likvida medlen hade varit gott nog om man bara visat åtminstone en gnutta omdöme. Företag, med tekniska lösningar som var passé innan

kontraktsbläcket hunnit torka, hade krängts till Edot för sanslösa belopp. Alltmedan man själv köpt på sig branschens motsvarigheter till halta hästar på väg till slakt, så hade konkurrenterna norpat fullbloden med stamtavla.

Våldsamma överpriser hade betalats för *goodwill*, varumärke och förhoppningar vars bäst-före-datum sedan länge passerats. De samlade övervärdena av immateriella tillgångar uppgick till mångmiljardbelopp. Dock kunde direktörerna trösta sig med miljonerna som blev över, och som räckte till många fina jakt- och sommarstugor, lyxbilar och båtar med väl tilltagen ståhöjd i kajutan. Tajmade man rätt i betalningarna kunde variationer i växelkurserna dessutom elda på bonusarna ytterligare.

Allt det där ändrades under Alex ledning. Han betraktades som prestigelös och behövde inte göra sig till. I Moskva var hans status fundamental, med deras hjälp ställde han obekväma och oväntade frågor. Utmanade, ifrågasatte och sökte nya lösningar. Med sin oöverträffade förmåga att träckla sig ur snäva och farliga situationer formade han en ny företagskultur.

Skutan vände, försäljningen tilltog och kassan fylldes på utifrån. Röda siffror blev till svarta, kannibaliserandet upphörde. Han kunde konkretisera affärsmålen och göra dem begripliga. Hans popularitet växte än mer, och hans status steg hos alla dem som fick se sina privata förmögenheter växa som aldrig förr.

Alex byggde upp Sveriges, och ett av världens, starkaste personliga varumärken. Enda molnet på himlen var att suggan höll på att kväva kultingarna under sin egen tyngd, de ryska företag som byggde på Alex informationer hängde inte riktigt med. Balansgången var inte helt enkel.

Ryktet om Alex enorma arbetskapacitet bet sig fast. Det sades att han jobbade hundra timmar i veckan, att han alltid låg steget före på ett närmast övernaturligt vis. Stressade, och otåliga att efterlikna honom, hade medarbetarna börjat begå misstag.

När produkter köpts av de anonymt ägda brevlådeföretagen hade påslagen vid vidareförsäljningarna varit så pass stora att ekobrottsmyndigheterna reagerat. Värdet som tillförts, motsvarade inte på långa vägar de summorna. I sin iver att imponera hade underställda tagit genvägar och brustit i tillsynen.

Dessutom hade man i flera fall missat att maskera ägandeförhållandena i målföretagen. Det var uppenbart att moderbolaget via mellanhänder sålt till egna dotterbolag och att betydande belopp försvunnit på vägen. Värst av allt var att de glappat med käften och att upplägget läckt till affärspress och undersökande journalister. Det var bara en tidsfråga innan allt exploderade.

För skvallerpressen var sådant helt betydelselöst, han var den alla såg upp till med sin beundransvärda karriär och sin perfekta familj. En bild som pressavdelningen gjorde sitt bästa för att underblåsa. Han kände sig som den största jävla bluffen i världshistorien, vilket han möjligen också var.

Han hjälpte ryssarna att plantera kod i produkter och i interna övervakningssystem, styrde bort misstankar och ansträngde sig för att framstå som en säkerhetsmedveten VD. Men den dubbla bokföringen tärde, det var inte så här han velat ha det. Någon enkel väg ut fanns inte.

Hela livet var en kuliss, med en fru han aldrig haft några som helst känslor för, och två barn som han var tvungen att ljuga inför. Det sista smärtade, de gled allt längre

ifrån honom. Dottern delade sin mors intresse för Gucciväskor och lyckopiller som bot mot den sociala pressen, sonen liknade sin morfar mer och mer.

Alex svärfar var en bitter gammal man, en vekling som aldrig åstadkommit någonting av bestående värde. Dryg, uppblåst och med en utomordentligt hög självuppfattning föraktade han folk på klassmässiga grunder och försatte aldrig en chans att påpeka sitt adliga påbrå.

Tiden som blev över gick till att ondgöra sig över såssar och skatter, samt torgföra diverse konspiratoriska teorier om miljödårar och vissa etniska eller religiösa grupper som var på väg att lägga världen under sig. Alex hatade honom.

Om hans liv var en rykande skithög var livslögnen desto mer fulländad, riktigt svårslagen faktiskt. Han stod knappt ut med sina livlösa grannar, trots sitt nybyggda palats som krävt att de fyra villor som stod där innan jämnats med marken. Att bli ständigt uppassad i någon av yachterna utanför Côte d'Azur, Antibes eller någonstans i Söderhavet var ett liv som skulle få folk att ropa efter en ny fransk revolution om de visste hur det var. En tillvaro i obeskrivlig lyx som helt saknade tuggmotstånd och skapade en bedövande distans till verkligheten.

Då satt han hellre i vassruggen och inväntade kvällsbrisens mojande i en havskajak, i sin ensamhet, med ostmackor och en termos fylld med varm dryck, för att dagen efter möta soluppgångens röda fyrverkeri efter en natt under bar himmel. Kontakten med de omgivande elementen var svåröverträffad.

Han avskydde inställsamheten hos alla dem som ville sola sig i glansen, föraktade deras fejkade vänskap. De fanns överallt och de gjorde honom spyfärdig. Hade det

inte varit för kontakterna med Marina hade vaxet smält och vingarna fallit av för länge sedan. Hon var kilen mellan förnuft och galenskap, den som räddade honom undan cynismens dödliga gift.

Allt de hade var korta stunder av krypterat platoniskt umgänge, det var inte mycket men det räckte för att hålla honom i skapligt skick. Barnens mor kände inte till bakgrunden och detaljerna, men hon visste så klart.

Hon visste, men såg mellan fingrarna. Mer behövdes inte sägas. De undvek varandra så gott det gick, medan barnen tillbringade nästan all sin tid på schweiziska privatskolor och med vänner.

Jobbet tog honom jorden runt och till alla möjliga ställen i ett rasande tempo, där han ena dagen inspekterade produktionsanläggningar och betade av ändlösa möten med underordnade, och den andra träffade världens alla makthavare.

Globalisering, näringsliv och socialt ansvar var temat för det bejublade tal han skulle hålla i FN:s generalförsamling. Han skulle måla upp bilden av hur allt hänger samman, staka ut riktlinjer för en hållbar framtid. Han ansågs vara en av världens främsta experter på etik och skulle hyllas som en hjälte. Igen.

Etik, miljö och långsiktiga hållbarhetsfrågor var på modet. Samarbetet, som sedan ett par decennier inletts mellan världens storföretag och FN inom ramen för Global Compact, var nu tänkt att utvecklas och fördjupas.

Världen levde i elfte timmen med återkommande pandemier, global uppvärmning och utarmning av människor och naturresurser. "Coronakrisen" var i färskt minne. Under Förenta nationernas generalsekreterare och Alex gemensamma ledning var det dags för nästa steg.

Luften på femtioandra våningen kyler. Alex vrider burken i balkonglampans sken för att inte ta miste, han sköljer ner två. Rättsväsendet hade börjat intressera sig för Edot och honom personligen. Fogarna knakade, fasaden var på väg att rämna.

Flitens lampor lyste hos *U.S. Departement of Justice*, den amerikanska finansinspektionen vädrade blod. Lager på lager av underordnade var tänkta att absorbera smällen, men det fanns inga garantier. Hans fiender var inga idioter.

Han sveper ännu en whisky, det gungar till. Men alkohol och mediciner bet allt sämre och räckte inte längre för att hålla verkligheten borta och självtvivlet i schack. Han tänkte på Marina vars karriär inom den ryska statsförvaltningen inte stod hans egen långt efter. Hon var den enda han anförtrott sig åt, den enda som höll honom på benen. Var hon också en del av kulissen, gjorde hon bara sitt jobb?

Hennes karriär var ingen tillfällighet, den var intimt sammanlänkad med hans egen. Mötena under tiden vid Harvard var inte heller slumpmässiga, idéerna inte hans egna. Det tog tid att inse, men de var uppstyrdade och noga planterade av Marina som använt honom som språngbräda. Det sista halmstrået som var allt han levde för, var det också en chimär?

Han betraktar Manhattans upplysta skyline, aldrig att han tänkte tillbringa resten av livet bakom galler som någon simpel jävla Madoff. *No fucking way!* Balkongräcket av metall kyler mot handflatorna, Alex sluter ögonlocken och lutar sig framåt.

Kapitel 19

Alldeles i början av millenniet knäckte försvarets radioanstalt, FRA, den krypteringsalgoritm som användes för kommunikationen mellan Moskva och den ryska ambassaden i Stockholm. Läckan tätades kort därpå, men man hann ändå snappa upp en hel del matnyttig information.

Den allra köttigaste biten var att den då ny tillträdde tillförordnade presidenten för den Ryska Federationen, Vladimir Putin, *personligen* hade regelbunden och tät kontakt med den person som med största säkerhet var underrättelsechef på ambassaden, angående *en medarbetare på fältet*.

Som om inte det var tillräckligt skrämmande, använde man sig av kodnamnet *double-o-seven*. Ett namn så löjligt och provocerande att ingen annan än presidenten själv skulle vågat föreslå det.

Förutom dess betydelse som känd filmspion var 007 även landsnumret till Ryssland. Nästan som att man *ville* att det skulle plockas upp, som ett långfinger i luften. Man kunde alltså ha att göra med den viktigaste ryska spionen i modern tid, någon som verkade så pass fördolt att man från rysk sida var totalt orädd att avslöjas.

Regeringen hade informerats omgående och redan dagen därpå inlett ett efterforskningsarbete tillsammans med den militära underrättelsetjänsten och Säkerhetspolisen. Man diskuterade om ifall det kunde röra sig om en *maskirovka*, en

vilseledande manöver. Ett test av den svenska beredskapen, ett sätt att kartlägga reaktionsmönster.

Var avsikten att styra undan Sveriges resurser, ville den lede få binda upp svensk underrättelsekapacitet?

Ryssen hade kört in en pinne i ett getingbo och rört runt utav bara helvete, att värdera den inhämtade informationen var hart när omöjligt.

Kanske visste "Ivan" att han var avslöjad, kanske var det bara ett sätt att förvirra - *utifall att*. Om det nu trots allt *var* äkta visste man inte ens ifall det handlade om militärt eller civilt spionage. Kanske fanns spionen inom försvarsindustrin.

Det letades bland viktiga befattningshavare inom näringslivet och militären, bland nära medarbetare till dessa och deras anhöriga, men ingenting tydde på något omfattande informationsläckage. Inget avvikande beteende upptäcktes, det mesta såg ut som vanligt. Undersökningarna ledde ingenstans, man sprang runt som i ett hus av speglar.

Många år senare började ryska företag inom skiftande områden poppa upp som svampar ur jorden, som kopior av sina svenska motsvarigheter. Det som började med telekomföretag omfattade snart alla möjliga branscher. Gång efter annan lyckades de ryska bolagen lägga offerter på nivåer strax under sina svenska konkurrenter.

Det var det värsta, att ta marknadsandelar var betydligt värre än att sno tekniska lösningar. Teknik förändrades snabbt, förlorade kunder var svåra att vinna tillbaka. Ryssland hade placerat en spion i ett svenskt telekomföretag någon gång i början av seklet, som man mycket skickligt coachat till en hög position inom näringslivet.

Spionen, eller spionerna -det kunde inte uteslutas att de var flera, åtnjöt fullt förtroende och satt i styrelserum, på VD-poster och andra höga positioner där han, hon eller de utnyttjade sitt kunnande och sina kontakter till att åderlåta nationen. Sverige blödde.

Under tjugotre års tid hade man inte ens vetat vem eller vilka man skulle misstänka. Inte förrän en pensionerad före detta FRA-medarbetare pratade med sin nyinflyttade granne över en öl på bryggan vid sommarhuset på sydöstra Gotland.

Grannen visade sig ha jobbat som säkerhetschef på flera olika Edot-bolag, och bland annat tjänstgjort direkt under koncernens forskningschef. Samtalet hade naturligt glidit in på säkerhetsfrågor och spörsmål om hur man bäst skyddar sig mot spioneri. Den före detta FRA-medarbetaren hade i förtroende berättat att man under många år letat efter en högt uppsatt spion inom svenskt näringsliv, vars karriär startat någon gång kring sekelskiftet, troligtvis i telekombranschen, och som borde vara lite över femtio år idag.

Den gamle säkerhetschefen stelnade till och bleknade betänkligt.

"Det hände något märkligt i början av seklet. Jag minns inte exakt vilket år det var som jag fick en minst sagt udda order från min VD. Det gällde en rekrytering, en ung kille som skickades på oss av VD personligen och där jag fick ett unikt, direkt farligt direktiv som jag inte ens fick dela med min egen chef. Det var som att han satt på gigantiska hållhakar..."

Mer än så vågade han inte säga.

"Jag kan kontakta chefen för FRA, kan du tänka dig att berätta för honom?", sa den före detta FRA-medarbetaren.

Den gamle säkerhetschefen svarade efter viss tvekan att han visst kunde tänka sig det, men att FRA-chefen då fick höra av sig personligen.

FRA-chefen var alldeles kall, av alla tänkbara scenarier var det här det värsta och det absolut sista han kunde föreställa sig. Tankarna stockade sig, läpparna stramade och strupen kändes alldeles torr. En lavin av trötthet lade sig meterdjup, ord som *katastrof, skandal* och *landsförräderi* flög genom hans huvud.

Han hade träffat honom, han *kände* honom. Eller vem det nu var han kände. Det kunde inte bli värre, det kunde verkligen inte bli värre. Möjligen om en asteroid utplånade hela landet, fast då slapp man ju leva med efterdyningarna. Det här var nog trots allt värre.

Det var av högsta vikt att vara försiktig, ärendet var hyperkänsligt. Han beslutade att involvera den av sina medarbetare som stod honom närmast och som han jobbat med allra längst. De bägge började tillsammans att tråla efter data på bred front och kunde ganska snart snappa upp samtal mellan *objektet* och Moskva.

Visserligen kom man inte förbi krypteringen i satellitsamtalen, men det var graverande att de ens ägde rum. *Objektet* hade i och för sig en naturlig kontakt med politiska ledare världen över. Men antalet samtal, inte minst längden på dessa, tydde på en varaktig personlig relation.

De flesta av telefonsamtalen hade dessutom ägt rum efter normal arbetstid, på kvällar och helger. Det bevisade ingenting, men var tillsammans med allt det andra en klar indikation på att man borde gräva vidare. Kontakt togs med agenter på plats, som med en kombination av personbaserad inhämtning och olika tekniska metoder, snabbt fick fram en sannolik identitet.

En ilning gick genom FRA-chefens kropp när han läste namnet i det korta meddelandet. En kall droppe av svett kröp längs ryggraden, hela vägen ner och försvann in mellan skinkorna. Hjärtat bankade hårt.

I hans arbetsuppgifter ingick att ha koll på underrättelsevärlden i stort, veta vilka organisationer som var vassast och känna till stjärnspelarna därute. Den civila ryska underrättelsetjänsten hade just utnämnt en ny ställföreträdande chef som alla i hans värld kände till, en motståndare med magiska kvaliteter som man till varje pris ville slippa möta. Ansiktet hade bleknat betänkligt när han såg upp mot sin medarbetare. Det var med skrovlig stämma han uttalade namnet på Alex sannolika kontaktperson. "*Marina Vaidisova*".

All information och alla spår om deras eftersökningar raderades, en handskriven sammanfattning var allt som återstod. Den lämnades i en portfölj som efter att koden ändrats, låstes in i FRA-chefens personliga kassaskåp över natten. Promemorian skulle överlämnas till statsministern nästa dag.

Iqbal var 73 år gammal och hade kommit till Sverige från Afghanistan tillsammans med ett lämmeltåg av andra asylsökande hösten 2015. En analfabet och en före detta fåraherde som tack vare regeringens satsning på *enkla jobb för utbildade flyktingar*, nu jobbade med städning av FRA:s lokaler på Lovön.

Anställningen hade han erhållit trots avsaknaden av svenskt medborgarskap, ett uttalat krav för att få jobba för FRA. I Iqbals uppgifter ingick även att sköta myndighetens fordonsflotta.

På FRA var man nöjd med hans arbete. Dels höll han lokalerna skinande rena och bilarna i gott skick, men framför allt kunde han inte ett ord svenska, vilket så klart var en stor fördel på en så pass hemlig arbetsplats som FRA.

Iqbal rörde sig förvånansvärt smidigt för sin ålder och var vesselsnabb i sitt arbete. Han låste upp dörren till FRA-chefens kontor och torkade nogsamt av möblerna, dammsög och svabbade golvet och vårdade med öm hand och gröna fingrar ampelliljorna, gullrankorna och den pampiga monsteran. Alltmedan han dansade fram genom rummet med sina arbetsverktyg som vore de hans moatjé.

Proceduren han följde var densamma som under alla år han jobbat för myndigheten. Iqbal, som var mycket väl medveten om att FRA-chefens rum inte var kameraövervakat, rattade med en fingerfärdighet och sinnesnärvaro som skvallrade om hans tidigare liv, med nära nog ofattbar precision kodlåset och öppnade upp kassaskåpet. Precis som han gjorde varje arbetsnatt. Ingen kombination stod emot hans syn, hörsel och känsel i mer än några minuter.

Han fotograferade innehållet i portföljen, helt enligt rutinerna. För ovanlighetens skull fanns där endast ett dokument, som han snabbt ögnade igenom och memorerade. Därefter kontaktade han omgående sina chefer.

Ett spetsnaz-förband aktiverades från Kaliningrad, riktning Gotland, dit de tog sig med helikopter, jetbåt och den sista biten med undervattensmoped genom väl kartlagda farvatten. Man anländer före gryningen, ungefär samtidigt som två av deras kollegor på ambassaden i Stockholm gör sig insatsberedda.

Iqbal hette i själva verket *Mahmood* och var alls inte någon före detta fåraherde. I verkligheten var han dessutom femton år yngre än sin påstådda ålder, när ingen såg på kunde man tro att skillnaden var den dubbla. Därtill pratade han svenska helt utan brytning samt var allt annat än analfabet.

Han hade levt som ficktjuv på gatan i Kabul när han greps av KGB under kriget, efter att ha försökt stjäla en Kalashnikov av en sovjetisk soldat. För en sådan betalade mujahedin så att han kunde äta sig mätt i flera veckor.

KGB-officeren hade genast upptäckt att han hade en mycket begåvad föräldralös ung man i sitt våld, som lärt sig prata nästintill perfekt ryska efter att ha vistats nära de sovjetiska soldaterna i ett halvår.

Det visade sig bli Mahmoods smala lycka, för i stället för att släpa ut avskrädet på bakgården och avrätta honom med ett skott i bakhuvudet som brukligt, nöjde sig officeren med en utskällning.

Han hade precis ropat till sig vakten för att slänga ner den lille skitungen i en av cellerna i källaren i det som tidigare varit ett afghanskt polishus, när den pragmatiske Mahmood försökte övertyga honom om att han i stället kunde vara till nytta, hävdade att han var mycket smartare än andra, påstod sig vara *intelligent*.

"Jag då, är inte jag intelligent?", hade officeren replikerat förnärligt och förberett sig att lappa till den oförskämde slyngeln.

"Och det vill du att jag skall avgöra?", hade den unge Mahmood svarat kaxigt medan han hjälplöst dinglade med överarmen i vaktens fasta grepp. Innan majoren hunnit lyfta högernäven hade Mahmood sagt att om han behövde hans hjälp för att avgöra den saken var svaret "nej".

Från och med den dagen var han anställd av KGB. Sedermera skulle han överföras till GRU, Rysslands militära underrättelsetjänst. Det var på deras uppdrag som han, och andra som han, skickats som flykting till väst med målsättningen att nästla sig in och komma över värdefull information. Mahmood var rena jackpotten.

Följande dag åkte FRA-chefen och hans närmste man från Lovön mot Rosenbad. Efter att ha passerat Drottningholms slott och kommit en bit in på Nockebybron accelererar plötsligt bilen helt utom kontroll. Hastigheten överstiger 170 km/h när Volvon stöter emot en tung lastbil och därefter voltar med våldsam kraft. FRA-chefen och hans närmsta medarbetare omkommer så gott som omedelbart i olyckan.

Läkarparet, som kommit precis efter lastbilen, konstaterade att personerna i vraket var avlidna. Polis, som skyndsamt var på plats, fick veta att dessa var tvungna att avvika då patienter väntade.

Den efterföljande utredningen gav vid handen att chefen för FRA haft ett inbokat möte på statsministerns kansli kl. 10.15. Han hade ringt upp sent på eftermiddagen dagen innan och sagt sig velat delge information av *extremt känslig art*. Han kunde inte säga någonting mer, annat än att det var brådska.

Vid genomgången av olycksplatsen framgick att FRA-chefens personliga portfölj saknades, inga dokument av något slag fanns i bilvraket eller på de döda kropparna. Dykningar nedanför bron var i full gång. FRA-chefens kontor genomsöktes, ingen information kunde hittas som gav någon som helst antydning om vad det akuta ärendet hos statsministern kunde rört sig om. Inga digitala spår överhuvudtaget.

Man tog även fingeravtryck överallt i rummet, men det hade städats och torkats under natten. Av allt att döma var myndighetens städpersonal noggrann med sitt jobb, till och med kassaskåpet var avtorkat.

Städningen sköttes tydligen av någon gammal flykting, en analfabet utan svenskkunskaper som bodde för sig själv i en etta i Alby. Tolk ordnades fram och man begav sig dit. Inte för att man trodde att det skulle ge något, men man ville ändå lysa i alla hörn och utesluta allt som gick att utesluta.

Ett genombrott kom när en före detta FRA-anställd som läst om olyckan på Flashback hörde av sig. Trots allt hemlighetsmakeri hade det inte tagit en timme ens innan nyheten fanns överallt på Internet.

Den före detta FRA-anställda berättade att han alldeles nyligen haft kontakt med sin gamle chef och att han då berättat om sin granne nere på Gotland, en pensionerad säkerhetschef från Edot som möjligen hade upplysningar om den spion, *double-o-seven*, som de letat efter under så många år.

"Han verkade livrädd och vågade inte säga vad det handlade om, men kunde tänka sig att ta det direkt med högste chefen förutsatt att han hörde av sig personligen." Enligt samtalsloggen hade FRA-chefen ringt upp, och därefter omgående flugit till Visby. När internutredarna försökte nå säkerhetschefen fick de inget svar. Det skulle snart visa sig att han var inlagd på Visby lasarett, och när den ansvariga läkaren fick veta att det rörde rikets säkerhet delgav hon journaldetaljerna:

Ensamstående sextioåttårig frånskild man, diabetiker. Akut inkommen, medvetslös och med extrem hypoglykemi. Har av allt att döma förväxlat basinsulin med måltidsinsulin samt överdoserat under kraftigt alkoholrus. Flera tomma förpackningar med Humalog fanns i omedelbar anslutning. Massiva och irreparabla hjärnskador.

"Vi gör naturligtvis allt vi förmår, men ha inga överdrivna förhoppningar om att kunna höra honom", sa läkaren som lovade att meddela sig direkt om tillståndet förändrades.

Ett team flögs över till Gotland för att finkamma sommarstugan, utan resultat. Vad FRA-chefen beträffade hade han, enligt obducenten, omkommit omedelbart av kollisionskrafterna. Föraren hade däremot dött av en nackskada som sannolikt inte var kompatibel med krockvåldet. Det var mycket egendomligt, för utan den nackskadan hade han med största sannolikhet överlevt.

"Men två läkare var på platsen och förklarade för polisen att de inte kunnat göra något, att både förare och passagerare var avlidna."

"Möjligt, men det är vår bedömning hursomhelst."

"Hmm... vi får höra med dem."

Iqbal hade gått upp i rök. Inte heller läkarna som stannat och hjälpt till och vars identitet och registreringsnummer man hade, kunde hjälpa till. Det skulle nämligen visa sig att de var på semester när olyckan inträffade, i Phuket, Thailand. Där de tänkt befinna sig ytterligare en vecka.

"Bilen då?"

"Enligt dottern som körde dem till Arlanda så ska den stå i deras garage, där hon ställde den."

"Och det gör den förstås inte?"

"Nej... "

En ytterst besvärande sanning hade utkristalliserats: FRA hade kommit *double-o-seven* på spåren, och eftersom det handlat om en högt uppsatt näringslivsprofil hade myndighetschefen beslutat om största möjliga diskretion och varsamhet.

Trots detta hade ryssarna vetat om vad FRA kommit fram till. Även mötet med statsministern inne på Rosenbad måste de känt till. Agenterna hade lurpassat i en omsorgsfullt utvald och stulen bil någonstans i närheten av Drottningholms slott.

De hade lagt sig bakom och kopplat in sig på databussen i FRA:s bil och via trådlöst interface fjärrstyrt bromsverkan och gaspådrag. Mjukvaran hade planterats via diagnosuttaget, av någon som haft fysisk tillgång till bilen.

Efteråt hade de stannat för att försäkra sig om att FRA-chefen med medarbetare var döda. Medarbetaren som fortfarande var vid liv hade de knäckt nacken på. För säkerhets skull hade dessutom en pensionär på Gotland, som råkat sitta med lite för djupa insikter, röjts ur vägen.

De hade arbetat raskt och inte förspillt någon tid, organisationen var uppenbart väloljad.

"Vi kan avbryta dykningarna nedanför bron, någon portfölj kommer inte att hittas.

Återstår frågan om vem som är den ryska spionen på FRA."

Utredarna tittade på varandra under tystnad.

"Vore intressant att veta hur '*Iqbal*' fått jobbet, och varför han torkat rent kassaskåpet från fingeravtryck..."

Kapitel 20

Statsministern läppjade på morgonteet och beskådade Riddarholmsfjärden och Stockholms stadshus från översta våningen i Rosenbad. Nedanför flöt trafiken i maklig takt över broarna och förbi Riddarhuset. I fonden skymtade Västerbron med sina väldiga stålbågar. Alla var lyckligt ovetande. Nästan alla.

"The shit hit the fan", mumlade hon för sig själv medan hon med glödgd blick följde ett passagerarplan på väg in för landning.

Hon som alltid hade full kontroll på känslorna kunde knappt bärga sig. FRA-chefen var död. *Mördad*. Även om många pusselbitar ännu saknades visste man åtminstone en sak: att *double-o-seven* nu var betydligt hårdare inringad. Nog så viktigt.

Kretsen av möjliga kollaboratörer hade från början uppgått till några hundra, med tiden hade de flesta kunnat uteslutas. Så sent som igår fanns på sin höjd ett femtiotal kandidater kvar på listan. Med tanke på FRA-chefens extrema försiktighet, hemlighetsmakeri och inte minst det som nu hänt, hade man hittat spindeln i nätet.

Att den personen tillhörde de allra högst uppsatta i näringslivet var med hänsyn till omständigheterna givet, de som nu återstod var betydligt färre. Vem av dessa som en gång i tiden jobbat med säkerhetschefen där nere på kalkstenshawaii skulle snart stå klart.

Långsamt bläddrade hon i den psykologiska utvärdering som en gång gjorts över den gäckande superspionen. Hon var visserligen långt ifrån någon expert på området men befarade brister i algoritmernas indata, anade att denne personifierade anomali

var alltför udda för att låta sig fångas av ett simpelt datorprogram. Hon hade hela tiden vetat vem hon skulle satsat på om det varit möjligt, och han var en av dem som fortfarande var kvar i matchen.

Hon läste papperskopiorna grundligt och jämförde med sina egna erfarenheter och minnesbilder av de gånger de mötts. Nagelfor brottstycken ur den digra dokumentationen där man utgått från att det var en *man*, vilket hon upplevde som ett rimligt och förmodligen korrekt antagande.

*En mästare på att vilseleda... man söker febrilt hans avsikter men ser bara sina egna projektioner. Så snart man tror sig veta vem han är återfaller man alltid i tvivel... kan få vem som helst till vad som helst. Ett effektivt vapen som vänt sig mot oss... har en plan ingen annan ser, en överblick han är ensam om. Är generös, ger råd och lär upp folk... delar med sig och är omtyckt, hjälper andra att undvika obekväma situationer. **Han är den ingen misstänker.***

Hon fastnade för det där sista, det var i den änden man borde börja nysta. Vem kunde det absolut *inte* vara, vem *fick* det under inga omständigheter vara?

Han var den ende av storföretagsledarna hon aldrig riktigt greppade. Alla de andra var jämförelsevis enkla figurer men *Han* var annorlunda. Där fanns något så svart att alla nyanser suddats ut, som om det gjorts med avsikt.

Med sitt unika och världsomspännande kontaktnät var han lätt att tycka om och imponeras av, och gjorde ett enastående sympatiskt intryck. Tills man stötte på den inre kärnan som var som ett kosmiskt svart hål, fullständigt otillgänglig och omöjlig att komma underfund med.

Att det var något märkligt med honom visste hon långt innan hon blev statsminister. Alla Mäktiga Män, inte minst hennes företrädare, var förblindade av utanpåverket och saknade den nödvändiga intuitionen för att genomsåda honom.

Under hans kometkarriär i näringslivet hade alla rekord slagits, samtliga företag han var inblandad i hade toppat sina tidigare tillväxt- och vinstrekord. Ingen verkade ha kopplat det, men i efterhand var det lätt att se att varje succé snart följts av att ryska företag flyttat fram sina positioner.

Utredningen av Alex, VD för Edot och medlem i åtskilliga storföretagsstyrelser, var en grannlaga uppgift. Han kände alla som spelade roll i den här världen, minsta feltramp nu och allt skulle spricka.

Aldrig på tjugotre år hade Alex upplevt ett sådant obehag. De flesta av samhällets högsta makthavare var fyrkantiga idioter som antingen ärvt sin makt, haft rätt lekkamrater eller gift sig med chefs dotter. Att en del av dem var högt intelligenta hjälpte inte när törsten efter bekräftelse och rädslan att trampa fel tog dem i besittning. Han kände sig som Maradona när han dribblade bort dem.

Särskilt korkade var de i Sverige, landet han kommit att bli en modern symbol för. Inte minst för att de konsekvent samlade ännu större idioter under sig då de uteslutande satsade på folk med snygga frisyrrer, vita tänder och samarbetsförmåga. På bekostnad av allt annat.

Sverige hade nu sin första kvinnliga statsminister. Han hade behandlat henne på samma sätt som företrädarna som stått med mössan i hand, bockat och bugat. *Starstruck*. Till en början hade det till synes fungerat, hon hade verkat lika bländad som alla andra.

Men det var som att hon höll en mask framför sig. Vissa korta ögonblick hade hon kikat fram, plockat isär och studerat delarna ur alla vinklar och vrår, på ett sätt som gjorde honom skräckslagen. Som om hon hade någon jävla röntgensyn.

Som om hon visste.

Vid en tillställning hade hon tagit honom avsides, frågat om vad han trodde om Rysslands snabba utveckling och det faktum att det blivit allt tuffare för svenska företag att hävda sig i konkurrensen. Alex hade läst in en antydning, det var nog mer än bara en antydning när han tänkte efter, varvid tankarna löpt amok.

Han hade svält hårt och upprepat samma floskler som alltid fungerat. Babblat på om företagens stora kostnads massa, om alldeles för låga löner och andra ersättningar till de bästa verkställande direktörerna som det ständigt drogs i från alla håll och kanter.

Om på tok för starka fackföreningar och om skattetrycket som var för högt och som riskerade att jaga samma toppdirektörer på flykt. Om alla möjliga skäl som snävade av marginalerna. Om allt utom sanningen. Det kändes som att hon granskade varje enskild liten muskel i hans rodnade ansikte, som floder som rann nerför kinderna. Som att vara jagad av rovdjur.

"Är det allt?", frågade statsministern.

Chefen för Säkerhetspolisen hade plockat upp en tunn mapp ur portföljen.

Det enda som fanns i Alex dossier var en referens med några korthuggna fraser om att han på alla sätt skulle lämnas ifred, så länge det inte var godkänt från högsta ort.

Direktivet referensen pekade mot var från år tjugohundra, tillgänglig endast för myndighetschefen. Det hade hittats av en slump, inlåst i ett separat kassaskåp fyllt

av gamla dokument som egentligen skulle gallrats ut men som av oklara anledningar sparats.

Det svagt gulnade icke arkivbeständiga papperet, undertecknat av dåvarande chef för Säkerhetspolisen respektive statsminister, fastslog att *all övervakning av Alex var oförenlig med rikets säkerhet*.

Detta direktiv godkännes av Chef RPS/Säk samt av Regeringschefen, stod det med slarvigt skriven text ungefär mitt på bladet varefter underskrifterna följde.

Längst ner på sidan, efter desamma konstigt nog, verkade en motivering eller förtydligande påbörjats. Den hade fortsatt på efterföljande sidor som nu var försvunna.

Personerna bakom namnteckningarna kontaktades, utan resultat. Den ene hade inget minne av vad det kunnat röra sig om, den andre var senildement. Statsministern försökte fatta hur det kunde gått till, men där var det stopp.

"Han är ta mig *fan* som ett svart hål!"

Hon betonade svordomen.

"Ursäkta?"

"Svart hål!", förtydligade hon förundrat som om hon inte riktigt kunde tro sina egna ord.

Letade efter sätt att korrekt beskriva en människa som uppenbarligen trotsade all logik, omöjlig att begripa sig på och med en ytterst märklig förmåga att påverka sin omgivning. Med krafter som ingenting annat.

Hon kunde för sitt liv inte begripa hur han kunnat få en sådan hållhake på chefen för Säkerhetspolisen och till på köpet få statsministern att skriva under.

"Det är fullkomligt jävla obegripligt, han var ju för helvete helt okänd på den tiden!"

Vibrerande av ilska pekade hon med hela handen på mappen som med sitt magra innehåll låg uppfläkt på bordet intill det lika intetsägande direktivet.

"Hur fick den *jäveln* Edot och Säkerhetspolisen att slå av larmet", utbrast hon med högstämmande röst.

Chefen för Säkerhetspolisen såg plågad ut.

"Han kanske jobbade med utrustning för telefonavlyssning på Edot, det är den gemensamma nämnare som poppar upp så här spontant...", svarade han ängsligt.

"Mmm, olaglig export av avlyssningsutrustning till Ryssland. Med något *spännande* användningsområde, som Säkerhetspolisen skyddade utan att begripa bättre", sa statsministern medan hon eftertänksamt strök sig över munnen.

"Men därifrån till det här", fortsatte chefen för Säkerhetspolisen frågande.

"Han kanske upptäckte övervakningen och utnyttjade det... på något sätt... det kanske var det som var hållhaken", sa statsministern brytt och mumlade fram några knappt hörbara svordomar.

Kapitel 21

Sannolikheten att FRA-chefen råkat ut för en olycka bedömde Alex som obefintlig. Hade de kommit honom på spåren fanns den informationen i en snäv krets, ett par mord kunde mycket väl räcka för att tillfälligt täta läckan. Men hade de hittat honom en gång så kommer de att göra det igen, han visste att de skulle komma att vända upp och ner på allt nu.

Marina gick inte att få tag på, även Maxim var oanträffbar. I hans fall var det förståeligt, han hade säkert fullt upp. Men ändå, så mycket som han gjort för honom borde han i alla fall visa någon form av uppskattning. Tänkte han verkligen lämna honom i sticket, var det allt han var värd för honom. Ett förbrukat redskap?

I New York hade han balanserat på gränsen, känt efter om han verkligen vågade. Så länge minsta halmstrå återstod skulle han aldrig ge sig, men när möjligheterna var uttömda visste han att han klarade av att släppa taget. Han hade sin laddade pistol på armlängds avstånd. Mentalt var han redo för ett snabbt slut.

De ängsliga nätterna låser tankarna. Han går upp, synar fönster och känner på dörrar. Ligger sig, stänger ögonen men tvingas till toaletten igen. Hur mycket han än bälgar i sig är halsen torr som en öken.

Han går ronden på nytt. Loggar in på datorn och kontrollerar kameror och larmanordningar, ringer personal mitt i natten och beordrar dem att åka ut och undersöka på plats.

Sömnen kommer stötvís och skänker ingen ro. Gränsen mellan dröm och vakenhet suddas ut och förvandlas till ett vildvuxet ingenmansland. Väggarna kryper närmre inpå. Han drömmer om flyktvägar som skärs av, som leder i cirklar och in i allt smalare gränder som till sist försvinner ner i avgrundsmörker.

Hornförsedda huvuden med förvridna ansikten rör sig över väggarna, ormar kryper därinnanför tapeterna, utanför fönstret tassar skuggor på tå i väntan på anfall. En starrblind tiggare klamrar sig fast om benet, väser och rabblar att *syndaren skall brinna i helvetet*. Grinar spefullt med sin tandlösa käft och följer honom med mjölkvita linser. Nedlåtande viskningar och föraktfulla skratt fyller rummet.

Han ser bilar som följer efter, folk som spanar och gömmer sig. Bristen på klarhet och tydlighet spelar honom det ena sprattet efter det andra, onda avsikter döljs i minsta vrå. Varje ord är en attack, varenda konversation blir till en konspiration. Verkligheten flyter formlöst, dimman attackerar på nytt.

Darrade inte statsministern på stämman när de pratades vid per telefon i går morse, uppträdde hon inte bra märkligt på TV?
Kanske var det som den blinde sa, ett straff.

Han visste att ryssarna hade långt gångna planer på AI-vapen, troligtvis fanns de redan i bruk. Insektslika farkoster med tunna vingar, styrda av maskininlärningsalgoritmer på mikrokontroller och försedda med motorer som tog sin energi direkt ur omgivningen. Med förmåga att identifiera individer och laddade med dödligt gift eller små riktade sprängladdningar, dresserade att söka upp och tillintetgöra sitt mål. Ville de plocka bort honom var det enkelt.

På FRA-chefens begravning träffar han både statsministern och chefen för Säkerhetspolisen öga mot öga. Det är första gången efter dödsfallet, och även om

chefen för Säkerhetspolisen är blekare än vanligt så avslöjar han inte på något sätt om ifall han vet något. När statsministern ser Alex är det som att en skälvning går igenom hennes kropp.

Fru statsminister hälsade mötesdeltagarna välkomna. Cheferna för statens samtliga säkerhets- och underrättelseorgan hade blixtnkallats till ett akut krismöte i Rosenbad. Statschefen var informerad.

De var alla skakade av den senaste tidens händelseutveckling som försatt Sverige i en av de svåraste situationerna landet stått inför sedan andra världskriget.

Statsministern gav en kort lägesbeskrivning:

Man hade sedan länge förstått att det fanns en mycket högt uppsatt affärsspion i det svenska näringslivet som under många år läckt information till den ryska staten om hemliga industriprojekt, tekniska system och produkter, offerter, marknadsföringskampanjer och annan avgörande information om kunder till stora svenska företag. Skadan var oöverblickbar, kostnaderna astronomiska.

Med tiden hade kretsen av möjliga gärningsmän krympt. De sista pusselbitarna hade lagts, nu var det polisiärt uppklarat. Att lagföra personen var däremot omöjligt. Dels fanns inga som helst bevis, dels hade man att göra med en oerhört mäktig, välrenommerad och skärpt individ med ett omfattande globalt kontaktnät.

Framför allt skulle en skandal av den storleksordningen vara mer än vad nationen tålde och var därför tvungen att begravas. En summerton hördes från MUST-chefens telefon, en av medarbetarna på KSI ringde.

"Fru statsminister, han lämnar Bromma just nu. De har precis lyft... han ensam, plus besättning..."

Chefen för Säkerhetspolisen höjde på ögonbrynen medan statsministern vände sig mot chefen för den militära underrättelsetjänsten.

"Destination?"

"Sochi, Ryssland..."

Ett mummel spred sig kring bordet.

"Ja, det var väl passande", sa statsministern kyligt.

"En JAS-rote befinner sig i detta nu nordväst om Gotland, vi kan tvinga ner honom", inskräpte Must-chefen lite väl förmätet varpå statsministern slängde en glasartad blick och frågade om han på fullt allvar tyckte att hon skulle beordra nedskjutning när de vägrade.

"Den bluffen kommer han att syna. Skulle jag skjuta ner Sveriges främste företagsledare utan tillstymmelse till bevis, med besättning och allt, för att sedan beskylla honom för att vara rysk spion, kommer jag att gå till historien som den regeringschef som tog begreppet 'politiskt självmord' till en ny och oöverträffbar nivå. Men det kanske är det du vill..."

Chefen för den militära underrättelsetjänsten skruvade på sig och gjorde ett lamt försök till ursäktande gest. Statsministern höll kvar sin mörka blick, överläppen ryckte svagt.

"Nej, vi sitter här som snälla skolflickor och väntar till dess han är tillbaka. Om han nu avser att återvända", sa hon med en än kärvare underton.

"Hur hanterar vi saken därefter?" undrade chefen för Säkerhetspolisen.

"Ja du... vi får väl improvisera."

Den tillförordnade chefen för FRA, vars egen chef mördats av utländska agenter, tyckte att man gott kunde använda ryssarnas egna metoder. Statsministern, som lät

honom brodera ut sitt tankegods, såg ut som att hon tyckte idén var fullt rimlig och värd att beakta.

Deltagarna tittade sig oroligt omkring och till sist på statsministern som satt tyst ett bra tag innan hon åter tog till orda.

”Oaktat vilket får detta under *inga omständigheter* läcka ut, den jäveln skall inte slippa undan”, sa hon med ett ursinne lika bottenlöst som en norrländsk tjärn.

Fully protected by copyright laws!

Kapitel 22

Alex bredde ut sig på soffan i VIP-kabinen, filade på sina nyklippta tånaglar och betraktade Gotska Sandön, Fårö och norra Gotland genom Gulfstreamerns ovala fönster. Om några minuter skulle han vara utanför svenska myndigheters räckvidd.

Sochi International Airport låg tre och en halv timme bort, samtalet från Maxim hade kommit i grevens tid. Han hade fått sin hämnd, en lika magnifik som meningslös vendetta av episka mått. Även om lättnaden över att lämna svenskt territorium var påtaglig så gnagde känslan av att allt ännu inte var över.

Rädslan för Huawei och kinesiskt spioneri hade gjort att Edots hårdvara byggts in i 5G-näten i många länder. Att upptäcka skadlig kod och bakdörrar i produkterna var nästan omöjligt, köparen var tvungen att lita på säljaren. Sveriges neutralitet var ett försäljningsargument, som om sanningen kom ut inte var värt någonting.

Även om de skulle lyckas med att lägga locket på var han hatad av många, som aldrig skulle förlåta och som var beredda att jaga honom till världens och tidens ände om så krävdes. Folk med resurser och ambitioner, som aldrig skulle ge upp. Han hade blivit deras Nemesis, deras evige ärkefiende.

Hur allt skulle sluta var än så länge en öppen fråga. Tiden då han var någon annans tjänare var definitivt förbi, den röda tråd som löpt genom livet hade han klippt av. De jävlarna hade bäddat själva, han kände inget som helst ansvar för hur allt blivit.

Klassresan han gjort tänkte han avsluta, aldrig mer skulle han gå i någon annans ledband. Från och med nu gällde hans egen agenda, som tills den manifesterats i handling skulle förbli en väl förborgad hemlighet.

De dalade sakta genom de höga och fluffiga cumulusmolnen, bilar kröp som myror längs slingrande svarta stigar därnere på marken. Glidbanesändaren förde dem mot landningsbanan. Däcken touchade asfalten med ett skrik, planet skakade och riste en sista stund innan det lugnade sig och stannade.

Helikoptern varvade med ett öronbedövande dån medan han gick nerför trappan, tjugo minuter senare gnistrade den enorma yachten som en pärla i synfältet. Solkatter dansade i intensivt motljus över det svarta takteglet, klippor skymde den avsides belägna anläggningen.

De klev ut bland imponerande trädgårdsplanteringar med porlande bäckar, tennisbanor, en 18-håls golfbana, båthus, gäststugor och lyxbilar. Det inhägnade och välklippta området bevakades av strikta kostymklädda män i solglasögon och öronsnäcka. Alex välkomnades av Mahmood, som alldeles nyligen utsetts till chef över anläggningen och som förvånade med sin felfria svenska.

Porten till den slottslika mangårdsbyggnaden flankerades av jättelika marmorpelare i antik stil. De dyrbara antikviteterna var oräkneliga, lyxen vansinnig. På den öppna spisen stod skinande vaser från Ming-dynastin uppradade, jämte sirligt utformade små stenfigurer från sedan länge försvunna civilisationer. Ovanför hängde en målning av Vermeer i vad som påstods vara originalramen. Ett konstgjort vattenfall rann längs motstående vägg, hela vägen ner till bottenvåningen.

Vinkällaren var proppad med rariteter från auktioner världen över, simbassängen längst ner i källaren höll olympiska mått. Där fanns ett välutrustat gym, två bastuanläggningar och en biograf med hundratalet platser.

Garaget var stort som en sporthall, med exklusiva bilar och sällsynta samlarobjekt. Där fanns snabbgående båtar, vattenscootrar, surfbrädor och mängder av redskap för alla möjliga vattenlekar, samt en enorm kupa av tryckresistent glas som stack ut: en miniubåt i en torrdocka.

På den öppna poolterassen stod förrätten redo. Solen var på väg ner över Svarta havet, kvällsbrisen ljummen. Vågorna dundrade mot stranden när Maxim Fedorov dök upp, slog ut med armarna och fyrade av sitt bländande leende.

Han gav sin gamle vän en rejäl björnkram och tre ryska kindpussar.

"Alexander den store... underbart att se dig min vän."

En svart katt följde i hälarna.

"Ho Chi Minh", sa Maxim och klappade katten.

Alex tittade undrande.

"Han är lite kelig, nu sätter vi oss", sade Maxim.

Kristallbehållare med belugakaviar på en bädd av is stod prydligt uppställda på nymanglade linnedukar med trolskt skimrande damastmönster.

Champagnehinken innehöll en flaska Heidsieck 1907 Diamant Bleu Cuvée dagen till ära. Blinis, crème fraîche och dillkvistar därtill. Till huvudrätt serverades grillad lax, därefter Napoleontårta med kaffe på nymalda och långsamt rostade bönor.

"Marina hälsar", sa Maxim.

Alex hade just huggit in på de exklusiva störaggen och var precis på väg att föra pärlemorskeden till munnen när orden fick honom att darra på handen så att några av de dyrbara kornen föll ned på duken. Han gjorde sitt bästa för att spela oberörd när han i ett huj svepte den kylda vodkan. Maxims skratt var retfullt men hjärtligt.

Maxim berättade om de framsteg man gjort, om Rysslands separata och nationella Internet, om deras nya kryptovaluta. Om satsningen på kvantteknologi och om utvecklingen av artificiell intelligens som gått så långt att man närmade sig det totala övervakningssamhället. Man var i kapp och förbi Kina, inte minst tack vare den enorma mängd information man nu satt på och där Alex fortsatta roll var given. Kvällen, och natten, blev lång och tämligen blöt.

När yachten lade ut strax före lunch syntes knappt ett moln på himlen. Farkosten gled ljudlöst genom böljorna med tjugofem knops hastighet, i riktning mot de bästa fiskevattnen. De intog den öppna aktersalongen och tog fram redskapen: spön, rullar, flätlinor och beten. Maxim plockade fram cigarrfodralet i läder och ställde den fråga som var det *egentliga* skälet till att Alex var där.

"Dina insatser för vårt land och vårt folk saknar motstycke. Hade det inte varit för dig hade Ryssland varit kvar i det postsovjetiska träsket", sade han och fingrade på sin cigarr.

Alex tog av sig solglasögonen och riktade sin fulla uppmärksamhet mot Maxim som lät honom absorbera det som just sagts.

"Vi har alltid varit skickliga på informationsinhämtning. Men vi är ovana vid den nya situation som vi, mycket tack vare din förtjänst, numera befinner oss i", fortsatte Maxim medan han satte fyr på rökverket.

Maxim och Alex hade skapat varandra, Maxim hade Alex mer än någon annan att tacka för sin nya position. När förordnandet på ambassaden i Stockholm avslutats hade han befordrats, och sedan plockats in i regeringen där han snabbt steg i rang. Maxim Fedorov hade framgångsrikt styrt den ryska regeringen under fem års tid.

Till skillnad från företrädarna på posten fanns inga större problem som kunde skyllas honom för, som brukligt var när någon kom för nära Putins makt. Tvärtom sågs han som den ende garanten för fortsatt ordning i landet, och för Putin personligen som en säkerhet för efterlevnaden av den lag som garanterade före detta presidenter juridisk immunitet.

Kanske hade "den gamle", som Vladimir Putin numera kallades i folkmun, (eller "den siste *boomern*" som ungdomarna hånfullt brukade spotta ur sig) helt enkelt tröttnat, med ålderns rätt om inte annat. I vilket fall bestämde han sig för att det var dags att kliva av och på heltid koncentrera sig på sin tillvaro som världens rikaste man.

"Vi har aldrig tidigare varit utsatta för affärsspioneri, vi har ingen vana att avslöja den typen av främmande makts förehavanden", fortsatte den ryska federationens nye president Maxim Fedorov.

"Vi behöver någon som skyddar oss mot sådana som du, som tänker och fungerar som du."

Allt han sett det senaste dygnet skulle han få ta över om han tackade ja. Rubbet. Inklusive all personal, utom Ho Chi Minh som storögt följde fiskafänget från soffan. Lönen bestämde han själv.

"Du är säkrare här än i Sverige, språket är ju inga problem", sa Maxim och sträckte fram ett alldeles färskt ryskt pass med ett foto av Alex.

Innan han hinner svara rycker det till i linan. Bland vågor, stänk och vita gäss kränger en jättelik spjutfisk våldsamt och piskar vilt i lika rasande som fruktlösa försök att slita sig loss. En lång och segdragen tvekamp tar vid, där utgången är given.

Slutet närmar sig meter för meter, och i ett desperat utfall flyger det kraftfulla djuret ur vattnet med siktet inställt på sin baneman, en sista akt av trotsigt motstånd.

Instinktivt undviker Alex det långa spjutet och penetrerar reflexmässigt, i en och samma rörelse, sin beväpnade motståndares hjärta med ett välriktat knivhugg. Den silverblänkande fångsten sprattlar en sista gång innan livet flyr.

Han torkar bort blodstänket ur ansiktet med andra handens baksida, spejar tankfullt mot de soldränkta bergen vid horisonten och sneglar mot Maxim med blodet droppande från kniven. Den förlösande avspänningen överväldigar honom, en förnimmelse av lycka och tillförsikt; det är nu det börjar.

--SLUT--